Дешіл Хеммет

Скляний ключ

Роман

Глава перша. ТРУП НА КИТАЙСЬКІЙ ВУЛИЦІ

1

Зелені кості покотилися перекидом по зеленому сукну, вдарилися об борт стола і відскочили назад. Одна відразу ж зупинилася, на її верхній грані було шість білих крапинок – два рівних рядка. Друга покотилася до центру. Коли вона завмерла, на ній біліла тільки одна-єдина крапка.

Нед Бомонт тихо гмукнув. Щасливчики зібрали зі стола гроші.

Гаррі Слосс згріб кості широкою волосатою рукою і підкинув їх на долоні.

– Ставлю четвертак. – Він кинув на стіл два папірці.

– Задайте йому жару, хлопці, – сказав Нед Бомонт. – А мені пора підзаправитися. – Він перетнув більярдну і в дверях стикнувся з Уолтером Айвенсом.

– Привіт, Уолт! – Нед кивнув і хотів пройти, але Айвенс схопив його за лікоть.

– Т-т-ти г-говорив з П-полем? – Коли Айвенс промовив "П-полем", з його губів бризкнув струмочок слини.

– Я якраз іду до нього.

Блакитні очі на округлому білому обличчі Айвенса було заблищали, але Нед, звузивши очі, додав:

-— Особливо ні на що не розраховуй. Ось якби ти міг трохи почекати...

У Айвенса здригнулось підборіддя.

– Але вона м-м-має народити в н-наступному м-місяці.

В темних очах Неда промайнув подив. Він вивільнив свій лікоть з руки коротаня Айвенса і відступив. Куточок рота під чорними вусиками смикнувся.

– Зараз складніші часи, Уолт... Тож, краще ні на що не розраховувати до листопада.

Його очі знову стали вузькими і настороженими.

– Але якщо т-ти йому с-скажеш...

– Я йому поясню все в найкращому вигляді. Та ти ж знаєш, він би для тебе все зробив, та тільки зараз у нього самого становище не з легких.

Нед знизав плечами, обличчя його спохмурніло, лише блискучі очі, як раніше, дивилися зірко і насторожено.

Айвенс облизнув губи і часто заблимав, потім глибоко зітхнув і, притиснувши руки до грудей, попросив:

– Іди, я п-п-почекаю т-тебе тут.

2

Запаливши тонку, в зелених крапинках сигарету, Нед Бомонт пішов нагору. На площадці другого поверху біля портрета губернатора він звернув у коридор і постукав у широкі дубові двері в самому його кінці.

Почувши – "Зайдіть!" – він штовхнув двері і зайшов.

Поль Медвіг був сам. Він стояв біля вікна спиною до дверей, руки в кишенях штанів, і дивився вниз на темну Китайську вулицю.

– А, ось і ти! – неспішно повернувшись, сказав він.

Полю Медвігу було сорок п'ять років. Такий же високий і міцний, як Нед, він був фунтів на сорок важчим. Крупні, грубуваті риси рум'яного, по-своєму красивого обличчя обрамляло світле, гладко зачісане волосся, розділене посередині проділом. Одягався він, мабуть, надто франтувато, втім, костюми його завше були відмінно зшиті, і він умів їх носити.

Нед зачинив двері.

– Позич мені грошей, – попросив він.

Медвіг витяг з внутрішньої кишені велике коричневе портмоне.

– Скільки?

– Пару сотень.

Медвіг дав йому один стодоларовий папірець, п'ять двадцятидоларових і запитав:

– Кості?

– Так. – Нед поклав гроші до кишені. – Дякую.

– Давненько ти не вигравав, га? – Медвіг знову засунув руки в кишені штанів.

– Не так вже давно – місяць чи півтора.

Медвіг усміхнувся:

– Термін немалий.

– Тільки не для мене. – В голосі Неда почулося легке роздратування.

Медвіг побрязкотів у кишені монетами.

– Як сьогодні, крупна гра? – Він присів на кут столу і подивився на свої блискучі ботинки.

Нед з цікавістю поглянув на білявого Медвіга і покачав головою.

– По дріб'язку. – Він підійшов до вікна. Над домами напроти нависло важке, чорне небо. Пройшовши за спиною Медвіга до телефону, Нед набрав номер.

– Привіт, Берні, це Нед. Почім сьогодні Пеггі О'Тул?... І це все?... Гаразд, постав за мене по п'ятсот у кожному... І ще б... Б'юся об заклад, що буде дощ, а якщо так, вона, як пити дати, обскаче Крематорія... Гаразд, домовлено. Я згоден, давай подорожче... Бувай!... – Він поклав слухавку і знову повернувся до Медвіга.

– Чому б тобі не перечекати, якщо вже ти потрапив у смугу невезіння? – запитав Медвіг.

Нед усміхнувся.

– Так буде ще гірше, тільки затягне справу. Мені б і зараз не треба розпорошуватися, а поставити всі півтори тисячі в одному заїзді. Програв би і діло з кінцем.

Медвіг розсміявся і підняв голову.

– Для цього треба характер мати і витримку.

Куточки губів Неда, а за ними і вусики поповзли донизу.

– А я зможу витримати все, що треба, – відповів він по дорозі до дверей.

Він вже взявся за ручку, коли пролунав серйозний голос Медвіга:

– Дійсно, мабуть, ти зможеш, Нед.

Нед обернувся.

– Що зможу? – запитав він роздратовано.

Медвіг перевів погляд на вікно.

– Все витримати.

Нед пильно подивився на відвернутого Медвіга. Той ніяково пощулився під його поглядом і знову побрязкотів монетами у кишені. Тоді Нед зобразив на лиці велике непорозуміння.

– Хто? Я?

Медвіг почервонів, привстав зі столу і ступив до Неда.

– Іди до біса, – сказав він.

Нед розсміявся.

Сором'язливо усміхнувся і Медвіг. Потім він витер обличчя хусточкою з зеленою каймою і запитав:

– Чому ти не заходиш? Ма вчора сказала, що не бачила тебе майже місяць.

– Може, забіжу на цьому тижні, як-небудь вечорком.

– Обов'язково, ти ж знаєш, як вона тебе любить. Приходь вечеряти. – Медвіг сховав платок.

Стежачи за Медвігом краєчком ока, Нед знову повільно рушив до дверей. Вже поклавши долоню на дверну ручку, він запитав:

– Заради цього ти хотів мене бачити?

Медвіг спохмурнів.

– Так, тобто... – Він відкашлявся. – Ну... словом, є ще дещо. – Нарешті, йому вдалося подолати своє збентеження, він знову заговорив упевнено: – Ти більше мене знаєшся на таких речах. У середу день народження міс Генрі. Як ти думаєш, що мені їй подарувати?

Нед відпустив ручку. Коли він знову стояв перед Медвігом, – в його очах вже не було здивування. Випустивши хмару диму, він запитав:

– Вони що-небудь влаштовують?

– Еге ж.

– Тебе запросили?

Медвіг покачав головою.

– Ні, але я там обідаю завтра ввечері.

Нед подивився на сигару, потім знову підвів очі на Медвіга.

– Ти хочеш підтримати сенатора, Поль?

– Справді, мабуть, ми його підтримаємо.

Коли Нед поставив наступне запитання, посмішка його була такою ж солодкою, як і голос:

– Навіщо?

Медвіг усміхнувся.

– Якщо ми його підтримаємо, він запросто переможе Роуна, а тоді з його допомогою ми без перешкод протягнемо весь наш список.

Нед затягся і так само солодко поцікавився:

– Без тебе, – він зробив наголос на займеннику, – зміг би без тебе сенатор проскочити на цей раз?

– Нізащо, – упевнено відповів Медвіг.

Після невеликої паузи Нед знову поставив запитання:

– Він це знає?

– Кому ж цього й знати, як не йому? А якби й не знав... Та що з тобою, Нед? Якого біса!

Нед зневажливо усміхнувся.

– Якби він не розумів, тебе б туди завтра не запросили?

– Та що з тобою, Нед? Якого біса! – спохмурнівши, повторив Медвіг.

Нед витяг з рота сигару. Її кінчик був пожований.

– Та ні, все гаразд. – На його обличчі з'явився задумливий вираз. – Ти вважаєш, що нашому списку потрібна його підтримка?

– Підтримка ніколи не завадить, – недбало кинув Медвіг. – Звісно, ми і без його допомоги справилися б.

– Ти йому що-небудь обіцяв?

Медвіг піджав губи.

– Все вже узгоджено.

Нед зблід і опустив голову. Споглядаючи на Медвіга з-під чола, він промовив:

– Кинь його, Поль. – Голос його лунав хрипко, притишено. – Нехай тоне.

Медвіг взявся вбоки.

– Отакої, чорт візьми! – здивовано вигукнув він.

Нед підійшов до столу і тонкими тремтячими пальцями поклав тліючий кінчик сигари у мідну чеканну чашу.

Медвіг з ніжністю дивився йому у спину. Затим, коли той повернувся, спитав:

– Що на тебе находить, Нед? То ніби все гаразд, то без жодної причини лізеш у пляшку.

Нед поморщився.

– Гаразд, забудь про це, – і тут же знову накинувся на Медвіга: – ти думаєш. що він буде танцювати під твою дудку, коли його перевиберуть?

– Я з ним справлюся. – В голосі Медвіга була впевненість.

– Може й так, та тільки не забувай, що йому жодного разу в житті не доводилося програвати.

Медвіг згідно кивнув.

– Певна річ, ось тому нам і треба його триматися.

– Ні, Поль, – переконував Нед. – Зовсім навпаки. Ти сам подумай як слід, поворуши мізками. Скажи, ця красавка білявка, його дочка, міцно підчепила тебе на гачок?

– Я збираюся одружитися з міс Генрі, – сказав Медвіг.

Нед округлив губи, ніби як збираючись присвиснути, але так і не свиснув. Його очі звузились.

– Це одна із умов угоди?

Медвіг хитро осміхнувся.

– Окрім тебе і мене, про це ніхто не знає.

На впалих щоках Неда виступили червоні плями. Він усміхнувся своєю найчарівнішою посмішкою.

– На мене ти можеш покластися , – сказав він, – я базікати не буду. Але моя тобі порада: якщо тобі цього дійсно так

кортить, примусь їх скласти письмове зобов'язання, завірити його у нотаріуса і внести солідну суму для забезпечення неустойки, а того ліпше – вимагай, щоб весілля зіграли до виборів. Тоді ти хоч будеш певен у своєму фунті м'яса чи ... скільки вона там важить?

Медвіг переступив з ноги на ногу. Не підводячи на Неда очей, він промовив:

– Не розумію, якого біса ти говориш про сенатора, як про якого-небудь бандюгу. Він джентльмен і ...

– Саме так. Ти можеш прочитати про це в журналі " Пост": – "Один з небагатьох аристократів, що лишилися на американській політичній арені". І дочка його – аристократка. Тому я тебе і попереджаю: приший сорочку до штанів, коли підеш до них, бо того й гляди, повернешся без штанів. Ти для них нижча форма тваринного життя, і правила етики на тебе не розповсюджуються.

Медвіг зітхнув.

– Облиш, Нед. Чому ти так ...

Однак, Нед щось пригадав. Очі його злісно блиснули.

– Генрі теж аристократ, і ти, мабуть, саме тому заборонив Опаль із ним хороводитися. А що вийде, коли ти одружишся з його сестрою, і він твоїй дочці стане родичем? Тоді він матиме право знову до неї підкотитися?

Медвіг позіхнув.

– Ти мене не так зрозумів, Нед, – зауважив він. – Я тебе про все це не питав. Я лише хотів порадитися щодо подарунка для міс Генрі.

Нед спохмурнів.

– У тебе з нею далеко зайшло? – запитав він байдуже.

– Заходити ж нічому. Я був там, мабуть, разів шість, до сенатора приходив. Іноді бачив її, іноді ні, довкола завжди люди, "здрастуйте" чи "до побачення", ось і все. У мене якось ще не було нагоди поговорити з нею.

На мить в очах Неда спалахнули веселі вогники. Він пригладив вусики нігтем великого пальця і поцікавився:

– Завтра ти вперше там обідаєш?

– Ага, хоча, думаю, не востаннє.

– А на день народження тебе не запросили?

– Ні. – Медвіг повагався. – Ще ні.

– Тоді моя порада тобі навряд чи сподобається.

– А все-таки? – запитав Медвіг з байдужим виглядом.

– Не даруй їй нічого.

– А, йди ти!

Нед знизав плечами.

– Діло твоє. Ти спитав – я відповів.

– Але чому?

– Подарунки дарують тільки в тому разі, якщо певні, що вони будуть прийняті із задоволенням.

– Але ж усі люблять їх отримувати ...

– Звісно, однак, тут справа складніша. Коли ти кому-небудь що-небудь даруєш, ти як ніби голосно заявляєш: я, мовляв, певен, що цій людині приємно отримати від мене подарунок.

– Я тебе зрозумів. – Медвіг встав, потер рукою підборіддя і набурмосився. – Мабуть, ти маєш рацію, – згодом його лице просвітліло. – Але хай йому грець, якщо я втрачу цю нагоду.

– Добре, – швидко мовив Нед. – Ну, тоді квіти, чи що-небудь у цьому роді.

– Квіти? О Боже ... Та я хотів ...

– Звісно, ти хотів подарувати машину чи пару ярдів перлів. Пізніше у тебе ще буде така можливість. Почни поки що з малого.

Медвіг поморщився.

– Твоя правда, Нед. На таких речах ти краще розумієшся. Так, отже, квіти.

– І не дуже багато, – кинув Нед і, не переводячи подиху, вів далі: – Уолт Айвенс повсюди трезвонить, що ти , мовляв, маєш видряпати його брата з тюрми.

– Так нехай знає: Тім не вийде до кінця виборів.

– Ти допустиш, щоб був суд?

– Так, – відповів Медвіг і з роздратуванням додав:

– Ти прекрасно знаєш, що я нічого не можу подіяти. Владнати цю історію зараз, коли ми хочемо перевибрати своїх кандидатів, коли всі жіночі клуби і організації й так готові нам горлянку перегризти, – ні вже, краще камінь на шию – і в воду.

Нед криво посміхнувся:

– Щось нас не вельми турбували жіночі клуби, допоки ми не сплуталися з аристократами.

– А тепер турбують. – очі Медвіга потемніли, стали непроникними.

– Дружина Тіма народжує у наступному місяці, – сказав Нед.

Медвіг шумно і нетерпляче зітхнув.

– Мало мені без того клопотів, – пожалівся він. – чому вони про ці речі не думають завчасно, раніше ніж потраплять у халепу? Немає в них глузду, в жодного з них немає.

– Зате у них є голоси.

– У цьому ж вся справа, – пробуркотів Медвіг. Він сердито втупився в підлогу, потім знову підвів голову. – Як тільки голоси будуть підраховані, ми про нього потурбуємось, а до того часу нічого не вийде.

– Хлопцям це не сподобається, – зауважив Нед, скоса поглядаючи на Медвіга. – З глуздом там вони чи без глузду, але вони звикли, щоб про них турбувалися.

Медвіг стиснув щелепи.

– То що? – Його очі, круглі, темно-сині, невідривно слідкували за очима Неда.

Усміхаючись, Нед відповів рівним голосом:

– Ти сам знаєш, не дуже багато треба, щоб вони почали говорити, що поки ти не сплутався з сенатором, все було інакше.

– Далі.

Нед продовжив тим же рівним голосом, з тією ж усмішкою:

– А почавши з цього, вони швидко втямлять, що Шед О'Рорі досі турбується про своїх хлопців.

Медвіг, слухаючи його дуже уважно, дав задній хід:

– Я знаю, що можу на тебе покластися, Нед, і певен, що ти зумієш заткнути балакунам рот.

Деякий час вони мовчки дивилися один одному в вічі. Перервав мовчання Нед:

– Якщо ми потурбуємося про дружину Тіма і про його дитину, це допоможе.

– Правильно. – Медвіг опустив підборіддя, і очі його посвітліли. – Прослідкуй за цим. Добре? Нехай вони ні в чому не мають потреби.

3

Уолтер Айвенс чекав Неда Бомонта внизу. Очі його блищали надією.

– Ну, що він с-сказав?

– Нічого не вийде, як я й говорив. Після виборів буде зроблено все, щоб Тім вийшов, а доти доведеться зачекати.

Уолтер Айвенс сумно опустив голову, у нього вирвався хрипкий, низький звук.

Нед поклав йому на плече руку.

– Не пощастило. Ніхто краще Поля цього не розуміє, але зараз він нічого не може зробити. Він просив передати, щоб вона не оплачувала рахунків. Посилайте їх йому – за квартиру, крамниці, лікаря і лікарню.

Уолтер Айвенс різко підняв голову і обома руками схопив руку Неда. Його очі зволожилися.

– Чорт з-забирай, це здорово. Однак, хотілося, щоб він п-поміг Т-тіму.

– Ну, може, ще виникне нагода. – Нед вивільнив руку, мовив, – ще побачимось, – і, обійшовши Айвенса, пішов до більярдної.

У більярдній нікого не було.

Нед взяв капелюха й пальто, і вийшов на вулицю. Сірі косі струмки дощу поливали асфальт. Нед усміхнувся. "Гайда, гайда миленькі, заробіть мені мої три тисячі двісті п'ятдесят доларів!"

Він повернувся до холлу і викликав таксі.

4

Нед Бомонт відсмикнув руки від трупа і підвівся. Голова вбитого сповзла з узбіччя і світло ліхтаря на розі вулиці впало на його обличчя. Убитий був молодим. На обличчі його застигла маска гніву, ще підкреслена темним рубцем, навскоси пересікавшим чоло від брови до світлого в'юнкого волосся.

Нед роззирнувся. По один бік ніби нікого не було. По другий – за пару кварталів, біля клуба "Дерев'яна хата" – з машини вилізли два чоловіки. Вони лишили автомобіль біля дверей і зайшли досередини.

Кілька секунд Нед розглядав автомобіль, затим різко повернув голову, поглянув на другу сторону, і раптово стрімко стрибнув у затінок найближчого дерева. Він важко дихав, і хоча на чолі його поблискували крапельки поту, він здригнувся і підняв комір пальто.

Нед простояв у тіні півхвилини, тримаючись рукою за дерево, потім направився рішуче до "Дерев'яної хати". Він крокував усе швидше і вже майже біг, зігнувшись вперед, коли помітив на другому боці вулиці чоловіка, що йшов йому назустріч. Він відразу зменшив крок. Чоловік на протилежному боці не встигши порівнятися з Недом, зайшов у дім. Коли Нед підійшов до "хатини", він вже оговтався, хоча і був більше блідий ніж зазвичай. Не зупиняючись, він поглянув на порожній автомобіль, скочив по сходах, освітлених двома ліхтарями, і увійшов до клубу.

З гардероба вийшли Гаррі Слосс і ще хтось. Посеред холла вони зупинилися і одночасно промовили:

– Привіт, Нед.

Слосс додав:

– Я чув, ти загріб сьогодні на Пеггі О'Тул.

– Дійсно.

– І багато?

– Три двісті.

Слосс облизнувся.

– Непогано. Мабуть, не проти сьогодні пограти?

– Пізніше, може. Поль тут?

– Не знаю. Ми щойно прийшли. Особливо не затримуйся. Я обіцяв своїй дівчинці, що повернуся скоріше.

– Гаразд. – Нед направився до вішака. – Поль тут? – запитав він у гардеробщика.

– Так, прийшов хвилин десять тому.

Нед поглянув на годинника. Половина десятої. Він піднявся на другий поверх. Медвіг у вечірньому костюмі сидів біля столу, тримаючи руку на телефоні.

Побачивши Неда, він відсмикнув руку і запитав:

– Як справи, Нед? – Його велике красиве обличчя було рум'яне і спокійне.

– Буває гірше, – відповів Нед, зачиняючи за собою двері. Він сів на стілець біля Медвіга. – Як пройшов обід у Генрі?

У куточках очей Медвіга з'явилися веселі зморщечки.

– Буває гірше.

Нед обрізав кінчик сигари. Не підводячи голови, він поглянув на Медвіга.

– Тейлор там був? – Його спокійний голос якось не в'язався з тремтячими руками.

– На обіді його не було. Чому ти запитуєш?

Нед випростав ноги, відкинувся зручніше на стільці і недбало махнув рукою, в котрій тримав сигару.

– Він мертвий. Лежить у канаві, на вулиці, неподалік звідси.

– Ось як? – незворушно відізвався Медвіг.

Нед схилився вперед. На його худих щоках виступили жовняки. Сигара, тонко хрустнувши, переламалася в його пальцях.

– Ти зрозумів, що я сказав? – запитав він роздратовано.

Медвіг поволі кивнув.

– Ну?

– Що ну?

– Його ж убили.

– Ну й що? Ти що, хочеш, щоб я забився в істериці? – запитав Медвіг.

Нед випрямився.

– То що – мені дзвонити у поліцію?

Медвіг підняв брови.

– А що – вони не знають?

Нед настійно дивився на Медвіга.

– Коли я його побачив, навколо не було жодної душі. Раніше ніж щось робити, я хотів поговорити з тобою. Отже, я можу повідомити, що знайшов його?

Медвіг опустив брови.

– А чому б і ні? – сказав він байдуже.

Нед піднявся, зробив два кроки до телефону, зупинився і знову обернувся до Медвіга. Повільно, підкреслюючи слова, він промовив:

– Капелюха його там не було.

– Він йому тепер не знадобиться. – Медвіг насупився. – Ну й дурень ти, Нед, хай тобі грець!

– Один із нас напевне дурень – це точно, – відізвався Нед і пішов до телефону.

5

"Убивство Тейлора Генрі. На Китайській вулиці знайдено труп сина сенатора.

Вчора ввечері на початку одинадцятої на Китайській вулиці поблизу Памела-авеню був знайдений мертвим Тейлор Генрі, 26 років, син сенатора Ральфа Бенкрофта Генрі. Припускають, що він став жертвою грабіжників.

Слідчий Уільям Дж. Хупс заявив, що смерть молодого Генрі настала в результаті пролому черепа і струсу мозку, що сталося наслідком удару потилицею об бар'єр тротуара, після

того, як він був збитий ударом в чоло, нанесеним дрючком чи іншим тупим предметом.

Першим, очевидно, виявив труп Нед Бомонт, що мешкає в домі e914 по Рендал-авеню, котрий відразу пішов до клубу "Дерев'яна хата", що знаходиться за два квартали від місця події, щоб подзвонити про це у поліцію. Однак, до того, як йому вдалося зв'язатися з управлінням, тіло знайшов поліцейський Майкл Сміт, котрий і сповістив про подію. Начальник поліції Фредерік М. Рейні негайно віддав розпорядження про затримання підозрілих осіб у місті і заявив, що поліція знайде убивцю або убивць за всяку ціну.

Родичі Тейлора Генрі засвідчили, що він вийшов з дому близько половини десятої і ..."

Нед відклав газету, допив залишок кави в чашці, поставив чашку з блюдцем на столик поряд з ліжком і відкинувся на подушки. Обличчя він мав бліде і стомлене. Він натягнув ковдру до шиї, заклав руки за голову і похмуро втупився на гравюру в простінку між вікнами спальні.

Півгодини Нед лежав нерухомо, ворушилися лише повіки. Потім він знову взяв газету і ще раз перечитав статтю. Чим далі він читав, тим невдоволенішим ставало його обличчя. Відклавши газету, він піднявся з ліжка, повільно і ліниво накинув чорно-коричневий з мілким візерунком халат поверх білої піжами, що облягала його худорляве тіло. Всунувши ноги в коричневі домашні черевики і злегка покашлюючи, вийшов до столової.

Це була велика кімната в старовинному стилі, з високою стелею, широкими вікнами, з величезним дзеркалом над каміном і оббитими червоним плюшем меблями. Витягши із

скриньки на столі сигару, він сів у величезне крісло. Ноги його спочивали на квадратній плямі пізнього вранішнього сонця, а дим сигари, підпливаючи до сонячного променя, раптово ставав густим і щільним. Нед спохмурнів і, витягши сигару, став покусувати нігті.

У двері постукали. Він насторожено випрямився.

– Зайдіть!

Зайшов офіціант у білій куртці.

– А, це ви! – протягнув Нед розчаровано і знову відкинувся на червоний плюш крісла.

Офіціант пройшов до спальні, вийшов звідти з підносом брудного посуду і відійшов. Нед жбурнув недопалок у камін і подався у ванну. Коли він вимився, поголився і вдягнувся, його хода повернула звиклу жвавість, а лице посвіжіло.

6

Було біля полудня, коли Нед Бомонт, пройшовши вісім кварталів підійшов до світло-сірого багатоквартирного будинку на Лінк-стріт. Натиснувши кнопку, він почекав, поки клацне дверний замок, зайшов у вестибюль і піднявся ліфтом на сьомий поверх.

Він подзвонив у шістсот одинадцяту квартиру. Двері відразу ж розчахнулися. На порозі стояла мініатюрна дівчина років дев'ятнадцяти з темними сердитими очима і блідим сердитим обличчям.

– Привіт! – Вона усміхнулась і привітно махнула рукою, ніби вибачаючись. Голос у неї був тонкий і пронизливий. Вона була у хутряній шубці, без капелюха. Коротко підстрижене блискуче волосся чорним шоломом лежало на її круглій голівці. У вухах дівчини поблискували сердоликові сережки. Вона відступила назад, пропускаючи його в передпокій.

– А Берні вже встав? – запитав Нед, входячи.

Її обличчя знову спотворила злість.

– Брудний покидьок! – вискнула вона.

Нед, не обертаючись, зачинив за собою двері.

Дівчина підійшла до нього, схопила його за руки і почала їх трясти.

– Знаєш, що я зробила заради цього покидька? – кричала вона. – Я пішла з дому! Та ще з якого дому! Пішла від матері, від батька, який вважав мене непорочною дівою Марією! Вони попереджали мене, що він мерзотник. Усі мені це говорили і мали рацію, а я, дурепа, не слухала. Тепер я знаю, що він таке. Він ... – далі пішли верескливі непристойності.

Нед, не рухаючись з місця, понуро слухав дівчину. Очі у нього стали зовсім хворі. Коли, задихавшись, вона на секунду замовкла, він запитав:

– Так що ж він зробив?

– Зробив? Він втік від мене, щоб ... – кінець фрази був нецензурний.

Нед смикнувся. Він змусив себе усміхнутися, але усмішка вийшла якась вимучена.

– Він нічого не просив передати мені?

Дівчина клацнула зубами і наблизилася до нього впритул. Очі її округлилися.

– Він вам що-небудь винен?

– Я виграв ... – Він кашлянув. – Вчора в четвертому заїзді я виграв три тисячі двісті доларів.

Вона зневажливо засміялася.

– Спробуйте отримати їх тепер! Ось! – вона простягла до нього руки. На лівому мізинці блищало кільце з сердолика. – І ось, – вона торкнулася своїх сердоликових сережок, – оце все, що він мені залишив! Зі всіх моїх коштовностей! Та й то, тому, що вони були на мені.

– І коли ж це сталося? – запитав Нед незвично чужим голосом.

– Учора ввечері, хоча виявила я це тільки вранці. Але ви не думайте, цей сукин син ще пожалкує, що зустрівся зі мною! – Вона засунула руки за пазуху і піднесла до обличчя Неда три зіжмакані папірці. Він потягся було за ними, та вона відсмикнула руку і ступила назад.

Нед пожував губами і опустив руку.

– Ви читали сьогодні в газеті про Тейлора Генрі? – запитала вона збуджено.

– Так. – Хоч Нед відповів досить спокійно, його груди бурхливо здіймалися.

– Знаєте, що це? – Вона знову протягла йому зім'яті папірці.

Нед заперечливо похитав головою. Очі його звузилися і заблищали.

– Це боргові розписки Тейлора Генрі, – заявила вона з торжеством. – На тисячу двісті доларів.

Нед хотів було щось сказати, але стримався, а коли нарешті заговорив, його голос звучав зовсім байдуже:

– Тепер, коли він мертвий, вони не варті нічого.

Вона знову засунула папірці за пазуху і зовсім близько підійшла до нього.

– Слухайте, – сказала вона, – вони ніколи ні бісяки не були варті. Тому він і мертвий.

– Це твоя здогадка?

– Як хочете, так і вважайте. Мені що з того. Та тільки я вам ось що скажу: Берні подзвонив Тейлору у минулу п'ятницю і сказав, що дає йому три дні строку.

Нед пригладив нігтем вусики.

– А ти це не зі злості? – запитав він обережно.

Вона скривила гримасу.

– Звісно, мене злість бере. Через те я і збираюся віднести їх у поліцію. Але якщо ви думаєте, що я брешу, ви останній ідіот.

Неда не так легко було переконати.

– Де ти їх узяла?

– У сейфі. – Вона кивнула своєю блискучою голівкою у бік кімнати.

– Коли він учора змився?

– Не знаю. Я прийшла додому в половині десятої і чекала його майже всю ніч. Тільки під ранок я запідозрила неладне. Почала нишпорити по квартирі і побачила, що він забрав усі гроші до останнього цента і усі мої коштовності, крім тих, що були на мені.

Нед знову пригладив вусики нігтем великого пальця.

– Як ти думаєш, куди він міг поїхати?

Вона тупнула ногою і, замахавши кулаками, знову почала паплюжити дременувшого Берні пронизливим злим голосом.

– Годі, – сказав Нед. Він міцно схопив її за зап'ясток. – Якщо ти тільки можеш, що верещати, так краще віддай розписки мені, я зумію ними розпорядитися.

Вона вирвала руки і закричала:

– Нічого я вам не віддам! Нікому я їх не віддам, тільки поліції, ідіть усі до біса!

– Гаразд, шуруй. Тільки куди ж все-таки він міг поїхати, Лі?

Лі злісно відповіла, що куди він поїхав, вона не знає, зате добре знає, куди вона послала б його.

– Нумо, гайда! – кинув Нед втомлено. – Жарти для нас нині перша справа. Гадаєш, він повернувся до Нью Йорка?

– Звідки я знаю? – Зненацька очі її забігали.

На щоках Неда виступили червоні плями.

– Ну, що ти ще придумала? – запитав він підозріло.

– Нічого, – відповіла вона невинним голоском. – А чому ви запитуєте?

Він нахилився до неї і заговорив серйозно, вагомо підкреслюючи кожне слово:

– Не думай, що тобі вдасться приховати ці розписки від поліції, Лі. Цей номер не пройде.

– А я і не думаю, – проказала вона.

З аптеки, котра містилася на першому поверсі того ж будинку, Нед Бомонт подзвонив по телефону. Він викликав поліцейську дільницю і запросив лейтенанта Дулана.

– Хелло! Лейтенант Дулан? Я говорю на прохання міс Лі Уілшир. Вона знаходиться зараз у квартирі Берні Діспейна, Лінк-стріт, 1666. Схоже, що Діспейн раптово скрився учора ввечері, лишивши боргові розписки Тейлора Генрі ... Авжеж так ... І ще вона говорить, що чула, як пару днів тому він погрожував Тейлору ... Так, вона хоче вас бачити як можна скоріше ... Ні, ні, краще приїздіть або кого-небудь пришліть ... Так ... Це не має значення. Ви мене не знаєте. Вона попросила мене зателефонувати, тому що не хоче говорити з його квартири ... – Якусь хвилю він мовчки слухав, потім повісив трубку і вийшов з аптеки.

8

Нед Бомонт підійшов до акуратного кирпичного будиночка на кінці Темз-стріт і подзвонив. Обличчя молодої негритянки, яка відкрила йому двері, розпливлося в широкій привітній усмішці.

– Вітаю, містер Бомонт! – зраділа вона, гостинно розчиняючи двері.

– Привіт, Джун. Є хто-небудь вдома?

– Так, сер, вони обідають.

Він пройшов до столової, де за столом, покритим білою в червону клітину скатертю, одне навпроти одного сиділи Поль Медвіг і його матір. Тут стояв також третій стілець. Тарілка і срібний прибор перед ним були порожніми.

У матері Поля Медвіга, високої худої жінки років семидесяти з гаком, було світле, торкнуте сивиною волосся. Її блакитні, ясні, такі ж молоді, як у сина, очі стали ще молодші, коли вона побачила Неда, який заходив. Проте, вона насупилася і мовила:

– Ну, нарешті! Нікчемний ти хлопчисько! Зовсім забув стару!

У відповідь Нед зухвало всміхнувся.

– Гаразд, ма, я вже виріс і маю свої справи. – Він махнув рукою Медвігу: – Привіт, Поль!

– Сідай, Джун нашкребе тобі чого-небудь поїсти, – сказав Медвіг.

Нед нахилився над худою рукою місіс Медвіг, збираючись поцілувати її, але стара сердито відсмикнула руку:

– Де це ти навчився таким фокусам?

– Я ж сказав, що я виріс. – Нед повернувся до Медвіга. – Дякую, я недавно поснідав. – Він поглянув на порожній стілець. – А де Опаль?

– Вона лежить, їй нездоровиться, – відповіла місіс Медвіг.

Нед кивнув, трохи почекав і, дивлячись на Медвіга, чемно запитав:

– Нічого серйозного, сподіваюсь?

Медвіг похитав головою.

– Щось голова болить. Перетанцювала, мабуть.

– Хороший батько! Навіть не знає, від чого у дочки болить голова, – вставила місіс Медвіг.

Навколо очей Медвіга зібралися зморшечки.

– Ну, ма, поводь себе пристойно. – Він повернувся до Неда. – Що нового?

Нед сів на вільний стілець.

– Берні Діспейн дав драла вчора ввечері з моїм виграшем.

Медвіг вирячив очі.

– У його квартирі лишилися боргові розписки Тейлора Генрі на тисячу двісті доларів, – вів далі Нед.

Медвіг примружився.

– Лі говорить, що він телефонував Тейлору у п'ятницю і дав йому три дні строку для виплати.

Медвіг потер підборіддя.

– Хто ця Лі?

– Дівчина Берні.

– А-а! – І бачачи, що Нед мовчить, Медвіг запитав: – ВІн не сказав, що збирається робити, якщо Тейлор не заплатить?

– Не знаю. – Нед поклав руку на стіл і нахилився до Медвіга. – Поль, зроби мене тимчасово шерифом чи ще якою-небудь офіційною особою, га?

– О Господи! – вигукнув Медвіг, закліпавши повіками – Для чого тобі це?

– Я хочу знайти цього хлопця. А з посвідченням мені буде легше. Менше шансів вляпатись в історію.

Медвіг поглянув на нього з тривогою.

– Що це тебе так розібрало?

– А три тисячі двісті п'ятдесят доларів?

– Ну, гаразд, – промовив Медвіг повільно. – А вчора що тобі заважало жити, коли ти ще не знав, що тебе обчистять?

Нед нетерпляче махнув рукою.

– Ти хочеш, щоб я спотикався об трупи, і оком не кліпнувши при цьому? – запитав він, – але річ зараз про друге. Це тепер не в рахунок. Тепер мені потрібен той хлопець. Я мушу до нього добратися. Мушу. – Обличчя його було блідим, жорстким. Голос звучав серйозно: – Слухай, Поль! Справа не тільки в грошах, хоча три двісті на дорозі не валяються. Однак, якби їх було всього п'ять доларів, нічого б не змінилося. Два місяці поспіль я програвав. Це мене ледь не доконало. На що я годжуся, якщо фортуна повернулася до мене спиною? Та ось я виграв – і начебто все гаразд. Можна задрати хвіст трубою і

знову відчувати себе людиною, а не побитою собакою. Гроші – це також важливо, але справа не в них, а в тому, як я почувався. Я все програвав і програвав. Розумієш? Я віру в себе втратив. І ось, коли я вже подумав, що позбавився від цієї мари, Берні дає драпака. Я цього не стерплю. Інакше мені кришка. Я його розшукаю. Я й так поїду за ним, але ти дуже мені допоможеш, якщо забезпечиш мене папірцем.

Медвіг поплескав Неда по щоці.

– Отакої! – сказав він. – Звісно, я все влаштую. Не хотів би я, щоб ти в це занурювався, та раз така справа, краще за все зробити тебе спеціальним слідчим окружної прокуратури. Ти ніби будеш у підпорядкуванні у Фарра, але ніс у твої справи він сунути не посміє.

Місіс Медвіг встала і зібрала зі столу.

– Якби я не взяла собі за правило не втручатися в чоловічі справи, – промовила вона суворо, – я сказала б вам парочку теплих слів. Займаються Бог знає якими справами, котрі дуже просто можуть їх вплутати в, Бог знає, які неприємності.

Нед усміхався доти, поки вона не вийшла з кімнати. Коли вони лишилися самі, він наче стер усмішку з лиця і сказав:

– Ти можеш влаштувати, щоб все було готове до полудня?

– Певна річ, – згодився Медвіг, підводячись. – Я подзвоню Фарру. І якщо тобі ще щось знадобиться, ти знаєш – я до твоїх послуг.

– Гаразд, – відповів Нед.

Медвіг вийшов з кімнати. Зайшла Джун і почала збирати зі столу.

– Міс Опаль спить? – запитав Нед.

– Ні, сер. Я щойно віднесла їй чай з сухариками.

– Будь ласка, довідайтесь, чи можна мені заглянути до неї на хвильку.

– Зараз, сер!

Коли негритянка вийшла, Нед встав з-за столу і почав міряти кроками кімнату. Щоки його горіли. Він зупинився, тільки коли знову увійшов Медвіг.

– Все гаразд, – сповістив Медвіг. – Якщо не буде Фарра, зайдеш до Барбероу. Він все оформить, і йому не обов'язково пояснювати, що до чого.

– Дякую, – сказав Нед і озирнувся на Джун, яка стояла у дверях.

– Вона говорить, щоб ви зайшли, – оголосила негритянка.

9

Кімната Опаль Медвіг була витримана в блакитних тонах. Коли Нед зайшов, Опаль у сріблясто-блакитному халатику лежала на високо збитих подушках. Вона була така ж блакитноока, як батько і бабуся, з такими ж, як у них, чіткими рисами обличчя і довгими ногами. Її рожева шкіра була ніжною, як у дитини. Зараз її почервонілі очі припухли від сліз.

Кинувши сухарик на піднос, Опаль простягла Неду руку і усміхнулась, показавши міцні білі зуби.

– Привіт, Нед! – Голос її тремтів.

Він не став потискати їй руку, а лише легенько вдарив по ній долонею.

– Привіт, мала! – Він сів у ногах ліжка, закинув одну за другу довгі ноги і витяг з кишені сигару. – Тобі не стане гірше від диму?

– Ні, паліть, будь ласка, – дозволила вона.

Нед кивнув, поклав сигару назад до кишені і серйозно поглянув їй прямо в обличчя. Його очі світилися співчуттям. Голос звучав глухо:

– Я знаю, мала, це важко.

Вона втупилася на нього по-дитячому невинним поглядом.

– Ні, що ви! Голова майже пройшла, та й не дуже вона боліла. – Голос її потвердішав.

Нед криво усміхнувся.

– Я вже став чужим?

Поміж брів у неї пролягла невелика складка.

– Я не розумію, про що ви, Нед.

Суворо дивлячись на неї, він процідив крізь зуби:

– Я – про Тейлора.

Піднос на її колінах похитнувся, але обличчя не змінило виразу.

– Так, але, бачите, я не зустрічалась з ним вже кілька місяців, відтоді, як тато ...

Нед Бомонт різко піднявся.

– Ну, що ж, чудово – кинув він через плече, направляючись до дверей.

Дівчина мовчала.

Він вийшов з кімнати і спустився донизу.

Поль Медвіг одягав у холлі пальто. Він сказав:

– Я їду до центру, в контору, мені треба владнати справу з контрактами по каналізації. Якщо хочеш, я тебе підкину до Фарра.

– Чудово, – погодився Нед, але тут згори пролунав голос Опаль:

– Нед! Нед!

– Зараз! – крикнув він їй, потім обернувся до Медвіга: – Якщо ти поспішаєш, не чекай.

Медвіг поглянув на годинника.

– Мені треба бігти. Побачимося ввечері, у клубі.

– Ага, – пробурмотів Нед і знову пішов нагору.

Піднос стояв тепер у ногах ліжка.

– Зачиніть двері, – попросила дівчина. Коли він виконав прохання, вона посунулась і звільнила йому місце поруч із собою. – Навіщо ви так?... – запитала вона з докором.

– Ти не повинна мені брехати, – заявив він похмуро, присідаючи на ліжко.

– Але, Нед, ... – Її блакитні очі буравили Неда.

– Коли ти останній раз бачила Тейлора? – запитав він.

– Ви хочете знати, коли я з ним говорила? – І обличчя, і голос здавалися щирими. – Та вже кілька тижнів минуло, як ...

– Ну, що ж! – Нед знову піднявся.

Йому лишався один крок до дверей, коли вона вигукнула:

– Нед, не треба, мені й так тяжко!

Він повільно обернувся, його лице нічого не виражало.

– Хіба ми не друзі? – запитала вона.

– Ага, – відповів він без особливого ентузіазму. – Однак, про це якось забуваєш, коли тобі брешуть.

Вона повернулася на бік, поклала голову на подушку і беззвучно заплакала. По подушці розповзлася волога сіра пляма.

Він повернувся, сів поруч і обійняв її. Вона поклала голову до нього на плече.

Кілька хвилин Опаль плакала мовчки. Затим звідти, де її рот був притиснутий до його піджака, донеслися приглушені слова:

– Ви ... ви знали, що я з ним зустрічалась?

– Так.

Вона стривожилась, сіла прямо.

– А тато знав?

– Не думаю, точно не знаю.

Вона знову опустила йому голову на плече, і її наступні слова були ледь чутні:

– О, Нед, я вчора провела з ним півдня, до самого вечора.

Він обійняв її ще міцніше, але не сказав ні слова.

– Хто, хто міг це зробити? – запитала вона трохи згодом.

Він зіщулився.

Несподівано вона підвела голову. Тепер це вже була не слабка дівчина.

– Ви знаєте, Нед?

Він повагався, провів язиком по губах, а потім пробурмотів:

– Думаю, що знаю.

– Хто?! – скрикнула вона.

Він знову повагався, затим, уникаючи її погляду, запитав, чітко видавлюючи кожне слово:

– Ти обіцяєш до пори нікому про це не розповідати?

– Так, – швидко відповіла Опаль, але коли Нед почав говорити, вона схопила його обома руками за плече. – Зачекайте. Я не можу нічого обіцяти, поки ви не пообіцяєте, що їм це не зійде з рук, що їх спіймають і покарають.

– Цього я обіцяти не можу. Цього ніхто не може обіцяти.

Вона пильно вдивлялася в нього, покусуючи губи.

– Гаразд, обіцяю. Хто?

– Він тобі коли-небудь говорив, що винен багато грошей букмекеру на ім'я Берні Діспейн?

– Так це Діспейн? ...

– Я так думаю, але ти мені відповідай, він коли-небудь говорив про це ...

– Я знала, що у нього неприємності. Проте він не говорив, які саме. Правда, він сказав, що посварився з батьком через якісь гроші, і що він у відчаї, – це його слова.

– Він споминав ім'я Діспейна?

– Ні. А що між ними було? Чому ви думаєте, що це Діспейн?

– У нього були боргові розписки Тейлора більше ніж на тисячу доларів, а грошей отримати він ніяк не міг. Вчора Діспейн зненацька виїхав. Зараз його шукає поліція. – Він понизив голос, поглянув на неї скоса. – Ти можеш дещо зробити, щоб допомогти їм спіймати його.

– Що я маю зробити?

– Це, правда, не дуже чесно. Розумієш, щоб осудити Діспейна, потрібні докази. Але ж якщо він винний, ти ж згодишся допомогти? Ну, загалом, треба зробити дещо не цілком законне, щоб напевне притиснути його.

– Все що завгодно!

Він зітхнув і покусав губу.

– Що треба зробити? – запитала вона нетерпляче.

– Я хочу, щоб ти дістала мені один з його капелюхів.

– Що?!

– Мені потрібен один капелюх із капелюхів Тейлора. Ти зможеш його роздобути?

Опаль нічого не розуміла.

– Але для чого, Нед?

– Щоб напевне загнати Диспейна у куток. Це все, що я можу поки що сказати. Зможеш ти його дістати чи ні?

– Я ... я думаю, що зможу, але я б хотіла ...

– Коли?

– До вечора, мабуть, – сказала вона, – але я б хотіла ...

Він знову обірвав її:

– Тобі нема чого знати все. Чим менше людей знають про це, тим краще. Те ж саме про капелюх. – Він обійняв її і притягнув до себе. – Ти його справді любила, мала, чи тільки тому, що батько ...

– Я його любила. – Вона схлипнула. – Я цілком певна. Я певна.

Глава друга. ФОКУС З КАПЕЛЮХОМ

1

Нед Бомонт, зсунувши на потилицю капелюха, який був йому замалий, пройшов слідом за носильщиком через вокзал Гренд-сентрал до виходу на 42-у вулицю, а звідти до темно-

вишневого таксі. Він розплатився з носильщиком, сів у машину, назвав готель неподалік від Бродвею, в районі сорокових вулиць, і, запаливши сигару, відкинувся на спинку сидіння. Поки таксі повільно тяглося в потоці машин, що направлялися до бродвейських театрів, Нед встиг пожувати свою сигару.

Біля Медісон-авеню зелене таксі, що вискочило з-за рогу на червоне світло, врізалося на повному ходу у вишневе таксі Бомонта і відкинуло його на машину, що стояла біля тротуара. Нед скоцюрбився у кутку під ливнем битого скла.

Потім він випрямився, струсив з себе осколки і виліз із машини прямо в гущу гаволовів, що зібралися. Ні, він не поранений, запевнив він їх. Він відповів на запитання поліцейського, відшукав капелюха, котрий був йому замалий, знову надів його, велів перенести свої валізи в друге таксі, назвав готель новому водію і всю дорогу сидів, понуро забившись у куток машини.

В готелі, розписавшись в регістраційній книзі, він запитав порт'є, чи немає йому листів, і отримавши дві телефонограми і два заклеєних конверти без поштових штемпелів.

Коридорного, провівшого його в номер, він попросив принести пінту хлібного віскі. Коли коридорний вийшов, Нед зачинив двері на ключ і прочитав телефонограми. Вони були помічені цим днем. Обидва рази дзвонив Джек. Перша була прийнята о четвертій годині п'ятдесят хвилин дня, друга – о восьмій годині п'ять хвилин ввечері. Він поглянув на годинника, було вже вісім сорок п'ять.

Перша записка сповіщала: "В Химері". Друга: "У Тома і Джеррі. Подзвоню пізніше."

Далі Нед розпечатав один їз конвертів. У ньому було два аркушика, списаних крупним кособоким чоловічим почерком і датованих напередодні.

"Вона зупинилась в "Матені", номер 1211, під іменем Айлін Деіл із Чикаго. Ще з вокзалу дзвонила кілька разів по телефону. Зустрілась із чоловіком і жінкою, котрі живуть на 30-й вулиці у Істсайді. Вони обійшли багато місць, в основному кабаків, очевидно, що шукають його, але поки що їм не щастить. Прізвище чоловіка і жінки – Брук. Я в 734-му номері."

Листок паперу у другому конверті, списаний тим же почерком, був помічений цим днем.

"Сьогодні вранці бачився з Дьюардом, він говорить, що нібито не знав, що Берні у місті. Подзвоню пізніше."

Обидва листи були підписані – "Джек."

До того часу, коли коридорний приніс йому віскі, Нед встиг помитися, витягти з чемодана свіжу білизну, перевдягнутися і запалити сигару. Розплатившись з коридорним, він приніс із ванної склянку і підсунув крісло до вікна. Чекаючи дзвінка, він сидів, палив, пив і безтямно дивився на другий бік вулиці.

"Хелло, – сказав він у слухавку. – Так, Джек ... Щойно ... Де? ... Ага ... Ага, зараз їду.

Він відхлебнув ще віскі, зсунув на потилицю капелюха, котрий був йому замалий, одягнув пальто, що валялося на спинці стільця, поплескав себе по кишені, згасив світло і вийшов.

Було десять хвилин по дев'ятій. Проминувши двостулчасті скляні двері, над котрими у всю висоту будинку яскравим електричним сяйвом виблискувала вивіска "Том і Джеррі", Нед Бомонд потрапив до вузького коридора. Єдині двері у лівій стіні вели до маленького ресторану.

Чоловік, що сидів за столиком у кутку, піднявся і поманив його пальцем. Чоловік був франтуватий, з лискучим, досить красивим смуглявим обличчям.

Нед підійшов.

– Привіт, Джек, – привітався він, потискаючи простягнуту руку.

– Вони нагорі, дівиця і ці Бруки, – повідомив Джек. – Вам би краще сісти тут, спиною до сходів. Якщо вони здумають вийти, я їх засічу. І його теж, якщо він прийде. А вас він не розгледить – тут повно народу.

Нед сів за столик.

– Вони чекають його?

Джек знизав плечами.

– Не знаю. В усякому разі, вони тягнуть час. Хочете перекусити? Випивки ви тут унизу не отримаєте.

– А мені випити хочеться, – сказав Нед. – А хіба нагорі не знайдеться потайного місця, де нас не буде видно?

– Та це ж просто забігайлівка. Там, правда, є парочка кабінок, вони нас там, може, й не побачать, але якщо Берні прийде, він миттю все усіче.

– Ризикнемо. Мені треба випити, а з ним, якщо він появиться, я врешті-решт зможу поговорити й тут.

Джек з цікавістю поглянув на Неда, потім відвів очі і промовив;

– Діло ваше. Піду погляну, чи є вільна кабінка. – Він трохи повагався, знову знизав плечами і вийшов.

Повернувшись у кріслі всім тілом, Нед стежив, як франтуватий молодий чоловік піднімався по сходах. Він не зводив очей зі сходів дотти, доки Джек не спустився і не поманив його пальцем. Коли Нед підійшов, він доповів:

– Вільна найліпша кабіна, дівиця сидить спиною, отож ви зможете подивитися на Бруків, коли будете проходити повз.

Вони піднялися нагору. Кабіни – столики і лавки, відділені від зали невисокими перегородками, були розташовані праворуч від сходів. Їм довелося повернути голови, щоб бачити через широку арку бар і верхній зал ресторана.

Нед прямо дивився в спину Лі Уілшир. Вона була в палевій сукні без рукавів і коричневому капелюшку. Зі спинки стільця недбало звисала хутряна шубка. Він поглянув на її супутників. Ліворуч від Лі розвалився блідий мужчина з витягнутим підборіддям і гачкуватим носом, таке собі хижаче створіння років сорока. Лицем до неї сиділа повнотіла рудоволоса жінка з широко розставленими очима. Вона сміялася.

Нед пройшов услід за Джеком у кабіну. Вони сіли по різні боки стола. Нед – спиною до зали, ближче до виходу, під прикриттям дерев'яного крила перегородки. Пальто він здійняв, а капелюха знімати не став.

Підійшов офіціант.

– Віскі, – замовив Нед.

– Джину з содовою, – замовив Джек.

Джек розпечатав пачку сигарет, витяг одну і, пильно розглядаючи її, процідив:

– Тут ви розпоряджаєтеся, а я працюю на вас. Проте мушу сказати: це не найліпше місце для розмови з ним, раз у нього є тут друзяки.

– Чи є?

Джек засунув сигарету в куточок рота, і вона, мов дирижерська паличка, зарухалася у такт його словам.

– Ну, якщо вони його чекають саме тут, він, мабуть, постійно тут вештається.

Офіціант приніс келишки. Нед відразу випив свій і бридливо поскаржився:

– Тільки по склу розмазалось.

– Що правда, те правда, – погодився Джек і відхлебнув ковток джина. Потім підніс до сигарети сірника, припалив і зробив ще один ковток.

– Ось що, – мовив Нед, – як тільки він тут об'явиться, я візьму його в оборот.

– Ну, що ж. Можна й так. – Красиве, смугляве лице Джека було непроникне. – А мені що робити?

– Нічого. Я сам справлюся, – відповів Нед і кивнув офіціанту.

Бомонт замовив подвійну порцію шотландського віскі, Джек – ще раз джин з содовою. Не встигли принести віскі, як Нед осушив свій келишок. Джек, лишивши перший келишок недопитим, почав потягувати з другого. Нед замовив ще одну подвійну порцію і ще одну, а Джек все ще допивав свій джин.

І тут на сходинковій площадці з'явився Берні Діспейн.

Джек, весь час стеживший за входом, побачив його і наступив Неду на ногу. Бомонд, відвів погляд від порожнього келиха, і в очах його спалахнув холодний жорсткий вогник. Він сперся долонями на стіл і встав. Вийшовши з кабіни, він підійшов впритул до Діспейна.

– Віддавай мої гроші, Берні, – сказав він.

Чоловік, який піднімався слідом за Діспейном, втиснувся між ними і сильно штовхнув Неда у живіт лівою рукою. Він був невисокого зросту, але плечі мав важкі і кулаки, як чавунні гирі.

Нед відлетів до перегородки, скорчившись від болю, коліна у нього підігнулися, але він не впав. На мить він так і завмер. Очі його осклянілі, обличчя позеленіло. Він пробурмотів щось нерозбірливе і рушив до сходів.

Блідий, з непокритою головою, він, хитаючись, спустився донизу, пройшов через залу, вийшов на вулицю і зупинився на узбіччі. Там він виблював. Потім вліз у таксі, котре стояло в кількох метрах від входу, і велів водію їхати в Грінвіч Вілледж.

3

Біля дому з сірими кам'яними східцями Нед Бомонт зупинив таксі. З розчахнутих підвальних дверей на темну вулицю виплескувалися шум і світло. Через ці двері він пройшов у довгу вузьку кімнату, де два бармени в білих куртках змішували напої для десятка людей, що сиділи вздовж довгої стойки, а два офіціанти обслуговували тих, що сиділи за столиками.

– Побий мене грім, та це ж Нед! – вигукнув лисий бармен. Він перелив у високий бокал якусь рожеву суміш і простягнув через стойку мокру руку.

– Привіт, Мак, – відізвався Нед.

Потім потисли один одному руки з одним із офіціантів, і з товстим червонощоким італійцем, котрого назвав Тоні. Коли з взаємними привітаннями було скінчено, Нед заявив, що він не проти замовити випивку.

– Нічого подібного! – обурився Тоні. Він постукав по стойці порожнім бокалом. Не продавай сьогодні цьому хлопцю нічого,

навіть склянки води, – наказав він, коли бармени поглянули на нього. – Все, що він побажає – за рахунок закладу.

– Сперечатись не буду, лише б напоїли. Двойну порцію віски!

Дві дівчини в другому кінці кімнати піднялися зі своїх місць і крикнули:

– Агов, Нед!

– Зараз повернуся, – пообіцяв Нед і направився до дівчат. Вони обійняли його, засипали запитаннями, познайомили зі своїми супутниками і посадили за свій столик.

Він сів, і у відповідь на їх запитання повідомив, що до Нью Йорка він повернувся тимчасово, а не назавжди і пити буде шотландське віскі двойними порціями.

Біля третьої години ранку вони піднялися з-за столу. З бара Тоні вони пішли в другий, подібний до першого, як дві краплі води, і там всілися за точно такий же столик і пили те ж саме, що й раніше.

В половині четвертої один з чоловіків встав і пішов, не попрощавшись. Хвилин через десять Нед, другий чоловік і обоє дівчат теж піднялися. На розі вони сіли в таксі, поїхали в готель біля Вашингтон-скверу і висадили там другого чоловіка з одною з дівчат.

Дівчина, яка лишилася, котру Нед називав Федінк, повезла його до себе, на 73-у вулицю. В квартирі було дуже спекотно. Коли Федінк відчинила двері, тепле повітря хвилею вирвалося

їм назустріч. Дівчина зробила три кроки, зітхнула і повалилася на підлогу.

Нед зачинив двері і спробував її розбудити, але вона не прокидалася. З великим зусиллям він дотягнув її до спальні і уклав на покриту квітчастим покривалом кушетку. Знявши з неї верхній одяг, він розшукав ковдру, прикрив її і розчахнув вікно. Потім пройшов у ванну, де його знову вирвало. Після цього він повернувся до вітальні, ліг, не роздягаючись, на диван і заснув.

4

Неда Бомонта розбудив телефон, що задзеленчав над самою його головою. Він відкрив очі, спустив ноги на підлогу і роззирнувся. Побачивши телефон, він заспокоївся і закрив очі.

Телефон продовжував дзеленчати. Нед застогнав, заворочався і знову відкрив очі. Звільнивши ліву руку, він підніс її до очей і примруживши ,ь поглянув на годинника. Скельця на циферблаті не було, і стрілки зупинилися за дванадцять хвилин дванадцята.

Ще поворочавшись, він умостився на лівому боці, підсунув під голову зігнуту в лікті ліву руку. Телефон продовжував дзеленчати. Нед оглядівся тужливими мутними очима. В кімнаті горіло світло. Через відкриті двері він бачив укутані ковдрою ноги Федінк.

Він знову застогнав і привстав, пригладжуючи рукою розкуйовджене темне волосся, стискаючи скроні долонями. Його губи пересохли і потріскалися. Він провів по губах язиком і скорчив гримасу. Затим він встав, покашлюючи, зняв рукавички і пальто, кинув їх на диван і пройшов у ванну.

Вийшовши з ванної, Нед підійшов до кушетки і поглянув на Федінк. Вона спала важким сном, уткнувшись обличчям у подушку. Одна її рука у блакитному рукаві була закинута високо над головою. Телефон перестав дзеленчати. Нед поправив краватку і повернувся до вітальні.

На столику між двома кріслами у відкритій коробці лежали три сигарети "Мюрад" з золотим пояском. Він взяв одну, пробурмотів без тіні гумору: "Піжонство?", знайшов сірники, запалив і направився до кухні. Там він витиснув у високий бокал сік із чотирьох помаранчів і випив.

Відтак він зварив і випив одну за другою дві чашки кави. Коли він виходив з кухні, пролунав безнадійно тужливий голос Федінк:

– Де Тед? – вона злегка розплющила одне око.

Нед підійшов до неї.

– Хто такий Тед? – запитав він.

– Хлопець, з котрим я була.

– А ти хіба була з хлопцем? Звідки мені знати?

Вона позіхнула так, що хруснули щелепи.

– Котра тепер година?

– Цього я теж не знаю. Ранок, мабуть.

Вона потерлася лицем об подушку.

– Хороша ж я! Вчора обіцяла вийти за нього заміж, а потім кинула, щоб притягти до себе додому першого зустрічного пияка. – Вона стисла в кулак і знову розжала затікшу руку. – А може я й не вдома?

– В усякому разі, ключ від цієї квартири був у тебе, – відповів Нед. – Хочеш помаранчевого соку і кави?

– Нічого в світі не хочу, тільки померти. Можеш ти піти, Нед, і ніколи більше не повертатися?

– Мені це буде важко, – роздратовано відповів він, – та я спробую.

Він вдягнув пальто, натягнув рукавички, витяг з кишені пом'ятого темного картуза, напнув його на голову і вийшов.

5

Півгодини пізніше Нед Бомонт був у своєму готелі і грюкав у двері 734-го номера. Через деякий час з-за дверей почувся сонний голос Джека.

– Хто там?

– Бомонт.

– А-а-а, зараз, – захоплення в голосі не чулося.

Джек відчинив двері і запалив світло. На ньому була піжама в зелену крапинку, з —під якої вилізали босі ноги. Очі у нього були заспані, обличчя розчервоніле і припухле від сну.

Він позіхнув і знову ліг у ліжко, витягшись на спині і втупившись у стелю. Потім запитав без особливої цікавості:

– Як ви себе почуваєте сьогодні?

Нед зачинив двері. Він стояв біля ліжка, похмуро дивлячись на лежавшого в постелі чоловіка.

– Що відбулося після мого відходу? – запитав він.

– Нічого не відбулося. – Джек знову позіхнув. – А може ви хочете довідатись, що робив я? – Він не став дожидатись відповіді. – Я відразу ж пішов і тинявся на протилежному боці вулиці, поки вони не вийшли. Діспейн і дівиця ця, і той хлопець, що вам втулив. Вони вийшли разом і відправилися до Бакмена, Сорок восьма вулиця. Діспейн там влаштувався під ім'ям Бартона Дьюі – номер дев'ятсот тридцять вісім. Я простирчав на вулиці до початку четвертої, а потім змився. Вони все ще там лишалися, якщо, звісно, вони мене не обдурили. – Він мотнув головою вбік крісла, що стояло в кутку. – Он ваш капелюх. Я подумав, може він вам ще згодиться.

Нед пройшов у куток кімнати, взяв з крісла капелюх, котрий був йому замалий, і нап'яв його, а зім'ятого картуза засунув до кишені пальто.

– Якщо хочете випити, на столі є джин, – запросив Джек.

– Ні, дякую, – сказав Нед. – У тебе є пістолет?

Джек відвів погляд від стелі. Він сів на ліжку, потягся, втретє широко позіхнув і запитав:

– А що ви задумали робити?

Здавалося, він запитує просто із чемності.

– Збираюся побачитися з Діспейном.

Джек обхопив коліна руками і завмер на місці, втупившись на спинку ліжка. Потім він повільно промовив:

– Мені здається, вам цього робити не слід. Принаймні, зараз.

– Ні, слід, і саме зараз, – відповів Нед.

Тон його змусив Джека підвести очі. Нед виглядав виснаженим. Обличчя його було жовтувато-сірого кольору. Мутні очі з червоними краями повік так набрякли, що майже не було видно білків. Сухі, ніби обвітрені губи сильно розпухли.

– Всю ніч не спали? – поцікавився Джек.

– Трохи подрімав.

– Перебрали?

– Ага. Так як щодо пістолета?

Джек висунув ноги з-під ковдри і опустив їх на підлогу:

– Чому б вам спершу не виспатися? А потім підемо до нього. Зараз ви не в формі.

– Піду зараз, – повторив Нед.

– Ну гаразд, – сказав Джек, – тільки даремно ви це затіяли. Вони не які-небудь хлопчики, щоб іти проти них у такому стані. Вони люди серйозні.

– Де пістолет? – повторив Нед Бомонт.

Джек встав і почав розстібати піжаму.

– Дай пістолет і валяй спи далі. Я йду.

Джек застебнув розстебнутий було гудзик і знову забрався в постіль.

– Пістолет у шафі, на горішній полиці. Там же й патрони, якщо вони вам потрібні. – Він повернувся на бік і заплющив очі.

Нед знайшов пістолет, засунув його до задньої кишені, кинув: – До скорого, – вимкнув світло і вийшов.

6

Квадратний, пофарбований жовтою фарбою багатоквартирний будинок Бакмена займав майже цілий квартал. Нед Бомонт зайшов у холл, назвав себе і сказав, що хоче піднятися до містера Дьюі.

Через п'ять хвилин він вийшов з ліфта і попростував по довгому коридору до відкритих дверей, в яких стояв Берні Діспейн.

У низькорослого жилавого Діспейна була непропорціонально велика голова. Довге, пишне підвинуте волосся робило її ще більшою, створюючи враження фізичного

потворства. Глибокі борозни зморшок різкими лініями розрізали його лоб і збігали від крупного носа до широкого важкого підборіддя. Тільки очі у нього були маленькі. Одну щоку прикрашав рожевий рубець. Його синій костюм був ретельно відпрасований. Ніяких дорогоцінностей він не носив.

Берні стояв у дверях, саркастично посміхаючись.

– Доброго ранку, – привітав він Бомонта.

– Мені треба поговорити з тобою, Берні, – відповів Нед.

– Я вже здогадався про це. Як тільки мені знизу повідомили, що ти піднімаєшся, я зразу ж сказав собі: "Б'юся в заклад, що він хоче зі мною поговорити".

На жовтому набряклому обличчі Неда не здригнувся жоден м'яз. Він мовчав.

Діспейн ще ширше усміхнувся.

– Ну, що ж ти стоїш, мій хлопчику? Заходь, заходь! – запросив він і ступив убік.

Двері вели до маленького передпокою. У кімнаті він побачив Лі Уілшир і того чоловіка, котрий його вдарив. Вони пакували дорожні валізи, проте перервали своє заняття, щоб подивитися на нього.

Нед увійшов. Діспейн зачинив двері в коридор і проказав:

– Наш Малюк Кід дуже скорий на розправу, а ти вчора так раптово налетів на мене, що він і подумав, ніби ти нариваєшся

на неприємності, зрозумів? Я його потім посварив. Тож, коли ти його добренько попросиш, він може і вибачитися.

Малишка Кід щось сказав півголосом Лі, котра злісно поглянула на Неда.

Вона відповіла, єхидно розсміявшись:

– Авжеж, джентльмен до кінчиків нігтів.

– Заходьте, містер Бомонт, – вів далі Діспейн, – ви вже зі всіма знайомі, чи неправда?

Нед пройшов у кімнату.

– Як пузо? – поцікавився Малишка Кід.

Нед нічого не відповів.

– Отакої! Ти ж сказав, що прийшов сюди переговорити, а сам рота не роззявляєш. Оце так ! – вигукнув Діспейн.

– Я хочу поговорити з тобою, – мовив Нед, – та тільки хіба потрібно цим людям бути присутніми при нашій розмові?

– Мені – потрібно, тобі – ні. Якщо вони тобі заважають, виходь. Тебе ніхто не тримає, – відповів Діспейн.

– Я маю до тебе справу.

– О, так! Ти говорив щось про гроші, – Діспейн з посмішкою обернувся до Малишки Кіда. – Адже він говорив щось про гроші, Малишка, га?

Малишка Кід зробив кілька кроків і став біля вхідних дверей.

– Так, говорив, тільки я не пам'ятаю, що, – відповів він сиплим надтріснутим голосом.

Нед зняв пальто і кинув його на спинку великого крісла. Затим він опустився в це крісло і засунув за спину капелюх.

– На цей раз я прийшов по іншій справі. Я ... зачекай хвильку. – Він витяг з внутрішньої кишені піджака документ, розгорнув його, пробіг очима і продовжив: – Я тут в якості спеціального слідчого окружної прокуратури.

На якусь долю секунди веселий блиск в очах Діспейна згас, але він зразу знайшовся:

– Ого, та ти вийшов у люди! Коли я тебе бачив востаннє, ти ходив у Поля в холуях.

Нед склав документ і засунув його назад до кишені.

– Ну що ж, давай, – продовжив Діспейн. – Покажи нам, як це робиться. – Він усівся лицем до Неда і покачав своєю величезною головою. – Чи ж не хочеш ти сказати, що приїхав до Нью Йорка здалеку тільки для того, щоб розпитати мене про вбивство Тейлора Генрі?

– Авжеж.

– Дуже жаль. Міг не обтяжувати себе. – Діспейн широким жестом вказав на валізи, що лежали на підлозі. – Як тільки Лі сповістила мене, що сталося, я почав збиратися, щоб повернутися назад і посміятися над вашою провокацією.

– Провокацією? Це ти Лі скажи! Вона дала поліції ці свідчення, – відповів Нед. Він сидів, ліниво розвалившись у кріслі, одну руку тримаючи за спиною.

– Атож, – втрутилася Лі сердито, – а що мені було робити, коли цей покидьок їх до мене прислав?

– Лі, звісно, дура безглузда, але ті векселі нічого не варті, – сказав Діспейн. – Вони ...

– Це я-то дура? – вискнула Лі. – А хто примчав сюди, щоб попередити тебе? І це після того, як ти втік зі всім, на що міг накласти свої смердючі лапи ...

– Саме так, – з люб'язною посмішкою підтвердив Діспейн. – Твій приїзд і доводить, що ти дурепа. Ти його на мене навела.

– Ось воно як? Раз ти так, я нітрохи не шкодую, що віддала поліції ті розписки. Ну, що ти на це скажеш?

– Я тобі все скажу, почекай тільки, поки гості підуть, – відповів Діспейн і знову звернувся до Неда: – Отже, чесний Поль Медвіг вирішив віддати мене на корм, еге?

Нед усміхнувся.

– Докази проти тебе ніхто не підтасовує, Берні, і ти це знаєш. Лі дала нам ниточку, а решту ми вже самі розплутали.

– Ви тільки й маєте, що ті папірці, котрі вона дала? Адже більше нічого немає?

– У нас багато що є.

– Наприклад?

Нед знову усміхнувся

– Я міг би багато тобі розповісти, Берні, та щось не маю настрою.

– Маячня!

Від дверей долинув сиплий голос Малишки Кіда:

– Давай спустимо цього бовдура зі сходів – їхати пора!

– Зажди, – Діспейн нахмурився і знову звернувся до Неда: – Є ордер на мій арешт?

– Та я не ...

– Так чи ні? – Діспейн вже не жартував.

– Наскільки мені відомо, ні, – повагом промовив Нед.

Діспейн різко відсунув крісло і піднявся.

– Тоді забирайся до бісової матері, і живо, а ні, то я спущу на тебе Малишку.

Нед встав. Він взяв пальто, перекинув його через руку, витяг з кишені зім'ятого картуза і, тримаючи його в другій руці, серйозно зауважив:

– Ти ще пошкодуєш.

Повагом, з гідністю він вийшов з квартири. Услід йому пролунав сиплий сміх Малишки і пронизливе улюлюкання Лі.

7

Вийшовши з дому Бакмена, Нед Бомонт бадьоро закрокував по вулиці. І хоча обличчя його було, як раніше втомленим, проте очі весело блищали, а темні вусики здригалися в ледь помітній посмішці.

На першому ж розі він лицем до лиця стикнувся з Джеком.

– Ти що тут робиш? – запитав він.

– Наскільки мені відомо, я все ще працюю на вас, от я й прийшов поглянути, чи нема тут для мене роботи.

– Прекрасно! Роздобудь таксі, вони збираються змитися.

– Згода, – відповів Джек і відійшов.

Нед лишився на розі. Звідси було видно центральний і бокові під'їзди дому Бакмена. Незабаром Джек повернувся з таксі. Нед сів у машину і пояснив водію, де зупинитися.

– Що ви з ними зробили? – запитав Джек, коли машина зупинилась.

– Та так, нічого особливого.

Збігло десять хвилин.

– Дивіться, – звернувся Джек, вказуючи пальцем на таксі, що зупинилося біля одного з бокових під'їздів дому Бакмена.

Спочатку з під'їзду вийшов Малишка Кід з двома валізами. Коли він сів у таксі, вибігли Діспейн і дівчина. Машина рушила.

Джек пояснив водію, як їхати. Вони поїхали слідом за першою машиною. Їх шлях лежав по залитих вранішнім сонцем вулицях. Після численних поворотів і петлянь перша машина, нарешті, зупинилась на Західній 49-й вулиці, біля старого особняка з бурого нефарбованого кирпича. І знову Малишка Кід вийшов першим. Він поглянув праворуч, ліворуч, підійшов до дверей дому, відчинив їх. Затим повернувся до таксі. Діспейн і дівчина хутко вийшли з машини і пройшли в дім. Малишка з валізами пішов за ними.

– Залишайтесь у машині, – кинув Нед Джеку.

– Що ви збираєтесь робити?

– Спробувати щастя.

Джек покачав головою.

– Не той район, знову нарветесь на неприємності.

– Якщо я вийду з Діспейном, змивайся. Дістань іншу машину і повертайся до дому Бакмена. Тримай його під наглядом. Якщо я не вийду, вирішуй сам, що робити.

Нед відкрив дверцю і виліз. Він увесь тремтів від збудження. Його очі блищали. Він відмахнувся від Джека, котрий висунувшись з віконця, намагався щось ще сказати йому, і стрімко пересік вулицю.

Піднявшись на ганок, він натиснув на ручку дверей. Ручка легко піддалася. Двері не були зачинені. Він відкрив їх і зайшов, вглядаючись у півтемряву неосвітленого вестибюля.

Двері за ним зачинилися, і на його голову звалився кулак Малишки. Удар збив з нього картуза і відкинув його до стіни. Мотаючи головою, він сів, і другий удар прийшовся по стіні над його головою.

Ощерившись, Нед вдарив Малишку Кіда кулаком у пах. Короткий різкий удар змусив того охнути і відступити, тож Нед встиг піднятися і підготуватися.

Неподалік стояв, притулившись до стіни, Берні Діспейн, – рот його розтягся в хижій гримасі, очиська звузились.

– Вріж йому, Кід, вріж йому ... – під'юджував він півголосом. Лі Уілшир видно не було.

Наступні два удари Малишки Кіда прийшлися Неду в груди. Притиснутий до стіни, він закашлявся. Від третього, направленого в обличчя, йому вдалося увернутися. Виставивши вперед руку, Нед відштовхнув Малишку і вдарив його ногою в живіт. Той заревів від люті і кинувся на Неда, розмахуючи кулаками, та Нед виставив плече і ногою відкинув Малишку вбік. Цього разу Нед встиг сягнути рукою в задню кишеню і витягти пістолет. Йому ніколи було цілитися, – він, ледь припіднявши руку, натис на спусковий гачок і влучив Малишкі в праве стегно. Малишка Кід скрикнув і впав на підлогу. На Неда дивилися налиті кров'ю злякані очі.

Нед відійшов від нього, засунув ліву руку в кишеню і кинув Берні Діспейну:

– Ну ж бо, вийдемо на вулицю, я хочу поговорити з тобою. – Вираз обличчя він мав рішучий.

Нагорі почулися кроки. Десь здалеку грюкнули двері і в кінці коридора почулися схвильовані голоси. Однак, до вестибюля ніхто не вийшов.

Діспейн дивився на Неда не моргаючи, як зачарований. Потім, не мовлячи жодного слова, переступив через лежавшого на підлозі Кіда і вийшов першим. Спершу, ніж піти слідом за ним, Нед опустив пістолет до правої кишені.

– До того таксі, – звелів він Діспейну, вказавши на машину, з котрої вже вилізав Джек. Коли вони сіли, він велів водію рушати.

– Їдьте поки що прямо, а далі я скажу.

Нарешті, до Діспея повернулася здатність говорити.

– Це пограбування, – просипів він. – Я тобі дам все, що скажеш, бо я не хочу помирати, але це пограбування.

Нед неприємно розсміявся і покачав головою.

– Не забудь, що я вийшов у люди і одержав такий-сякий пост в окружній прокуратурі.

– Однак, проти мене не висунули звинувачень. Мене не розшукують. Ти сам сказав ...

– Я мав причини не говорити тобі правду. Тебе розшукують.

– Чого б це?

– За вбивство Тейлора Генрі.

– Отакої! Та я, бодай тебе, ладний повернутися, якщо справа тільки в цьому. Що у вас є на мене? У мене були його векселі, це точно. І виїхав я в ту ніч, коли він був убитий, це точно. І коли він відмовився платити, я пригрозив йому, це точно. Але ж від звинувачення, побудованого на таких доказах, будь-який тямущий адвокат не залишить каменя на камені. Господи, та якщо я поклав розписки у сейф ще до дев'яти тридцяти, як показала Лі, хіба це не свідчить, що в ту ніч я й не збирався одержувати від нього борг?

– Ні. А крім того, у нас є проти тебе ще дещо.

– Більше нічого бути не може, – переконано запевнив Діспейн.

Нед усміхнувся.

– Ти помиляєшся, Берні. Пам'ятаєш, я був у капелюсі, коли прийшов до тебе?

– Начебто, так.

– Пам'ятаєш, я витяг картуза з кишені пальто, коли виходив?

В очах Берні промайнули страх і збентеження.

– Хай йому біс! Ну й що? Куди ти гнеш?

– Я шукаю докази. Ти не звернув увагу, що капелюх був мені малий.

Голос Діспейна став хрипким:

– Я не помітив. Ради Бога, Нед, що ти маєш на увазі?

– А те, що капелюх цей не мій. Ти знаєш, що той капелюх, котрий був на Тейлорі, коли його вбили, не знайшли?

– Я не знаю. Я нічого не знаю про Тейлора.

– От я тобі і пояснюю. Той капелюх, що був на мені сьогодні вранці, – капелюх Тейлора. А тепер він схований між сидінням і спинкою крісла у твоїй квартирі у Бакмена. Як ти гадаєш, цього вистачить, плюс до того, що у нас проти тебе вже є, щоб посадити тебе на електричний стілець?

З горла Діспейна готовий був вирватися панічний крик, але Нед закрив йому рот долонею і гаркнув у саме вухо:

– Тихо!

По обличчю Діспейна заструмував холодний піт. Він притулився до Неда, схопив його за лацкани пальто і забубонів:

– Послухай, Нед, не продавай мене. Я віддам тобі всі гроші, котрі винен. З процентами. Тільки не роби цього. Адже я не хотів тебе обманути, Нед, їй-Богу! Просто у мене були труднощі з грошима, і я вирішив позичити трохи з твоїх. Їй-Богу, Нед. Зараз я всієї суми не маю, але я продав камінці Лі і сьогодні маю отримати за них. Я поверну тобі гроші, всі до

останнього цента. Скільки я тобі винен, Нед? Я все тобі віддам, сьогодні ж вранці.

Нед відштовхнув коротуна, так що той відлетів у протилежний куток, і сказав:

– Три тисячі двісті п'ятдесят доларів.

– Три тисячі двісті п'ятдесят доларів. Ти їх одержиш. Всі до останнього цента. Сьогодні ж. Зараз же. – Діспейн поглянув на годинника. – Так, так, зараз же. Як тільки доїдемо. Старий Стейн вже у себе. Тільки ти скажи, Нед, що ти відпустиш мене. Ради старої дружби.

Нед замислено потирав руки.

– Я не можу тебе відпустити, принаймні зараз. Я ж служу в прокуратурі. А тебе розшукують, щоб допитати. Так що розмова може йти тільки про капелюх. Ось моя пропозиція: віддай мені мої гроші, а я вже потурбуюсь, щоб нікого в кімнаті не було, коли я його знайду! І ніхто нічого не дізнається. Інакше я постараюсь, щоб при цьому була присутня вся нью-йоркська поліція у повному складі. Ось так. Хочеш – погоджуйся, не хочеш – не треба.

– Боже мій, – застогнав Берні, – скажи йому, нехай везе нас до старого Стейна, на ...

Глава третя. ДИНАМІТ

1

Із Нью-Йоркського потяга Нед Бомонт вийшов зовсім іншим чоловіком – квітучим і життєрадісним. Тільки впалі груди трохи

псували враження. Ясноокий і стрункий, він пройшов через залу очікування пружною ходою, помахав рукою знайомій дівчині в справочному бюро і вийшов на вулицю.

В очікуванні носильщика з валізами він купив газету. В таксі по дорозі на Рендал-авеню він відкрив її і побачив на першій же полосі:

"Вбитий другий брат. Френсіс Ф. Уест був убитий неподалік від того місця, де загинув його брат.

Не минуло і двох тижнів, як у домі Уестів на Ачленд-авеню знову розігралась трагедія. Вчора вночі був застрілений Френсіс Ф. Уест, 31 рік. Смерть наздогнала його за квартал від того місця, де він був свідком загибелі свого брата Нормана, збитого машиною, котра належала, як припускають, бутлегерам.

Френсіс Уест, працюючий офіціантом у кафе "Рокауей", повертався додому після півночі, коли його, як стверджують свідки тієї, другої трагедії, догнав чорний лімузин, мчавший по Ачленд-авеню на великій швидкості. Коли він порівнявся з Уестом, пролунали постріли. Уест упав, вбитий вісьмома кулями, і помер раніше, ніж до нього встигли підбігти. Машина з убивцями, не зупиняючись, додала газу і зникла за рогом Баумен-стріт. Суперечливі показання свідків ускладнюють розшуки машини. Сидівших у ній людей ніхто не розгледів.

Єдиний з братів, що лишився живим, Бойд Уест, котрий також був свідком загибелі Нормана, не знає, чому вбили Френсіса. Він заявив, що йому невідомо, чи були в нього вороги. Міс Марі Шеперд, яка мешкає в домі е19 по Бейкер-авеню, котра мала повінчатися з Френсісом на наступному

тижні, також не могла назвати нікого, хто бажав би смерті її нареченому.

Тімоті Айвенс, затриманий за підозрою в тому, що він вів машину, котра випадково збила Нормана Уеста, відмовився дати інтерв'ю репортерам, котрі прийшли в його камеру у міській в'язниці, де він утримується до суду.

Нед Бомонт повільно склав газету і засунув її до кишені пальто. Тільки стиснуті губи і палаючі очі виказували його хвилювання. Забившись у самий куток машини, він вертів у руках незапалену сигару.

Вдома він, не роздягаючись, швидко пройшов до телефону і набрав один за другим чотири номери і щоразу запитував: чи немає тут Поля Медвіга і де можна його знайти.

Після четвертого дзвінка він відмовився від своїх домагань. Опустивши трубку, він витяг сигару, запалив, але тут же поклав її на край столу і взявся за телефон. Подзвонивши у міську ратушу, він попросив з'єднати його з окружним прокурором. Чекаючи відповіді, він підтягнув ногою стілець, сів і підніс сигару до рота.

Нарешті, йому відповіли.

– Хелло, – сказав він, – можна попросити містера Фарра ... Нед Бомонт ... Так. Дякую. – Він затягся і повільно випустив дим. – Алло! Фарр?.. Повернувся кілька хвилин тому... Так. Чи можу я зараз з вами побачитися?.. Так. Поль вам говорив про вбивство Уеста?... Ага, ви не знаєте, де він?... Отож, є одна справа, котру я б хотів з вами обговорити... Ну, скажімо, через півгодини... Згода.

Він поклав слухавку, встав і підійшов до столика біля дверей поглянути, чи немає йому листів. На столику лежало кілька журналів і дев'ять листів. Він швидко проглянув конверти не відкриваючи, кинув їх знову на столик, роздягся в спальні і пройшов у ванну, де поголився і прийняв душ.

2

Прокурор Майкл Джозеф Фарр був повнотілий чоловік років сорока. Над його червоним обличчям, яке ніколи не втрачало забіякуватого виразу, стирчала щітка короткого червоного волосся. Він сидів за великим письмовим столом, на полірованій поверхні якого стояли тільки телефон і письмовий прибор із зеленого онікса, прикрашений голою жіночою фігуркою з металу, яка тримала в піднятих руках літачок. По обидва боки від фігурки хвацько стирчали чорні і білі авторучки.

Фарр обома руками потис руку Неда Бомонта і всадовив його в шкіряне крісло. Розкачуючись на стільці, він запитав:

– Добре з'їздили? – Крізь дружелюбний блиск його очей проглядала цікавість.

– Непогано, – відповів Нед. – Я щодо Френсіса Уеста. Тепер, коли його пристукнули, як справа з Тімом Айвенсом? – Фарр здригнувся, але швидко зробив вигляд, що він просто вмощується зручніше.

– На мою думку, це нічого не змінює, – промовив він. – Адже лишився ще третій брат, котрий може дати показання проти Айвенса. – Він розглядав кут письмового стола, явно уникаючи зустрітися поглядом з Недом. – А чому ви запитуєте? Ви маєте які-небудь міркування?

Нед не відривав погляду від обличчя Фарра.

– Просто поцікавився. Щоправда, якщо другий брат зможе упізнати Тіма, отже, все гаразд.

Фарр відповів, як перше, не підводячи голови:

– Звісно. – ВІн тихенько розкачувався на стільці, його повні щоки дрижали, як желе. Потім він відкашлявся, встав і, поглянувши на Неда, дружелюбно сказав: – зачекайте хвильку, мені треба тут дещо зробити. Вони все забудуть, якщо я перестану наступати їм на п'яти. Не йдіть, я хочу поговорити з вами про Діспейна.

– Можете не поспішати, – пробурмотів Нед навздогін прокурору. Усі п'ятнадцять хвилин, поки Фарр був відсутній, він спокійно палив.

Фарр повернувся похмурий.

– Дуже шкодую, що мені довелося вас покинути, – вибачився він і знову сів. – У нас тут роботи через край. Просто дихнути ніколи. Якщо так буде продовжуватися ... – Він розвів руками.

– Пусте, не переймайтеся. Є які-небудь новини у зв'язку з убивством Тейлора Генрі?

– Ні, поки нічого. Якраз про це я й хотів у вас запитати ... Щодо Діспейна ... – Фарр знову відвів очі від Неда.

Насмішкувата посмішка непомітно для співрозмовника торкнула куточки рота Неда і зразу зникла. Він зауважив:

– Якщо розібратися, то докази ж усі липові.

Фарр повільно кивав, не відриваючи очей від письмового стола.

– Можливо, але все ж він чкурнув з міста в ту саму ніч. Це підозріло.

– Він мав на те особливі причини, – пояснив Нед, – вельми обгрунтовані. – Тінь усмішки знову з'явилась і зникла.

Фарр знову закивав, мовби йому хотілося, щоб його переконали.

– А ви не припускаєте, що це він убив Тейлора?

Нед відповів недбало:

– Думаю, що він тут ні до чого. Але така можливість завжди існує. І у вас досить підстав, щоб його затримати, якщо захочете.

Прокурор підвів голову і подивився на Неда. Збентежено усміхнувшись, він пробурмотів:

– Якщо я засуну ніс не в своє діло, можете послати мене до бісової матері. Але чому, заради Бога, скажіть ви мені, Поль відправив вас до Нью Йорка за Берні Діспейном?

Нед відповів не одразу. Він задумався. Потім знизав плечами:

– Поль не відправляв мене, він дозволив мені поїхати.

Фарр мовчав. Нед затягся, випустив дим і продовжив:

– Берні надув мене і втік з моїми грошима. Це чиста випадковість, що Тейлор Генрі був убитий в той самий день, коли Пеггі О'Тул прийшла до фіналу першою. А я поставив на неї тисячу п'ятсот доларів.

– Гаразд, гаразд, Нед, – швидко проговорив Фарр. – Мене ваші з Полем справи не стосуються. Я, бачте, не дуже впевнений, що Діспейн часом не зустрів Генрі на вулиці і не пристукнув його. В усякому разі, я думаю його затримати на деякий час. – Його товсті губи скривила улеслива посмішка. – Не думайте, що я суну ніс у справи Поля чи у ваші, але ... —— Його багряне обличчя лисніло від поту. Зненацька він нагнувся, висунув ящик стола, зашурхотів там паперами і протягнув Неду маленький білий конверт, розпечатаний з одного краю. – Ось. – Голос його став хрипким: – Погляньте і скажіть, що це на вашу думку. Може, це просто нісенітниця?

Нед взяв конверт, але не став його розглядати. Його очі, які стали холодними і блискучими, продовжували в упор дивитися на прокурора.

Лице Фарра побагряніло ще дужче – він миролюбно підняв м'язисту руку і заговорив:

– Я не надаю цьому ніякого значення, Нед, але ... Всякого разу, коли щось трапляється, ми отримуємо купу всіляких дурниць. Словом, прочитайте і скажіть.

Виждавши ще мить, Нед відвів очі від лиця Фарра і поглянув на конверт. Адреса була надрукована на машинці: Містеру Дж. Фарру, окружному прокурору. Міська ратуша, особисто.

Штемпель на конверті показував, що лист було відправлено в минулу суботу. Всередині на аркуші білого паперу було три фрази без звернення і без підпису:

"Чому, після того, як Тейлор Генрі був убитий, Поль Медвіг украв один із його капелюхів?

Куди подівся капелюх, котрий був на Тейлорі Генрі в момент убивства?

Чому чоловіка, котрий стверджує, що він першим знайшов труп Тейлора Генрі, взяли до вас на службу?"

Нед склав папірець, засунув його назад до конверта, кинув конверт на стіл і розгладив вусики нігтем великого пальця. Спрямувавши на прокурора байдужий погляд, він заговорив з ним таким же байдужим тоном:

– То що?

Щоки Фарра знову затремтіли. Він намагався споважніти, але в його очах світилося німе благання.

– Заради Бога, Нед, – мовив він проникливо, – не думайте, що я надаю цьому яке-небудь значення. Нам приносять тюки таких листів щоразу, коли що-небудь відбувається. Я просто хотів показати його вам.

– Отже, все гаразд, принаймні доти, поки ви так до цього ставитеся, – сказав Нед Бомонт. Очі його лишалися байдужими, голос теж. – Ви Полю про це говорили?

– Про листа? Ні, я його ще не бачив. Та він і прийшов же тільки сьогодні вранці.

Нед взяв конверт зі столу і засунув його до внутрішньої кишені піджака. Прокурор провів лист зацькованими очима, але нічого не сказав.

Сховавши листа, Нед витяг з другої кишені тонку крапчасту сигару і сказав:

– На вашому місці я б йому нічого не говорив. У нього й без того вистачає неприємностей.

– Звісно, звісно, – підхопив Фарр, перше, ніж Нед встиг закінчити фразу.

Після цього обоє замовкли. Фарр знову втупився на кут стола , а Нед задумливо дивився йому в обличчя. Мовчання було перервано м'яким дзижчанням телефонного апарата.

Фарр зняв слухавку.

– Так ... так... – Його нижня щелепа повільно поповзла вперед, багряне лице пішло плямами. – Не може бути! – проричав він. – Візьміть цього покидька і влаштуйте йому очну ставку. Якщо він і тоді не зізнається, ми візьмемося за нього по-другому ... Так ... Валяйте. – Він з силою жбурнув трубку на важіль і поглянув на Неда оскаженілими очима.

Нед завмер з сигарою в одній руці і запаленою запальничкою в другій. Очі його заблищали, він провів язиком по губах і посміхнувся.

– Що-небудь новеньке? – запитав він ласкаво.

В голосі прокурора звучала лють:

– Це Бойд Уест, третій брат, котрий упізнав Айвенса. Коли ми розмовляли, я подумав про нього і послав до нього людей запитати, чи зможе він упізнати його ще раз. А він, сукин син, бачите, вже не певен!

Нед кивнув, мовби він це передбачав.

– Що ж тепер буде?

– Нічого у нього не вийде! – проричав Фарр. – Він його вже один раз упізнав, і йому доведеться повторити це перед присяжними. Його зараз приведуть, я з ним побесідую, а до того часу, як я з ним завершу, він у мене шовковим стане.

– Ось як? А якщо ні?

Письмовий стіл прокурора затремтів під ударом його кулака.

– Стане!

На Неда це, очевидно, не справило враження. Він підніс запальничку до сигари. Випустивши з рота струмочок диму, він запитав весело:

– Я теж так думаю. А раптом ні? Раптом він подивиться на Тіма і скаже: "Я не певен, що це він"?

Фарр знову стукнув кулаком по столу.

– Після того, як я з ним попрацюю, не скаже. Після цього він зможе тільки встати перед присяжними і сказати: "Це він".

Вже без тіні гумору, спокійно і стомлено Нед проговорив:

– Він відмовиться від свого першого показання. Ви це знаєте, і тут нічого не поробиш. Адже правда? Ця справа у вас не вигорить. А це означає, що ваше звинувачення проти Тіма Айвенса провалилось. Ви знайшли спиртне там, де він його залишив, але довести, що саме він вів машину, коли вона збила Нормана Уеста, можна було тільки при допомозі показань двох братів. Отож бо, оскільки Френсіс вбитий, а Бойд боїться говорити, ця справа не вигорить, і ви це знаєте.

– Ви що, думаєте, я так і піддамся? – загорлав Фарр.

Нед рішучим жестом зупинив його:

– Піддастеся ви чи ні, все одно ви погоріли, ясно?

– Ясно? Мені ось що ясно: я – прокурор цього міста і цього округа! І я ... – Гнів Фарра згас так само раптово, як і спалахнув. Фарр відкашлявся, проковтнув слину. Войовничий вираз в його очах змінився спочатку збентеженням, а потім і страхом. Він перегнувся через стіл, надто схвильований, щоб приховати це, і сказав: – Звичайно, якщо ви... якщо Поль, тобто я хочу сказати, що коли є які-небудь причини, чому не слід ... Ви ж знаєте... тоді ми можемо зам'яти цю справу.

Неприязна усмішка торкнулася куточків рота Неда, його очі поблискували крізь сигарний дим. Він повільно покачав головою і сказав підкреслено люб'язним голосом:

– Ні, Фарр, що ви, ніяких причин немає. Поль обіцяв звільнити Айвенса після виборів. Але хочете – вірте, хочете – ні, Поль нікого не велів убивати. І, навіть, якби він це зробив, то в усякому разі аж ніяк не заради Айвенса. Айвенс того не

вартий. Ні, Фарр, ніяких причин немає. Мені б не хотілося, щоб ви так думали.

– Я вас благаю, Нед, зрозумійте мене правильно, – запротестував Фарр. – Ви дуже добре знаєте, що в місті нема другої людини, котра так стояла б за Поля, за вас, як я. Ви це знаєте. Я ж нічого такого не хотів сказати. Ви маєте зрозуміти, що завжди можете розраховувати на мене.

– От і прекрасно, – промовив Нед без всякого ентузіазму і встав.

Фарр теж встав, вийшов з-за письмового стола і простягнув Неду свою червону м'язисту руку.

– Куди ж ви квапитесь? – запитав він. – Чому б вам не залишитися тут і не поглянути, як буде поводитися Уест, коли його приведуть. Чи ... – він поглянув на годинника, – що ви робите сьогодні ввечері? Не хочете пообідати зі мною?

– На жаль, не можу, – відповів Нед. – Мені треба йти. – Він дозволив Фарру потрясти себе за руку і у відповідь на настійне прохання прокурора заходити частіше і пропозицію як-небудь зустрітися, відповів: —— Так, звісно, —— і вийшов.

3

Уолтер Айвенс стояв біля конвеєра, коли ввійшов Нед Бомонт. Він працював бригадиром на фабриці дерев'яної тари. Уолтер зразу ж побачив Неда і, помахавши йому рукою, пішов назустріч по центральному проходу. По фарфорово-блакитних очах Уолтера і його круглому обличчю було видно, що він не надто задоволений.

– Привіт, Уолт, – сказав Нед, напівобернувшись до дверей, щоб уникнути необхідності потиснути простягнуту руку чи навмисно її не помітити. – Ходімо звідси, тут занадто шумно.

Айвенс щось відповів, але його слова потонули в гуркоті стукаючих по цвяхах молотків. Вони підійшли до відкритих дверей, через котрі зайшов Нед. За дверима була широка дерев'яна площадка, від котрої вели донизу дощаті сходи.

Вони зупинилися на сходинковій площадці, і Нед запитав:

– Ти знаєш, що одного зі свідків по справі твого брата вчора убили?

– Т-т-так, я ч-ч-читав у газеті.

– Ти знаєш, що другий тепер непевен, що зможе упізнати Тіма?

– Н-н-ні, цього я не знав, Нед.

– Якщо він його не впізнає, Тіма відпустять, – сказав Нед.

– Т-так.

– Щось ти не радієш!

Айвенс витер чоло рукавом сорочки.

– Я д-дуже радий, Нед. Присягаюсь Б-б-богом, я д-д-дуже радий!

– Ти знав Уеста? Того, котрого вбили?

– Н-ні, я тільки од-д-дин раз ход-д-див до нього попросити за Тіма.

– Що він відповів тобі?

– Від-д-дмовив.

– Коли це було?

Айвенс переступив з ноги на ногу і знову обтер обличчя рукавом.

– Д-д-ва чи т-три дні тому.

– А ти не знаєш, хто міг би його вбити? – запитав Нед тихо.

Айвенс покачав головою.

Нед з хвилину задумливо дивився повз Айвенса. Шум цвяхових машин виривався з дверей, з другого поверху доносилося дзижчання пилок. Айвенс глибоко зітхнув.

Нед зі співчуттям заглянув у фарфорово-блакитні очі. Нахилившись до Айвенса, він запитав:

– У тебе все гаразд, Уолт? Я хочу сказати, що обов'язково знайдуться люди, котрі подумають, що це ти вбив Уеста, щоб врятувати брата. Ти маєш ...

– Я б-був у к-клубі весь вечір, з в-восьмої до д-другої ночі, – відповів Уолт Айвенс так швидко, як йому дозволяло заїкання. – Гаррі Слосс, і Бен Ферріс, і Брейджер м-можуть підтвердити.

Нед розсміявся.

– Тобі повезло, Уолт, – промовив він весело.

Він повернувся спиною до Уолтера і спустився по дощатих сходах на вулицю, не відповівши на дружелюбне " до побачення, Нед".

4

Вийшовши з фабрики, Нед Бомонт пройшов кварталів чотири до найближчого ресторану і зайшов у телефонну будку. Він знову почав розшукувати Поля і, не заставши його, всюди просив передати, щоб той йому подзвонив. Потім він знайшов таксі і поїхав додому.

На столику біля дверей додалося кілька нових конвертів. Він повісив капелюха і пальто, запалив сигару і, захопивши пошту, вмостився в найбільшому із своїх червоних плюшевих крісел. Четвертий конверт, котрий він розпечатав, був схожий на той, що він взяв у прокурора. У ньому був один-єдиний аркушик паперу з трьома фразами без звернення і без підпису:

"Ви знайшли труп Тейлора після вбивства, чи були присутні при самому вбивстві?

Чому ви не сповістили про його смерть до того часу, поки труп не був знайдений поліцією?

Невже ви думаєте, що можна врятувати винних, фабрикуючи докази проти невинних?"

Читаючи це послання, Нед Бомонт примружився, нахмурив чоло і глибоко затягся сигарою. Він зрівнював листи. Папір був

той же, шрифт і розташування трьох фраз в обох посланнях однакові. І, навіть, штемпель на конвертах. Він засунув, було, конверти до кишені, та зразу знову їх витяг і почав уважно перечитувати. Від того, що він часто затягався, сигара горіла нерівно, з одного кінця. Поморщившись, він поклав її на край стола і почав нервово пощипувати вусики. Затим знову сховав конверти, відкинувся в кріслі і, дивлячись на стелю, почав гризти нігті. Він провів рукою по волоссю, засунув палець поміж комірчиком і шиєю, як наче комірчик був йому затісний, знову випрямився і витяг конверти з кишені і знову сховав їх, навіть не поглянувши. Він пожував нижню губу і, нарешті, нетерпляче стріпнувшись, почав читати позосталу пошту. Він все ще читав, коли задзеленчав телефон.

Нед підняв слухавку:

– Хелло! ... А, привіт, Поль! Ти де? Скільки ти там пробудеш? Прекрасно! Заїжджай по дорозі ... Гаразд, я буду чекати. – І знову заглибився у читання листів.

5

Поль Медвіг зайшов у квартиру Неда Бомонта, коли дзвони в сірій церковці напроти почали видзвонювати до пізньої обідні. Ще в дверях Поль радісно вигукнув:

– Здрастуй, Нед! Коли ти повернувся?

Сірий твідовий костюм ладно сидів на його високій фігурі.

– Сьогодні вранці, – відповів Нед, потискаючи йому руку.

– Усе гаразд?

Губи Неда розтягла задоволена посмішка.

– Я отримав те, за чим їздив. Сповна.

– От і чудово, – Медвіг жбурнув капелюха на стілець і сів у крісло біля каміна.

Нед повернувся до свого крісла.

– Що відбувалося у мою відсутність? – запитав він, піднімаючи наповнений до половини келих, що стояв на столику біля його ліктя поруч зі срібним міксером.

– Розплутали цю плутанину з контрактами по каналізації.

Нед відхлебнув коктейль і запитав:

– Багато довелося уступити?

– Занадто багато. Такого прибутку, як чекали, вже не буде. Та краще так, ніж ризикувати скандалом перед виборами. Надолужимо на реконструкції вулиць у майбутньому місті, коли пройде закон про розширення передмість.

Нед кивнув. Він поглянув на випростані ноги Поля.

– З твідовим костюмом негоже носити шовкові шкарпетки, – зауважив він.

Медвіг підняв випростану ногу і поглянув на свої щіколотки.

– Негоже? А мені подобається носити шовк.

– Тоді не носи твідові костюми. Тейлора Генрі вже поховали?

– У п'ятницю.

– Ти був на похованні?

– Так, – відповів Медвіг і додав збентежено: – Сенатор попросив мене прийти.

Нед поставив келих на стіл, витер губи білою носовою хусточкою з нагрудної кишеньки.

– Як поживає сенатор? – він скоса зиркнув на співбесідника, не намагаючись сховати смішинки в очах.

Медвіг відповів, все ще бентежачись:

– Добре. Я провів з ним весь вечір.

– В його домі?

– Ага.

– А злотокучерява сирена теж там була?

Медвіг злегка зсунув брови.

– І Дженет була там, – промовив він, засовуючи носову хустку до кишені.

Нед приглушено пирснув.

– Отже, вона вже Дженет? Ти робиш успіхи.

До Медвіга повернулося самовладання. Він сказав спокійно:

– Я ще не втратив надії одружитися з нею.

– А вона знає про твої благородні наміри?

– Побійся Бога, Нед, – запротестував Медвіг. – Скільки ти ще будеш мене допитувати?

Нед розсміявся, взяв зі столика міксер, потряс його і налив собі ще один коктейль.

– Як тобі сподобалося убивство Френсіса Уеста? – запитав він, відкинувшись у кріслі з келихом у руках.

Медвіг, здавалося, не відразу збагнув, про що він запитує.

– А... це той хлопець, котрого застрелили вчора ввечері на Ачленд-авеню?

– Саме той.

Блакитні очі Медвіга знову дивилися нерозуміюче.

– Я його не знав, – мовив він.

– Він був одним зі свідків проти брата Уолтера Айвенса. А тепер другий свідок, Бойд Уест, боїться давати показання. Так що цій справі кришка.

– От і прекрасно, – втішився Медвіг. Але потім на його обличчі з'явився сумнів. Він зігнув ноги в колінах і нахилився вперед. – Боїться? – перепитав він.

– Авжеж, чи точніше сказати, заляканий.

Обличчя Медвіга як наче застигло в напруженій увазі, а очі перетворилися в блакитні льодинки.

– Що ти хочеш сказати, Нед? – запитав він різко.

Нед допив коктейль і поставив келих на столик.

– Після того, як ти сказав Уолту Айвенсу, що не зможеш звільнити Тіма до виборів, він пішов зі своїм горем до Шеда О'Рорі, – повів він нарочито монотонно, немов повторював урок. – Шед послав своїх бандитів до Уестів, щоб примусити їх відмовитися від показань проти Тіма. Один з братів не злякався, і вони прибрали його.

– А яке діло Шеду О'Рорі до горя Тіма Айвенса? – понуро заперечив Медвіг.

Нед потягнувся за міксером.

– Гаразд, заспокойся. Це тільки мої здогадки. Забудь про це, – сердито сказав він.

– Не клей дурня, Нед. Ти знаєш, як я ціню твої здогадки. Якщо хочеш щось сказати, нумо, говори.

Нед знову поставив міксер, так нічого і не наливши собі.

– Думаю, я вгадав правильно, помилки немає. Усі знають, що Уолт Айвенс працював на тебе в третьому районі, і він член твого клубу, і всяке таке, і що ти на все підеш аби визволити його брата з біди. Ну, так ось, тепер багато хто починає думати, чи ж не ти велів залякати чи прибрати свідків, котрі мали б виступити проти його брата? Так будуть думати, звісно, сторонні люди – ну, скажімо, жіночі клуби – ти ж став їх тепер побоюватися – і інші вельмишановні громадяни. А свої люди, котрим загалом-то байдуже, зробив ти це чи ні, напевне довідаються правди. Ось це буде для них сюрприз! Один із твоїх хлопців змушений був звернутися за допомогою до Шеда. І той йому допоміг. Ось яку свиню підклав тобі Шед. А може, ти думаєш, він не посміє підкласти тобі свиню?

– А бодай його! Я дюбре знаю цю гниду, – процідив Медвіг крізь зуби. Насупившись, він розглядав зелене листя візерунка на килимі.

Уважно поглянувши на співбесідника, Нед вів далі:

– Можна поглянути на цю справу і з другого боку. Може, нічого й не буде, але треба бути готовим, якщо Шед захоче роздути цю справу.

– Яку справу? – запитав Медвіг, підводячи голову.

– Уолт Айвенс провів учора в клубі майже всю ніч, до другої години ранку, а зазвичай він виходить об одинадцятій, якщо не рахувати днів виборів чи бенкетів. Розумієш? Він готував собі алібі у нашому клубі. А що, коли... – голос Неда зазвучав тихіше, а його темні очі округлилися і посерйознішали, – а що, коли Шед продасть Уолта і підкине які-небудь речі на доказ того, що Уолт убив Уеста? Тоді твої жіночі клуби і інша зграя,

котра любить піднімати крик по таких приводах, вирішить, що алібі підстроєно і що ми покриваємо Уолта?

– Гнида, – повторив Медвіг. Він підвівся і засунув руки в кишені штанів. – Господи, як би я хотів, щоб вибори вже були позаду, чи щоб до них було далеко!

– Тоді нічого подібного б не сталося, – сказав Нед.

Медвіг направився було до середини кімнати.

– Дідько б його забрав! – пробурмотів він і зупинився, спохмурнівши, біля телефона, що стояв на столику біля дверей спальні. Він важко дихав. Не дивлячись на Неда, він промовив крізь зуби:

– Придумай, як виплутатися з цього становища. – Він зробив ще один крок убік телефона і зупинився. – Втім, не треба, – сказав він і поглянув Неду прямо в очі. – Я, мабуть, вижбурну Шеда з нашого містечка. Мені обридло з ним возитися. Я, мабуть, покінчу з ним сьогодні, зараз же.

– Це як же? – запитав Нед.

Медвіг усміхнувся.

– А ось так, – відповів він, – велю Рейні прикрити "Конуру", "Райський сад" і інші притони, в яких зацікавлений Шед, чи його друзі. І велю Рейні провести облаву сьогодні ж уночі.

– Ти поставиш Рейні у складне становище, – нерішуче заперечив Нед. – Наша поліція не звикла притісняти порушників сухого закону. Навряд чи їм це сподобається.

– Можуть один раз порушити свої правила для мене. Свій борг мені вони все одно цим не покриють, – зауважив Медвіг.

– Так-то воно так. – Видно було, що Нед сумнівається. – Та закрити все оптом – це все одно, що вдрузки рознести динамітом крихітний сейфик, котрий можна без шуму відкрити відмичкою.

– А що ти можеш запропонувати?

Нед покачав головою

– Поки нічого певного, однак, на мою думку, краще почекати день-другий.

Тепер Медвіг покачав головою.

– Ні, – заперечив він. – Треба діяти. У тому, як розкривати сейфи, я нічого не тямлю, але як потрібно битися – це я знаю. У мене свій метод... атакувати з нальоту. Я ніяк не міг навчитися боксу. Пробував кілька разів, але мені завжди діставалося. Тож, нам доведеться розправитися з містером О'Рорі по-моєму – підірвати його динамітом.

6

Жилавий чоловік у рогових окулярах поважно промовив:

– Отож бо, про це вам побиватися нічого. – Він самовдоволено відкинувся у кріслі.

Сидівший по його ліву руку крупний, широкий у кості чоловік з пухнастими каштановими вусами і лисою головою заперечив, обернувшись до другого сусіда:

– А на мою думку, хорошого тут мало.

– Ось як? – Жилавий гнівно поглянув на ширококостного. – Так ось, що я тобі скажу: Полю не треба буде їхати самому на мою дільницю, щоб ...

– Дурниці, – відповів ширококостний.

– А ви бачили Паркера, Брін? – запитав ширококостного Медвіг.

– Атож, – відповів Брін, – і він сказав – п'ять. Тільки я думаю, з нього можна витрясти ще парочку.

– Ще б пак! – презирливо вставив чоловік в окулярах.

Брін усміхнувся.

– Правда? А ти мені скажи, з кого ти хоч половину витряс?

В широкі дубові двері три рази постукали. Нед Бомонт встав зі стільця, на якому сидів верхи, підійшов до дверей і злегка прочинив їх.

За дверима стояв смаглявий чоловік з низьким чолом, в пом'ятому синьому костюмі. Він не зайшов у кімнату, але його збуджений шепіт почули всі:

– Шед О'Рорі внизу. Він хоче бачити Поля.

Нед причинив двері, притулився до них спиною і поглянув на Поля Медвіга. З десяти присутніх тільки їх двох не схвилювало повідомлення низькочолого суб'єкта. Решта теж старалися видаватися спокійними, але прискорене дихання їх видавало.

Нед, начебто не знаючи, що повторювати ні до чого, проказав, явно цікавлячись, яка буде реакція на його сповіщення:

– Тебе хоче бачити О'Рорі. Він унизу.

Медвіг поглянув на годинника.

– Передайте йому, що я зараз зайнятий. Втім, якщо він трохи почекає, я його прийму.

Нед кивнув і відкрив двері.

– Скажи йому, що Поль зараз зайнятий, – велів він низькочолому суб'єкту. – Та якщо він покантується тут трохи, Поль його прийме, – і знову зачинив двері.

А Медвіг вже розпитував типа з квадратним жовтим обличчям, чи мають вони шанси дістати побільше голосів по другий бік Каштанової вулиці. Той відповідав, що вони, звісно, отримають більше, ніж минулого разу, набагато більше, та все ж забракне, щоб задавити противника. Під час розмови він частенько косив очима на двері.

Нед знову осідлав свій стілець біля вікна і запалив сигару.

А Медвіг вже розпитував наступного про те, яку суму пожертвує на виборчу кампанію деякий Хартвік. Той, правда, не дивився на двері, але відповідав досить плутано.

Однак, ні спокій Медвіга і Неда, ні їх діловитість не могли розвіяти напружену атмосферу.

Через п'ятнадцять хвилин Медвіг піднявся і підсумував

– Звичайно, втішатися ще рано, але справи йдуть непогано. Працюйте як слід – і ми свого доб'ємося. – Він став біля дверей і по черзі тиснув руку своїм підручним, котрі виходили досить поспішно.

Коли вони лишились самі, Нед, не встаючи зі свого стільця біля вікна, запитав:

– Мені що – лишатися чи злиняти?

– Лишайся, – Медвіг підійшов до вікна і виглянув на залиту сонцем Китайську вулицю.

– Так, отже, атакуємо з нальоту? – запитав Нед після короткої паузи.

Медвіг, відвернувшись від вікна, кивнув.

– По-другому я не вмію. – І він усміхнувся Неду своєю хлопчачою усмішкою. – Хіба що, ще й з наскоку.

Нед хотів було відповісти, але тут двері відчинилися, і в кімнату зайшов чоловік трохи вище середнього зросту і ладної статури, що придавало його фігурі неправдиво тендітний

вигляд. Хоча волосся він мав зовсім сиве, йому навряд чи було більше тридцяти п'яти років. З довгого, вузького, правильного обличчя дивилися ясні сіро-блакитні очі. На ньому було темно-синє пальто, вдягнуте поверх темно-синього костюма, в руках, на які були натягнуті чорні рукавички, він тримав чорний капелюх.

Слідом за ним у кімнату зайшов кривоногий громила невисокого зросту, довгорукий, з пласким, сіруватого кольору обличчям і покатими плечами, який скидався на горилу. Не здіймаючи капелюха, він зачинив двері і притулився до них, засунувши руки у кишені кратчастого пальто.

Перший підійшов до стільця, поклав на нього капелюх і почав повільно здіймати рукавички.

Медвіг люб'язно усміхнувся.

– Як поживаєш, Шед? – запитав він.

– Прекрасно, Поль, – відповів сивий. – А ти як? – У нього був приємний баритон. Ледь помітний ірландський акцент придава його мові особливу музикальність.

Медвіг кивнув убік сидівшого на стільці Неда і запитав:

– Знайомий з Бомонтом?

– Так, – відповів О'Рорі.

– Так, – озвався Нед.

Вони не кивнули один одному, і Нед навіть не потрудився встати зі стільця.

Шед О'Рорі, нарешті, здійняв рукавички, поклав їх до кишені пальто і проголосив:

– Політика є політика, а справа є справа. Я за все плачу, готовий платити і надалі, але я хочу одержувати те, що мені належить. – Його добре поставлений голос звучав спокійно.

– Що ти хочеш цим сказати? – запитав Медвіг байдуже.

– Я хочу сказати, що половина поліції у нашому місті живе на гроші, які отримують від мене і моїх друзів.

Медвіг сів за стіл.

– Ну, то й що ? – недбало кинув він.

– Я хочу одержувати те, що мені належить. Я плачу за те, щоб мене лишили в спокої, і я хочу, щоб мене лишили в спокої.

Медвіг усміхнувся.

– Ти що, скаржишся мені, що поліцейські не дотримуються умов угоди і не хочуть відпрацювати твої грошики?

– Я ось що хочу сказати: Дулан вчора повідомив мені, що наказ про закриття моїх закладів виходить безпосередньо від тебе.

Медвіг знову усміхнувся і повернувся до Неда.

– Що ти на це скажеш, Нед?

Нед кисло посміхнувся і нічого не відповів.

– Знаєш, що я з цього приводу думаю, – вів далі Медвіг, – я думаю, що Дулан надто перевтомився. Він зморився. Я думаю, що слід дати капітану Дулану хорошу тривалу відпустку. Нагадай мені про це, Нед.

– Я плачу за те, щоб мене не чіпали, Поль. – повторив О'Рорі. – Справа є справа, а політика є політика. Їх не треба змішувати.

– Не вийде, – відповів Медвіг.

Ясні очі Шеда О'Рорі мрійливо дивилися вдалину. Він сумно посміхнувся.

– Отже, боротьба не на життя, а на смерть, – сумно сказав він.

Блакитні очі Медвіга стали непроникливі.

– Це залежить від тебе, – проказав він рівним голосом.

О'Рорі кивнув.

– Схоже, другого виходу немає, – сказав він з сумом. – Я не хлопчик, щоб дозволяти так поводитися із собою.

Медвіг відкинувся у кріслі і поклав ногу на ногу, він сказав просто і без натиску:

– Може ти і дорослий, але слухатися будеш. – Він стиснув губи і додав, ніби йому це щойно прийшло в голову: – ти вже слухаєшся.

Мрійливість і сум миттєво злетіли з лиця Шеда О'Рорі. Він напнув свого капелюха, поправив комір пальто і, витягши довгий білий палець у бік Медвіга, промовив:

– Я сьогодні знову відкриваю "Конуру". Я не хочу, щоб мені заважали. Якщо ти будеш заважати мені, тобі не поздоровиться.

Медвіг потягнувся до телефону і попросив, щоб його з'єднали з начальником поліції.

– Ало, Рейні, – сказав він. – Так, прекрасно. Як сім'я?... От і добре. Послухай, Рейні, до мене дійшла чутка, що Шед знову хоче відкрити свій кабак сьогодні ввечері. Авжеж. Вріж йому, щоб він більше не ripався... Саме так. Еге... До побачення. – він відсунув телефон і повернувся до О'Рорі: – Тепер ти розумієш, які справи? Тобі кінець, О'Рорі. У цьому місті тобі вже не піднятися.

– Розумію, – мовив О'Рорі тихим голосом, обернувся, відчинив двері і вийшов.

Кривоногий громила на хвильку зупинився, нахабно плюнув на килим і задирливо поглянув на Медвіга і Бомонта. Відтак, також вийшов.

Нед витер руки носовою хусткою. Медвігу, який допитливо споглядав на нього, він так нічого й не сказав. Погляд його був похмурий.

Збігла хвилина.

– Ну? – запитав Медвіг.

– Ти не правий, Поль, – зауважив Нед Бомонт.

Медвіг встав і підійшов до вікна.

– Боже ж ти мій, та хіба я можу тобі догодити? – поскаржився він, не обертаючись.

Нед встав зі стільця і рушив до дверей.

Медвіг обернувся.

– Знову збираєшся яку-небудь дурницю викинути? – кинув він сердито.

– Так, – відповів Нед і вийшов з кімнати. Він спустився донизу, взяв капелюх і вийшов з клубу. Пройшовши сім кварталів до вокзала пішки, він купив квиток на нічний потяг до Нью Йорка, взяв таксі і поїхав додому.

7

Дебела, розповніла жінка у сірій сукні і круглолиций кремезний підліток під керівництвом Неда Бомонта пакували сундук і три шкіряних валізи, коли задзеленчав дзвоник.

Жінка крехтячи, піднялася з колін і пішла до дверей. Широко відкривши їх, вона вигукнула:

– Боже, містер Медвіг, ви? Заходьте, заходьте.

– Як поживаєте, місіс Дьювін? – запитав Медвіг, заходячи. – Ви з кожним днем молодієте. – Його погляд ковзнув по сундуку, валізах і зупинився на хлопчаку. – Здрастуй, Чарлі. Бач, який великий став! Вже справжній робітник – того й гляди, станеш за бетономішалку, га?

Хлопчак сором'язливо посміхнувся.

– Здрастуйте, містер Медвіг, – промовив він.

– Збираєшся мандрувати? – звернувся, нарешті, Медвіг до Бомонта.

Нед гречно усміхнувся.

– Так, – відповів він.

Медвіг знову оглянув кімнату, валізи і сундук, зиркнув на одяг, що безладно валявся на кріслах, на висунуті шухляди шафів. Жінка і хлопчик знову взялися до роботи. Нед витяг із купи білизни на столі дві злегка поношені сорочки і відклав їх убік.

– У тебе знайдеться півгодини часу, Нед? – запитав Медвіг.

– Часу в мене багато.

– Тоді бери капелюха – ходімо.

Нед взяв капелюх і пальто.

– Постарайтесь запхати туди побільше, – велів він жінці і направився разом з Медвігом до дверей. – А що лишиться, можна буде відправити пізніше.

Вони вийшли на вулицю і мовчки пройшли один квартал. Потім Медвіг запитав:

– Куди ти виїжджаєш, Нед?

– До Нью Йорка.

Вони завернули в провулок.

– Назавжди? – запитав Медвіг.

– Звідси, в усякому разі, назавжди.

Вони відчинили зелені дерев'яні двері в червоній кирпичній стіні, пройшли вузький коридор і, минувши другі двері, опинилися в барі. За стойкою сиділи кілька людей. Вони привіталися з барменом і трьома з відвідувачів, і направилися у сусідню кімнатку, де стояло чотири столики. Там нікого не було. Вони сіли за один із столиків.

У двері просунулась голова бармена.

– Як завжди, пива, джентльмени?

– Так, – відповів Медвіг і потім, коли бармен зник, звернувся до Неда: – Чому?

– Мені набридли ці провінційні штучки.

– Ти мене маєш на увазі?

Нед мовчав.

Помовчав деякий час і Медвіг. Потім зітхнув і сказав:

– Нічого сказати – ти знайшов підходящий час, щоб кинути мене одного.

Увійшов бармен з двома кухлями світлого пива і вазою солених сухариків. Коли двері за ним зачинилися, Медвіг вигукнув:

– До біса, ну й характер у тебе, Нед!

Нед знизав плечами.

– Я ніколи цього не заперечував. – Він підніс кухоль до губів.

Медвіг кришив у руках сухарик.

– Ти насправді хочеш виїхати, Нед? – запитав він.

– Я виїжджаю.

Медвіг кинув крихти сухариків на стіл і витяг із кишені чекову книжку. Відірвавши чек, він дістав із другої кишені авторучку і заповнив його. Помахавши чеком у повітрі, щоб висохли чорнила, він кинув його на стіл перед Недом.

Нед поглянув на чек і покачав головою.

– Мені не потрібні гроші, і ти мені нічого не винен.

– Винен. Я тобі винен значно більше. Мені б хотілося, щоб ти взяв цей чек.

– Добре, дякую, – мовив Нед і поклав чек у кишеню.

Медвіг випив пива, з'їв сухарик, підніс кухоль до губів, але пити не став.

– Ти чимось незадоволений? – запитав він. – Є ще що-небудь, крім того, що відбулося сьогодні в клубі? Що ти затаїв?

Нед покачав головою.

– Зі мною так розмовляти не можна. Я цього нікому не спускаю.

– Але ж я нічого такого не сказав, Нед.

Нед мовчав. Медвіг знову відхлебнув пива.

– Може, ти мені все-таки скажеш, чому ти вважаєш, що я неправильно повівся з О'Рорі?

– Тобі це не допоможе.

– А ти спробуй.

– Гаразд, тільки тобі це все одно не допоможе, – сказав Нед і відкинувся разом зі стільцем, тримаючи в одній руці кухоль пива, а в другій сухарик. – Шед буде битися насмерть. Інакше йому не можна. Ти його загнав у куток. Ти сказав, що йому у

цьому місті кришка. Отже, у нього тільки один вихід – битися. Якщо він провалить тебе на виборах, тоді, що б він для цього не робив, усе зійде йому з рук. Якщо ти переможеш, йому доведеться піти. Ти нацькував на нього поліцію. Йому доведеться битися з поліцією, і він це зробить. Таким чином, у місті підніметься хвиля злочинів. Ти хочеш, щоб вся міська адміністрація була перевибрана на другий строк. Таким чином, викликавши цю хвилю злочинів (готовий битися в заклад, що вони з нею не впораються), ти ставиш їх під удар. Як вони будуть виглядати в очах виборців? Вони...

– Ти вважаєш, що я мусив йому поступитися? – сердито запитав Медвіг.

– Цього я не вважаю. Просто ти мав би лишити йому шлях до відступу. Не можна було заганяти його в куток.

Медвіг насупився ще більше.

– Я нічого не знаю про те, як ти б'єшся, Нед. Я знаю тільки одне: коли заганяєш людину у куток, її треба прикінчити. До цього часу такий метод завжди спрацьовував. – Він злегка почервонів. – Я, звісно, не Наполеон і не яка-небудь велика людина, та я досягнув свого становища сам, без всілякої допомоги. Адже я починав посильним у Пеккі Флада. А поглянь, хто я тепер!

Нед допив пиво.

– Я ж говорив, що даремно тобі пояснювати. Нехай буде по-твоєму. Вважай, що те, що годилося тоді у Пеккі, зійде і тепер.

Роздратований тон Медвіга не приховував його збентеження.

– Ти не дуже високої думки про мене, як про політичного боса? Адже так, Нед?

Тепер почервонів Нед.

– Я цього не говорив, Поль.

– Але ж до цього все зводиться, – наполягав Медвіг.

– Ні. Але на цей раз, мені видається, тебе обійшли. Спочатку ти дозволив цій сімейці Генрі вмовити себе підтримати сенатора на виборах. Ось коли у тебе була можливість знищити загнаного у куток ворога. Але сталося так, що у цього ворога є дочка, і гарне становище, і все таке інше. Ось ти і ...

– Припини! – гаркнув Медвіг.

З обличчя Неда зник усякий вираз. Він встав і зі словами "мені пора" повернувся до дверей.

Медвіг скочив слідом за ним і, поклавши йому руку на плече, сказав:

– Зачекай, Нед!

– Забери руку, – сказав Нед , не обертаючись.

Медвіг повернув Неда до себе.

– Послухай, Нед, – почав він.

– Відпусти, – повторив Нед. Його губи побіліли, лице закам'яніло.

Медвіг схопив його за плечі.

– Не будь ідіотом ... Адже ми з тобою ...

Лівий кулак Неда прийшовся якраз по губах Медвіга. Той опустив руки і відступив. Якусь мить він стояв, відкривши рота з виразом крайнього здивування на обличчі. Далі його лице потемніло від гніву, а зуби стислися так, що на нижній щелепі здулися жовна. Стиснувши кулаки, він подався до Неда. Нед потягнувся за важким скляним кухлем. Тепер він стояв лицем до лиця з Медвігом. Повні люті, немигаючі темні очі не відривалися від блакитних очей Медвіга.

Так вони стояли друг навпроти друга на відстані метра, один світлий, високий, дуже сильний; другий – темноволосий, темноокий, високий і похмурий, і мертву тишу кімнати порушувало лише їхнє дихання. З бара по другий бік тонких дверей не долинало жодного звука – ні дзвону склянок, ні шуму голосів, ні сплеску води.

Так минуло зо дві хвилини. Нед опустив руку і повернувся спиною до Медвіга. Лице його не змінилося, тільки в очах, які вже не дивилися на Медвіга, згас гнів. Вони стали жорсткими і холодними. Він, не кваплячись, ступив до дверей.

Хрипкий голос Медвіга, здавалося, вирвався з самої глибини його єства:

– Нед!

Нед зупинився. Його обличчя зблідло ще більше. Але він не обернувся.

– Сучий ти син! – сказав Медвіг. —— Психопат ...

Тоді Нед повільно повернувся. Медвіг простягнув руку долонею доверху і штовхнув його в обличчя. Нед втратив рівновагу, переступив з ноги на ногу і схопився за стілець.

– Треба б тебе як слід відгамселити, – додав Медвіг.

Нед винувато усміхнувся і сів. Медвіг сів навпроти і постукав кухлем по столі. Двері відкрилися, і бармен знову просунув голову.

– Ще пива, – сказав Медвіг.

Через відкриті двері з бара доносилися обривки розмов, дзвін келихів і стук кухлів об дерев'яну стойку.

Глава четверта. СОБАЧА КОНУРА

1

Нед Бомонт снідав на постелі, коли до квартири постукали.

– Зайдіть! – крикнув він.

Двері в передпокої відкрились і знову закрилися.

– Хто там? – запитав Нед.

– Ти де, Нед? – долинув з вітальні низький, сиплий голос, і, перше ніж Нед встиг відповісти, на порозі спальні з'явився кремезний хлопець із квадратним сірим обличчям, великим ротом і веселими, злегка косоокими чорними очицями. – Шикарно живеш, – промовив він, не виймаючи сигарети із товстих губів.

– Здорово, Віскі, – привітав його Нед. – Присядь.

Віскі розглянувся.

– Класну берлогу ти собі облаштував. – Він витяг з рота сигарету і, не обертаючись, помахав нею через плече в напрямку вітальні. Чому це там валізи понаставлені? Виїжджати збираєшся?

Ретельно прожувавши і проковтнувши останній шматок яєшні, Нед відповів:

– Та ось, роздумую.

– Невже? А куди? – запитав Віскі, направляючись до крісла, що стояло напроти ліжка.

– Скоріш за все, до Нью Йорка.

– Що означає "скоріш за все"?

– Принаймні, так значиться на квитку.

Віскі струсив попіл на підлогу, знову засунув сигарету до рота і засопів.

– Надовго їдеш?

Рука Неда з чашкою кави завмерла на півдорозі. Він замислено поглянув на прищавого Віскі.

– Квиток у мене в один кінець, – відповів він повільно, і підніс чашку до губів.

Віскі прищулився, одне чорне око закрилося зовсім, а друге – блискуча вузенька смужка – втупилося на Неда. ВІн витяг сигарету з рота і знову струсив попіл на підлогу.

– Чому б тобі до від'їзду не побачитися з Шедом? – запитав він. Його скрипучий голос звучав догідливо.

Нед опустив чашку і усміхнувся.

– Не такі ми вже друзі з Шедом, щоб він образився, якщо я поїду не попрощавшись, – зауважив він.

– Не в цьому річ.

Нед поставив піднос на тумбочку біля ліжка, повернувся на бік і припіднявся на лікті. Натягнувши ковдру до шиї, він запитав:

– А в чому ж річ?

– Справа в тому, що ви з Шедом могли б домовитися.

Нед покачав головою.

– Не думаю.

– А може ти помиляєшся? Невже так не буває? – наполягав Віскі.

– Буває, звісно, – зізнався Нед. – Одного разу я помилився. У тисяча дев'ятсот дванадцятому році. Не пам'ятаю тільки в чому.

Віскі піднявся і підійшов до тумбочки. Він кинув сигарету на брудне блюдце на підносі і, зупинившись біля ліжка, запитав:

– Чому б тобі не спробувати, га, Нед?

Нед спохмурнів.

– Пусте марнування часу, Віскі. Не думаю, що ми з Шедом зможемо поладити.

Віскі шумно втягнув повітря і цокнув зубом. Куточки товстих губів опустилися донизу.

– Шед вважає, що зможете.

Нед широко розкрив очі.

– Он як? Так це він тебе прислав?

– Ну так, трясця його матері! – відповів Віскі. – Не сам же я прийшов умовляти тебе. Звісно, він прислав.

Очі Неда знову звузились.

– Навіщо?

– Та тому, що він вважає, що ви зможете домовитися.

– Та ні, я не про це. З чого він взяв, що я захочу мати з ним справу?

Віскі поморщився.

– Ти що, дурником прикидаєшся?

– Ні.

– Тоді чому ти ухиляєшся? Все місто знає, що ви з Полем вчора поцапалися в барі Карсона.

Нед кивнув.

– Ось воно що!

– Саме так, – підхопив Віскі. – Шед знає, що ви побилися через нього. Адже ти вважаєш, що Поль даремно прикрив його заклади? Ти тепер із Шеда вірьовки плести зможеш, якщо тільки будеш діяти з головою.

– Не знаю, – замислено промовив Нед. – Взагалі-то я вирішив поїхати звідси, повернутися у велике місто.

– Та ти поворуши мізками, – прохрипів Віскі. – Велике місто нікуди не втече і після виборів. Залишайся. У Шеда монети повно, він зараз не скупиться, аби тільки закрутити Медвіга. Залишайся, і ти свій кусень ухопиш.

– Ну що ж , – знизав плечами Нед, – поговорити шкоди не буде.

– Звісно, не буде, дідько забирай, – зрадів Віскі. – Де тут твої підгузнички? Зараз ми тебе оповинемо і відправимося.

– Гаразд. – сказав Нед і встав з постелі.

2

О' Рорі піднявся з крісла.

– Радий вас бачити, Бомонт. Можете покласти капелюха й пальто на будь-який стілець. – Руки він не простягнув.

– Доброго ранку! – привітався Нед і здійняв пальто.

– Ну, бувайте, хлопці, побачимося пізніше, – мовив Віскі, зупиняючись у дверях.

– Гаразд, – кивнув О'Рорі, і Віскі лишив їх удвох.

Нед кинув пальто на валик дивана, поклав зверху капелюх і сів поряд. Він з цікавістю розглядав О'Рорі.

О'Рорі знову всівся у своє низьке крісло з золотим візерунком. Він закинув ногу на ногу і склав на колінах руки, палець до пальця. Його красива, немовби виточена із мармуру голова схилилася на груди, сіро-блакитні очі дивилися на Неда з-під чола. Приємним низьким голосом з легким ірландським акцентом він промовив:

– Я ваш боржник, ви намагалися відговорити Поля ...

– Нічого ви мені не винні, – обірвав його Нед.

– Не винен? – здивувався О'Рорі.

– Ні. Я тоді працював у нього і думав про його користь. Я вважав, що він робить помилку, і сказав про це.

На обличчі ірландця заграла м'яка посмішка.

– І він незабаром у цьому переконається.

Запанувала тиша. З глибини свого крісла О'Рорі, посміхаючись, дивився на Неда. Нед з дивана дивився на О'Рорі безпристрастним поглядом.

Мовчання порушив О'Рорі.

– Що саме вам сказав Віскі?

– Нічого. Він сказав, що ви хочете мене бачити.

– Він не помилився. – О'Рорі розвів свої тонкі пальці в боки. – Ви дійсно остаточно порвали з Полем?

– Я думаю, що ви про це знаєте, – відповів Нед. – Адже саме тому ви і послали за мною.

– Слухати плітки і знати точно – це не те саме. Що ви тепер намірені робити?

– У мене в кишені квиток до Нью Йорка. Я вже склав валізи.

О'Рорі підняв руку і провів нею по своєму гладкому сивому волоссю.

– Ви ж сюди приїхали з Нью Йорка?

– Я цього нікому не розповідав.

О'Рорі змахнув рукою, як би відмітаючи підозри Неда.

– Мене зовсім не цікавить, хто звідки приїхав, запевняю вас.

Нед промовчав.

– Зате мені зовсім небайдуже, куди ви звідси поїдете, – продовжував ірландець. – Якби на те була моя воля, ви б не поїхали до Нью Йорка. Принаймні, зараз. Вам не приходило в голову, що ви можете з великою користю для себе пожити тут ще деякий час?

– Ні, не приходило, – відповів Нед. – Принаймні, поки Віскі не прийшов до мене.

– А що ви з цього приводу думаєте тепер?

– Нічого не думаю. Чекаю, що ви скажете.

О'Рорі знову провів рукою по волоссю. Його розумні сіро-блакитні очі ласкаво дивилися на Неда.

– Скільки часу ви вже тут живете? – запитав він.

– Рік і три місяці.

– А як довго ви були правою рукою Поля?

– Рік.

– Ви маєте багато про нього знати, – кивнув О'Рорі.

– Чимало.

– Багато такого, що я міг би використати.

– Що ви пропонуєте? – промовив Нед рівним голосом.

О'Рорі піднявся з глибокого крісла і направився до дверей. Коли він відкрив їх, у кімнату, перевалюючись, проковиляв величезний англійський бульдог. О'Рорі знову сів у крісло, а пес, не зводячи сумних очей з хазяїна, влігся на килимку біля його ніг.

О'Рорі заговорив:

– По-перше, ви отримаєте можливість відплатити Полю.

– Мені це ні до чого, – сказав Нед.

– Чи так?

– Я вважаю, що ми з ним квиті.

Відкинувши голову, О'Рорі запитав вкрадливо:

– Невже ви б не хотіли трохи насолити йому?

– Цього я не говорив, – відповів Нед з легким роздратуванням. Я не проти трохи насолити йому, але вашої допомоги не потребую. Я й сам справлюся. Тож, не слід платити мені з моєї ж кишені.

О'Рорі ласкаво закивав.

– Це мені підходить. Аби йому довелося зле, – сказав він. – Скажіть, навіщо він прикінчив молодого Генрі?

Нед розсміявся.

– Легше, легше. Ви ще не сказали, що ви пропонуєте. Гарний у вас пес. Скільки йому?

– Старіє вже. Сім років. – О'Рорі випростав ногу і поторкав пса носком ботинка. Бульдог ліниво поворушив хвостом.

– Що ви скажете на таку пропозицію? Після виборів я облаштую для вас найкращий ігорний дім у штаті, і ви зможете господарювати в ньому. Я забезпечу вам протегування, вас ніхто і пальцем торкнути не посміє.

– Ненадійна пропозиція, надто багато "якщо", – проговорив Нед знудженим тоном. – Якщо ви виграєте на виборах. Та і загалом я не певен, що захочу тут лишатися після виборів чи до них.

О'Рорі перестав грати з псом. Він знову поглянув на Неда, мрійливо усміхнувся і запитав:

– А на те, що ми переможемо, ви не розраховуєте?

Тепер заусміхався Нед.

– Битися об заклад не став би.

Все ще мрійливо усміхаючись, О'Рорі вів далі:

– Ідея перейти до мене вас не дуже приваблює, Бомонт?

– Маєте рацію. – Нед встав і взяв до рук капелюха. – У мене і в думках цього не було, – сказав він недбало. Обличчя його було безпристрастно гречним. – Я попереджав Віскі, що з цього нічого не вийде. – Він простягнув руку по пальто.

– Сядьте, – промовив О'Рорі. – Ми ще не закінчили розмову.

Нед зупинився, підняв плечі, зняв капелюх, поклав його разом з пальто на диван і сів поряд.

О'Рорі наполягав:

– Погоджуйтесь, я дам вам десять тисяч готівкою негайно і ще десять ввечері після виборів, якщо ми переможемо Поля, а також ігорний дім, якщо захочете.

Нед піджав губи, насупився і понуро поглянув на О'Рорі.

– Ви, звісно, хочете, щоб я продав Поля.

– Я хочу, щоб ви пішли в редакцію "Обсервера" і розповіли про те, як він управляє містом: вам відомо про махінації з підрядами на ремонт каналізації, про аферу з Шумейкером минулої весни, про те, за що і як був убитий Тейлор Генрі, – словом, ви розкриєте усі брудні секрети.

– З каналізаційними підрядами нічого не вийшло, – сказав Нед. Здавалося, думки його були зайняті чимось серйознішим. – Він злякався галасу і відмовився від прибутків.

– Ну гаразд, – уступився О'Рорі, він був надто впевнений у собі, щоб наполягати. – Але ж на вбивстві Генрі ми можемо здорово зіграти.

– Так, тут йому не відкрутитися, – мовив Нед, спохмурнівши, – втім, я не певен, чи можна використати справу Шумейкера ... – він запнувся, – не вплутуючи мене.

– Та що ви! – перебив його О'Рорі. – Це, звісно, виключається! Може є ще що-небудь?

– Можна було б підняти галас навколо концесій на проведення додаткових трамвайних ліній і минулорічного скандалу у секретаріаті округа. Тут доведеться, правда, покопатися, зібрати матеріали.

– Діло того варте, – зазначив О'Рорі. – Ми доручимо Хінклу із "Обсервера" обробити все це. Ви йому дайте факти, а вже статтю він зварганить. Почнемо з убивства Тейлора Генрі. Це можна пустити в хід негайно.

Нед пригладив вусики нігтем великого пальця.

– Може бути, – пробурмотів він.

Шед О'Рорі розсміявся.

– Ви хочете сказати, що починати треба з десяти тисяч? – запитав він. – Ну що ж, це теж вірно. – Він встав, підійшов до дверей, через котрі впустив пса і вийшов, зачинивши двері за собою. Пес лишився лежати на килимку перед кріслом.

Нед запалив сигару. Пес повернув голову і поглянув на нього.

О'Рорі повернувся з товстою пачкою зелених стодоларових папірців, перехоплену паперовою стрічкою, на котрій синіми чорнилами було написано 10000. Він перекинув пачку в другу руку і промовив:

– Хінкл уже тут. Я велів, щоб він ішов прямо сюди.

Нед невільно спохмурнів.

– Дайте мені бодай трохи часу, щоб зібратися з думками.

– Та ви розповідайте, як на розум прийде. Він сам все приведе до ладу.

Нед кивнув. Він випустив струмок диму і сказав:

– Ну що ж, можна й так.

О'Рорі протягнув гроші.

– Дякую, – сказав Нед і, взявши пачку, засунув її до внутрішньої кишені. Піджак здувся на його пласких грудях.

– Взаємно. – відповів О'Рорі і повернувся у своє крісло.

Нед витяг із рота сигару.

– Так, ось про що я зараз подумав. Невідомо, від чого Поль більше перейматиметься: якщо все залишиться як є, чи якщо в убивстві звинуватять Уолта Айвенса?

О'Рорі поглянув на Неда з цікавістю.

– Чому? – запитав він , нарешті.

– Поль не дасть йому можливості використати своє алібі.

– Ви хочете сказати, що він накаже своїм хлопцям забути, що Айвенс був у клубі?

– Саме так.

О'Рорі прицмокнув язиком.

– А звідки він узнав, що я підкладу Айвенсу свиню? – запитав він.

– Ми здогадалися.

О'Рорі усміхнувся.

– Тобто, це ви здогадалися. Полю б ні за що не додуматися.

Нед скромно опустив очі.

– А як, власне, вам вдалося підкласти йому свиню?

О'Рорі усміхнувся.

– Ми послали цього телепня купити пістолети в Брейвуді, потім пустили їх у діло. – Сіро-блакитні очі О'Рорі було звузилися, але зразу ж знову весело заблищали. – Втім, після того, як Поль твердо вирішив роздути історію з Айвенсом, це вже не має значення. А все почалося ж із цього. Він тому і причепився до мене, правильно я говорю?

– Так, – відповів Нед, – хоча рано чи пізно це все одно мало б статися. Поль вважає, що він поставив вас на ноги, дав вам хід і ви тепер мусите тихенько сидіти під його крильцем і не рипатися.

О'Рорі поблажливо усміхнувся.

– Поль ще пошкодує, що поставив мене на ноги, – пообіцяв він. Нехай він ...

Відкрилися двері і в кімнату зайшов молодий чоловік у мішкуватому сірому костюмі. Його не по віку зморшкувате обличчя з відстаючими вухами і великим носом виглядало недоречним. Невизначеного кольору волосся давно не бачило ножиць.

– Заходь, Хінкл, – запросив О'Рорі. – Познайомся – Бомонт. Він тобі усе розповість. Коли напишеш, покажеш мені. Завтра ж тиснемо в газеті першу порцію.

Хінкл оголив у посмішці гнилі зуби. Він пробурмотів якесь нерозбірливе привітання.

Нед піднявся з дивана.

– Чудово. Ходімо до мене і візьмемося до роботи.

О'Рорі покачав головою.

– Тут вам буде зручніше, – сказав він.

Нед посміхнувся, взяв капелюх, пальто і мовив:

– Дуже шкода, але я чекаю телефонних дзвінків і всіляке таке. Де ваш капелюх, Хінкл?

Зляканий, Хінкл мовчав і не рухався з місця.

– Вам доведеться лишитися тут, Бомонт, – зауважив О'Рорі. – ми не можемо допустити, щоб з вами стряслася яка-небудь біда. Тут ви в повній безпеці.

Нед усміхнувся своєю найчарівнішою усмішкою.

– Якщо ви турбуєтесь про гроші, – він засунув руку у внутрішню кишеню і витягнув пачку, – можете потримати їх у себе, поки матеріал не буде готовий.

– Ні про що я не турбуюся, – сказав О'Рорі. – Але якщо Поль дізнається, що ви були у мене, вам не минути лиха, а я не хочу ризикувати вашим життям.

– Доведеться вам взяти гроші, я іду, – не піддавався Нед.

– Ні, – сказав О'Рорі.

– Так, – сказав Нед.

Хінкл повернувся і швидко зник за дверима.

Нед направився до протилежних дверей, до тих, через котрі він прийшов сюди. Він ішов прямо, не поспішаючи.

О'Рорі сказав щось собаці, яка лежала біля його ніг. Вона незграбно скочила на свої розповзаючі лапи і, оминувши Неда, стала біля дверей з загрозливим видом.

Нед усміхнувся самими губами і повернувся до О'Рорі. У руці він тримав пачку стодоларових папірців. Він підніс руку і жбурнув пачку в ірландця.

– Можете її використати, самі знаєте, на що.

Бульдог важко підскочив, і його залізні щелепи зімкнулися на кисті Неда. Нед, як дзига, крутнувся ліворуч і опустився на одне коліно, щоб зменшити тяжкість собаки, яка повисла на його руці.

О'Рорі підійшов до дверей, в яких зник Хенкл, відкрив їх і велів:

– Зайдіть сюди. – Затим він підійшов до Неда, котрий, стоячи на однім коліні, намагався звільнити затиснуту у щелепах руку. Бульдог розпластався на підлозі, але щелеп не розмикав.

У кімнату зайшов Віскі, з ним ще двоє. Один з них був той самий, схожий на горилу кривоногий тип, котрий приходив з Шедом у клуб "Дерев'яна хата". Другий – рудуватий хлопець років дев'ятнадцяти-двадцяти, присадкуватий, рожевощокий і похмурий. Він обійшов Неда і став між ним і дверима. Кривоногий громила взяв Неда за ліву руку. Віскі зупинився посеред кімнати, поміж Недом і другими дверима.

Відтак, О'Рорі відізвав пса. Бульдог випустив руку Неда і заковиляв до хазяїна.

Нед підвівся. Обличчя його зблідло, по чолі стікав піт. Він подивився на розірваний рукав піджака, на поранену кисть, на кров, цівкою стікаючу на підлогу. Його рука дрижала.

– Ви самі цього добивалися, – промовив О'Рорі своїм добре поставленим мелодійним голосом.

Нед відвів погляд від своєї руки і поглянув на сивого ірландця.

– Так, – проказав він, – але щоб втримати мене тут, цього не досить.

3

Нед Бомонт розплющив очі і застогнав. Рудуватий хлопець повернув голову і гаркнув:

– Заткнися, покидьок!

– Облиш його, Іржавий. Нехай він спробує вирватися звідси ще разок, тоді вже ми побавимося, – пробурчав горила. Поглянувши на набряклі суглоби пальців, він усміхнувся. – Тобі здавати.

Нед пробурмотів щось про Федінк і припіднявся. Він лежав на вузькій койці. Матрац під ним був залитий кров'ю. Кров запеклася на його набряклому, покритому зсадинами обличчі, на покусаній собакою руці. Манжета сорочки прилипла до рани. В маленькій спальні, окрім койки, було тільки два стільці, стіл і комод. На пофарбованих у жовтий колір стінах висіли три фривольні картинки у білих рамках і дзеркало. Причинені двері вели у викладену білим кафелем ванну кімнату. Другі двері були зачинені. Вікон у кімнаті не було

Людина-горила і рожевощокий хлопець грали в карти. На столі поміж ними лежало доларів двадцять папірцями і серебром.

Нед подивився на гравців, очі його горіли похмурою ненавистю. Він спробував підвестися. Зробити це було нелегко. Права рука висіла батогом. Лівою рукою він по черзі перекинув через край неслухняні ноги, два рази впав навзнак на матрац і через силу, допомагаючи собі лівою рукою, знову піднявся.

Гравці не звертали на нього уваги. Тільки один раз горила відірвався від карт, скоса зиркнув на нього і кинув з усмішкою:

– Ну, як успіхи, браток?

Нарешті, Неду вдалося встати. Тремтячи усім тілом і тримаючись лівою рукою за койку, він дійшов до її кінця. Там він випрямився і, не відводячи погляду від своєї цілі, похитуючись, рушив до закритих дверей. Трохи не дійшовши до них, він рухнув на коліна, але останнім зусиллям волі зумів ухопитися лівою рукою за ручку дверей і знову піднятися на ноги.

Після цього людина-горила, неспішно, опустив карти на стіл і сказав:

– Ну, ось! – Страшна пика його розпливлася в широкій посмішці, і відразу стало видно, що його напрочуд красиві білі зуби були вставними. Він підійшов до Неда.

Нед смикав ручку дверей.

– На, фокусник, тримай! – сказав горила і, вклавши в удар всю свою силищу, опустив кулак на обличчя Неда. Нед відлетів до стіни. Спочатку він ударився головою, потім стукнувся усім тілом і почав повільно осідати.

Рожевощокий хлопець по прізвиську Іржавий продовжував сидіти за столом із картами в руках.

– Ти його так прикінчиш, Джефф, – попередив він спокійно.

– Це його-то? – перепитав Джефф, супроводжуючи своє питання легким копняком по лежавшому біля його ніг тілу. – Його не так легко прикінчити. Він хлопець міцний. Кремінь. Йому це подобається. – Він нахилився над втратившим свідомість Недом, взяв його за лацкан піджака і припідняв. – Тобі це подобається, га, малюк? – запитав він. Підтримуючи Неда однією рукою, він ще раз вдарив його кулаком в обличчя.

Ззовні хтось смикнув ручку дверей.

– Хто там? – крикнув Джефф.

– Це я, – долинув мелодійний голос Шеда О'Рорі.

Джефф відтягнув Неда вбік і, витягши з кишені ключ, відчинив двері. У кімнату зайшли О'Рорі і Віскі. Ірландець поглянув на розпростертого на підлозі Неда, потім підвів очі на Джеффа і, нарешті, повернувся до Іржавого. Його сіро-блакитні очі затуманились.

– Джефф його просто так, заради задоволення відгамселив?

Рожевощокий хлопець покачав головою.

– Цей Бомонт той ще сучий син, – відповів він похмуро. – Щоразу, коли приходить до тями, що-небудь вигадує.

– Я не хочу, щоб ви його прикінчили. Ще рано, – сказав О'Рорі і знову поглянув донизу, на Неда. – Спробуйте-но привести його до тями. Я хочу з ним поговорити.

Іржавий встав з-за стола.

– Не знаю, чи вдасться. Дуже вже він того ...

Джефф був налаштований більш оптимістично.

– Нічого, – сказав він, – зараз зробимо. Я тебе навчу. Бери його за ноги. – Він просунув руки під плечі Неда, і вони потягли обм'якше тіло в сусідню кімнату. Опустивши Неда у ванну, Джефф закрив злив пробкою і пустив холодну воду з нижнього крана і з душа.

– Оглянутися не встигнете, як він заспіває, – пообіцяв Джефф.

Через п'ять хвилин, коли вони витягли Неда з ванної і поставили на ноги, він уже міг стояти. Вони привели його назад, до спальні. О'Рорі сидів на стільці і палив. Віскі кудись зник.

– Покладіть його на ліжко, – наказав О'Рорі.

Джефф і Іржавий підвели Неда до койки, повернули його кругом і, злегка підштовхнувши, відняли руки. Нед відкинувся на спину. Вони припідняли його, усадили, і Джефф почав плескати його по побитому обличчю, приказуючи: Прокинься, Рип Ван Вінкль, прокинься.

– Як же, прокинеться він, – похмуро пробурчав Іржавий.

– Думаєш, ні? – весело спитав Джефф і знову плеснув Неда по обличчю.

Джефф приплющив те око, яке ще могло розплющуватися.

– Бомонт, – гукнув його О'Рорі.

Нед трохи підвів голову і спробував озирнутися. Було неясно, чи бачить він О'Рорі.

О'Рорі встав зі стільця і підійшов до ліжка. Він нахилився так, щоб його обличчя опинилося перед самими очима Неда, і запитав:

– Ви мене чуєте, Бомонт?

Єдине розплющене око Неда з тупою ненавистю дивилося на О'Рорі.

– Бомонт, це я, О'Рорі. Ви чуєте мене? – перепитав ірландець.

– Так, – вичавив Нед, насилу ворушачи набряклими губами.

– От і добре. Тепер слухайте, що я вам скажу. Ви мені розкажете все, що знаєте про Поля. – О'Рорі говорив дуже чітко, не піднімаючи голосу, котрий і зараз не втратив своєї мелодійності. – Якщо ви думаєте відкараскатися мовчанням – не вийде. Вас будуть обробляти, поки не заговорите. Ви мене зрозуміли?

Нед усміхнувся. Його спотворене обличчя було схоже на страшну маску.

– Нічого не скажу, – вимовив він.

О'Рорі відійшов і сказав:

– Продовжуйте.

Поки Іржавий вагався, горила Джефф відкинув руку Неда, яка було піднялася, і повалив його.

– Зараз я випробую одну штуку. – Він підхопив ноги Неда і перекинув їх через край койки. Потім нахилився і руки його запрацювали.

Тіло Неда судомно засмикалося, він застогнав – раз, другий, третій – і завмер.

Джефф випрямився і відвів руки. Важко і шумно дихаючи, він пробурчав, чи то скаржачись, чи то вибачаючись:

– Зараз нічого не вийде, він знову скапутився.

4

Коли до Неда Бомонта повернулася свідомість, у кімнаті нікого не було. Горіло світло. Як і минулого разу, він, напружуючи всі свої сили, сповз із койки і вперто рушив до дверей. Двері були зачинені. Коли він почав смикати ручку, двері зненацька розчахнулися і відкинули його до стіни.

У кімнату босоніж, у самій нижній білизні увійшов Джефф.

– Ну й зануда ж ти, – сказав він. – Все одне й те саме. Тобі ще не набридли мої кулаки? – Він схопив Неда лівою рукою за

горло, а правою два рази вдарив в обличчя. Тільки на цей раз удари були не такими важкими, як раніше. Потім він жбурнув його на койку. – А тепер лежи смирно, —— пробурчав він.

Нед лежав нерухомо. Очі його були заплющені.

Джефф вийшов і зачинив за собою двері.

Пересилюючи біль, Нед піднявся і добрався до дверей. Він посмикав їх. Потім відійшов на два кроки і спробував з розбігу висадити їх плечем. Це ні до чого не призвело. Знесилений, він упав. Нед не припиняв своїх спроб, поки Джефф знову не відкрив двері.

– Ніколи не зустрічав людину, якій би так подобалося, щоб її били. Та й мені ще ніколи не було так приємно давати по мармизі, – сказав Джефф. Він відхилився вправо і ударив Неда кулаком у челюсть.

Отупівший від болю Нед навіть не намагався ухилитися. Удар відкинув його на другий кінець кімнати. Він лишився лежати там, де впав. Дві години по тому, коли в кімнату зайшов Віскі, він лежав все на тім же місці.

Принісши з ванної води, Віскі привів його до тями і поміг добратися до койки.

– Що ти робиш? Де твоя голова? – вмовляв він. – Ці кретини тебе вб'ють, вони вже ні біса не тямлять.

Нед тупо поглянув мутним, затягнутим червоною плівкою оком.

– Ну й нехай, – сказав він, насилу ворушачи губами.

Нед спав, коли його розбудили О'Рорі, Джефф і Іржавий. Говорити він знову відмовився. Його знову побили, а коли він втратив свідомість, жбурнули назад на койку.

Через кілька годин ця процедура повторилась. Їсти йому не давали.

Коли Нед прийшов до тями після чергового побиття, він навкарачки доповз до ванної кімнати і там, на підлозі за стойкою умивальника, знайшов вузьке лезо від безпечної бритви, покрите товстим шаром іржі. Витягти його з-за умивальника було дуже важко. На це пішло більше десяти хвилин. Потім пальці Неда, які не гнулися, ніяк не могли відірвати лезо від кафельної підлоги. Він спробував перерізати собі горло, але лезо випало з його рук, лишивши тільки дві-три подряпини на підборідді. Хлипаючи від прикрості, Нед влігся на підлозі ванної кімнати і заснув.

Коли він прокинувся, він уже міг стояти. Він ополоснув голову холодною водою, а відтак, випив поспіль чотири склянки. Його вирвало. Здригаючись від холоду, він повернувся до спальні і ліг на забризканий кров'ю матрац, але відразу ж піднявся. Хитаючись і спотикаючись від нетерпіння, він дійшов до ванної, опустився навкарачки і почав шарити по підлозі. Знайшовши, нарешті, лезо, він сів. Засовуючи лезо в жилетну кишеню, Нед намацав там запальничку. Він витяг її і почав розглядати. Його єдине розплющене око хитро заблищало. Це був безумний блиск. Нед встав на ноги і пройшов до спальні. Він тремтів, його зуби вибивали дрібну дрож. Коли він побачив під столом, за котрим горила і похмурий рожевощокий хлопець грали в карти, стару газету, він хрипко засміявся. Розірвавши і зіжмакавши газету, він підніс її до дверей і розіклав на підлозі. У комоді він знайшов папір для обгортки, яким були вистлані шухляди. Він зіжмакав його і також поклав поряд з газетою. Лезом він попоров матрац і витяг з нього грубу сіру вату. Вона

теж лягла біля дверей. Тепер Нед вже не дрижав, не спотикався, він спритно діяв обома руками. Скоро, однак, він втомився перетягувати вату частинами і підтягнув до дверей усе, що лишилося від матрацу разом з чохлом.

З третьої спроби запальничка загорілася. Усміхаючись, Нед підніс її до купи, що виросла біля дверей. Деякий час він стояв, схилившись над своїм вогнищем, але дим, що підіймався, змусив його спочатку відступити на крок, потім ще. Кашляючи, він пройшов у ванну, намочив водою рушник і обгорнув ним голову, закривши очі, ніс. рот. Хитаючись, він повернувся до спальні – привид у клубах диму, – спіткнувся об койку і опустився на підлогу там, де його і знайшов Джефф.

Джефф увірвався в спальню, лаючись і кашляючи, прикриваючи ніс і рот ганчіркою. Двері, що відкрилися, трохи відсунули горівшу купку. Розкидаючи ногами папір і вату, він підскочив до Неда, схопив його за комір і витяг з кімнати.

За дверима Джефф копняком змусив Неда піднятися на ноги і, не випускаючи з рук комір його піджака, потяг за собою у кінець коридора. Там він штовхнув його до якоїсь кімнати.

– Я тобі вуха пообриваю, коли повернуся, покидьок! – проревів він, ще раз копнув Неда ногою і, вискочивши у коридор, зачинив двері і повернув ключ у замку.

Схопившись руками за стіл, Нед утримався на ногах. Мокрий рушник, що сповз з його голови, лежав на його плечах. Нед спробував випрямитися і роззирнувся. У кімнаті було два вікна. Він підійшов до того, що було ближче, і посмикав його. Вікно було зачинене. Нед повернув клямку, вікно відкрилося. На вулиці була ніч. Перекинувши через підвіконня одну ногу, потім другу, Нед перевернувся і, лежачи черевом на рамі,

почав опускатися. Повиснувши на руках, він спробував намацати ногами опору, нічого не знайшов і розжав руки.

Глава п'ята. ЛІКАРНЯ

1

Схилившись над Недом , сестра щось робила з його обличчям.

– Де я? – запитав він.

– В лікарні Святого Луки. – Маленького зросту, з великими карими очима, сестра говорила тихим, з придиханням голосом. Від неї пахло мімозою.

– Який сьогодні день?

– Понеділок.

– Місяць, рік? – продовжував Нед. Сестра спохмурніла, і він здався. – Гаразд, неважливо. Давно я тут?

– Сьогодні третій день.

– Де телефон? – Він спробував сісти.

– Нічого не вийде, – заявила сестра. Вам не можна розмовляти по телефону і взагалі хвилюватися.

– Тоді подзвоніть ви. Викличте Хартфорд 61-16 і попросіть Поля Медвіга. Скажіть, що мені необхідно його негайно побачити.

– Містер Медвіг приходить сюди щодня після обіду, та навряд чи доктор Тейт дозволить вам з ним розмовляти. Правду кажучи, ви і зараз говорите більше, ніж вам належить.

– Тепер що? Ранок, день?

– Ранок.

– Не можу я так довго чекати. Подзвоніть йому негайно.

– Зараз прийде доктор Тейт.

– Не потрібен мені ваш доктор Тейт, – сказав Нед роздратовано. – Мені потрібен Поль Медвіг.

– Будете робити те, що вам велять, – відказала сестра. – Лежіть спокійно і чекайте доктора Тейта.

Нед понуро поглянув на неї.

– Ну й сестра милосердя! Вам що, ніколи не говорили, що з хворими не можна сперечатися?

Вона пропустила його питання повз вуха.

– А крім того, ви робите мені боляче. У мене щелепа болить.

– Менше розмовляйте, тоді не буде боліти, – відповіла сестра.

Нед помовчав трохи, а потім запитав:

– А що зі мною сталося? Чи ви цього ще не проходили?

– П'яна бійка, мабуть, – відповіла дівчина і не змогла стримати усмішки. – Ні, правда, послухайте, вам не можна так багато розмовляти. І нікого до вас не пустять, поки доктор не дозволить.

2

Відразу ж після полудня прийшов Поль Медвіг.

– Дуже радий, що ти живий! – зрадів він і обома руками потис ліву, незабинтовану руку Неда.

– У мене все гаразд, – заспокоїв Нед, – але тут є одна термінова справа: треба відвезти Уолта Айвенса в Брейнвуд і поводити по крамницях, де торгують зброєю. Він ...

– Ти мені вже говорив про це, – вставив Медвіг, – все зроблено.

Нед спохмурнів.

– Говорив?

– Авжеж! В той самий ранок, коли тебе підібрали. Тебе зразу ж відвезли до лікарні, але ти не підпускав до себе лікарів, поки тобі не дали поговорити зі мною. Ну, я і приїхав. Ледве ти розповів мені про Айвенса, як зразу ж втратив свідомість.

– Нічого не пам'ятаю, – протягнув Нед . – Так ти до них добрався?

– Так, Айвенсів ми схопили. І після того, як Уолта впізнали у Брейвуді, він розколовся. На попередньому слуханні присяжні признали винними Джеффа Гарднера і двох других, але Шеда притягнути до цієї справи ми не зможемо. Айвенса підбив такий собі Гарднер, усі знають, звісно, що він без наказу О'Рорі і кроку не ступить, але одне діло – знати, друге – довести.

– Джефф? Це той, що скидається на горилу? Його вже взяли?

– Ні, Шед, вочевидь, приховав його, коли ти втік. Адже ти у них був?

– Ага. В "Собачій конурі," нагорі. Я пішов туди, щоб поставити капкан на цю ірландську лисицю, і втрапив сам. – Нед спохмурнів. – Пам'ятаю, я прийшов туди з Віскі Вассосом. потім мене укусила собака, потім мене били Джефф і якийся рудий хлопчак. Пожар там ще був. Ось, мабуть, і все. Хто мене знайшов? Де?

– Поліцейський. Ти повз навкарачки, стікаючи кров'ю, посеред Колман-стріт. Це було о третій годині ранку.

– Теж знайшов собі заняття!

3

Маленька сестра з великими очима обережно прочинила двері і боязко просунула голову.

– Увійдіть! – запросив Нед Бомонт втомленим голосом. – Ми що, в хованки граємо? Раз, два, три, чотири, п'ять – я іду шукать. Вам не здається, що ви вже вийшли з цього віку?

Сестра розчахнула двері і зупинилась на порозі.

– Не дивно, що вас відлупцювали, – сказала вона. – Я хотіла дізнатися. чи прокинулися ви. Там містер Медвіг і ... – придих у її голосі став помітніший, очі загорілися яскравіше, – з ним леді.

Нед поглянув з цікавістю на неї.

– Що за леді? – насмішкувато запитав він.

– Міс Дженет Генрі, – відповіла вона так, ніби сповіщала про приємну несподіванку.

Нед повернувся на бік і заплющив очі. Куточки його губів затремтіли, однак голос став байдужим.

– Скажіть їм, що я ще сплю.

– Як ви можете? Та й взагалі вони тепер здогадалися, що ви не спите. Інакше я вже давно б повернулася.

Нед театрально застогнав і припіднявся на лікті.

– Доведеться відмучитися зараз, – забурчав він. – Бо прибіжить іншого разу.

Сестра поглянула на нього з гнівом.

– Нам довелося поставити поліцейського біля лікарні, – зауважила вона презирливо, – щоб відбиватися від жінок, які вас обступають.

– Вам легко говорити, – зітхнув Нед. – На вас, видно, світлини сенаторських дочок у газетах справляють незгладиме враження, але це тільки тому, що вас вони не переслідували. А мені вони отруїли все життя. Вони і їх кольорові фото. І завжди сенаторські дочки, самі сенаторські дочки. Ні, щоб яка-небудь там дочка члена палати представників, міністра чи, на худий кінець, члена міського управління ... Як ви гадаєте, в чому тут справа? А може, просто сенатори більш плодовиті, ніж ...

– І зовсім не дотепно. Втім, вся справа , очевидно, в тому, що жінки не можуть встояти проти вашої зачіски. Я їх приведу, – додала вона і вийшла.

Нед глибоко зітхнув, очі його заблищали, губи розтяглися в мимовільній посмішці. Однак, коли Дженет Генрі увійшла в палату, він привітався з нею недбало, хоч і ввічливо.

Вона зразу ж підійшла до ліжка.

– О, містере Бомонт, я так рада була довідатися, що ви швидко поправляєтеся. Я просто не могла не прийти. – Вона взяла його за руку і усміхнулася. Її карі з рудими іскорками очі здавалися ще більш темними через світле волосся. – Отож, якщо вам не до душі мій візит, будь ласка, не лайте Поля. Це я змусила його взяти мене з собою.

Нед усміхнувся.

– Я страшенно радий, що ви прийшли. Це дуже люб'язно з вашого боку.

Поль Медвіг, який зайшов слідом за Дженет, обійшов ліжко і став з другого боку. Він радісно усміхався, поглядаючи то на Неда, то на дівчину.

– Я знав, що ти будеш задоволений, Нед. Я так їй і сказав. Як справи?

– Відмінно. Підсуньте стільці, сідайте.

– Ми не можемо затримуватися, – заперечив Медвіг. – Я мушу зустрітися з Маклафліном.

– А я – ні. – Дженет Генрі знову усміхнулась Неду. – Можна, я залишуся? Зовсім ненадовго.

– Буду щасливий, – запевнив її Нед.

Медвіг, сяючи від задоволення, підсунув до ліжка стілець і усадовив Дженет. Затим він поглянув на годинника.

– Треба бігти, – мовив він жалібно і потис Неду руку. – Тобі що-небудь потрібно?

– Ні, Поль, дякую.

– Ну, будь здоровий.

Медвіг повернувся було до Дженет, та раптом зупинився і знову звернувся до Неда:

– Як далеко, на твою думку, мені можна зайти у цій першій розмові з Маклафліном?

Нед знизав плечами.

– Як завгодно, при умові, що не будеш говорити прямо і відкрито. Цього він боїться. Але, якщо водити околяса, його

можна хоч у вбивці найняти. Розумієш, з ним треба тяганину розводити. У такому, приміром, роді: "Є, мовляв, чоловік на ймення Сміт, а мешкає він там-то і там-то. Так ось, якщо б раптом цей Сміт заслаб і не видужав, а ви заглянули б якось до мене, а мені по щасливій випадковості, прийшов би конверт на ваше ім'я, —— то звідки мені знати, що в ньому лежать п'ятсот доларів?"

Медвіг кивнув.

– Убивати мені нікого не потрібно. А ось голоси робітників з залізної дороги нам необхідні. – Він спохмурнів. – Шкода, що ти валяєшся, Нед.

– Через пару деньків піднімуся. До речі, ти сьогодні "Обсервер" бачив?

– Ні.

Нед пошукав очима.

– Дехто там поглумився. У центрі першої полоси помістили , в рамці. Увесь бруд, що змогли зібрати. Без підпису. А заголовок шикарний: "Що збираються робити міські можновладці?" Потім іде перелік усіх злочинів за півтора місяці, щоб довести, що хвиля злочинів росте. А поряд – коротенький списочок затриманих правопорушників. Ось, мов, дивіться, поліція безсила. А найбільше верещання сприводу убивства Тейлора Генрі.

Почувши ім'я брата, Дженет Генрі здригнулася і нечутно зітхнула. Зиркнувши на неї, Медвіг застережно кивнув Неду, але той вів далі, наче не бажаючи помічати, яке враження справили його слова:

– Вони зовсім розперезалися. Звинувачують поліцію у тому, що розслідування було призупинено на цілий тиждень, аби дати можливість одному досить впливовому у політичних кругах гравцю звести рахунки з другим. Це про мене і Діспейна. А потім поставили таке риторичне питання: що думає сенатор Генрі про своїх політичних союзників, котрі використовують убивство його сина в подібних цілях?

Медвіг почервонів, поглянув на годинника і заквапився.

– Я дістану газету і прочитаю. А тепер мені треба ...

– Вони також, – вів далі Нед безтурботно, – звинувачують поліцію в нальотах на притони, котрих вона раніше протегувала. Це, мовляв, тому, що їх власники не хочуть розкошелитися на величезні видатки по передвиборчій кампанії. Привід – твоя сварка з Шедом. Ще вони обіцяють надрукувати список тих лихих місць, котрі продовжують процвітати, як ні в чому не бувало, тому що їх власники виклали свою долю.

– Гаразд, гаразд, – збентежено забурмотів Медвіг. – Щасливо залишатися, Дженет. Бувай, Нед, – кивнув він і вийшов.

– За що ви мене не любите? – запитала Дженет.

– Ви помиляєтесь, – відповів він.

Вона покачала головою.

– Ні. Я це відчуваю.

– Не судіть по моєму поводженню. У мене завжди були погані манери.

– Ви мене не любите, – наполягала вона, не відповідаючи на його усмішку. – А я хочу, щоб ви добре до мене ставилися.

Нед був сама скромність.

– Навіщо вам це? – поцікавився він.

– Тому що ви кращий друг Поля.

– Поль – політик, – зазначив Нед, скоса поглядаючи на неї, – і друзів у нього багато.

– Але ви найближчий. – Вона нетерпляче покачала головою і додала: – Він сам так вважає.

– А ви як вважаєте? – запитав він ледь насмішкувато.

– Так само, – серйозно відповіла Дженет, – інакше ви не потрапили б у лікарню. Адже ви пішли на це заради нього!

Він промовчав. Тільки слабка усмішка торкнула його губи.

Коли вона зрозуміла, що Нед не схильний продовжувати розмову на цю тему, Дженет повторила серйозним тоном:

– Мені б дуже хотілося, щоб ви добре до мене ставилися.

– Може, так воно і є.

– Ні! – покачала вона головою.

Він знову усміхнувся. На цей раз його усмішка була молодою і привабливою, в очах світилася сором'язливість, голос звучав несміливо і довірливо:

– Я вам скажу, чому ви так вважаєте, міс Генрі. Ну ... словом ... розумієте, ще й року не минуло, як Поль підібрав мене, що називається, під тином. Тому з людьми вашого кола я ще не освоївся, відчуваю себе незручно, незграбно. Адже ви зовсім з іншого світу – вищий світ, світлини в газетах і всіляке таке ... Ось. Те, що вам здається ворожістю, – насправді є просто неотесаність.

Дженет піднялася.

– Ви глузуєте з мене, – констатувала вона без жодної образи в голосі.

Коли вона пішла, Нед відкинувся на подушки і втупився у стелю. Очі його блищали.

Зайшла сестра.

– Ну, що ви там натворили?

Нед підвів голову, понуро поглянув на неї і нічого не сказав.

– Вона вийшла звідси ледь не з плачем, – продовжувала сестра.

Нед знову опустив голову на подушку.

– Е-е-е , не той я став. Зазвичай сенаторські дочки йшли від мене, заливаючись слізьми.

4

В палату зайшов молодий франт середнього зросту з симпатичним смаглявим обличчям.

Нед Бомонт припіднявся.

– Вітаю, Джек!

– Ви не так погано виглядаєте, як я думав, – сказав Джек, підходячи до ліжка.

– Все на місці, на частини не розібрали. Бери стілець.

Джек сів і витяг пачку сигарет.

– У мене є до тебе одна справа. – Нед просунув руку під подушку і протягнув Джеку конверт.

Джек прикурив і взяв конверт. Це був простий білий конверт зі штемпелем місцевої пошти. Нед отримав його два дні тому на адресу лікарні Святого Луки. Всередині Джек знайшов аркуш з надрукованими на машинці рядками:

"Що вам відомо про Поля Медвіга, чого не знає, але дуже хотів би дізнатися Шед О'Рорі?

Чи має це стосунок до вбивства Тейлора Генрі?

Якщо ні, то чому ви так затято старалися зберегти це в таємниці?"

Джек акуратно склав аркуш, засунув його назад до конверта і лише потім, поглянувши на Неда, запитав:

– За цим що-небудь ховається?

– По-моєму, ні. Я хочу, щоб ти дізнався, хто це писав.

Джек кивнув.

– Лист можна взяти?

– Авжеж.

Джек засунув конверт до кишені.

– Ви маєте якісь міркування відносно того, хто міг його написати? – запитав він.

– Абсолютно ніяких.

Джек розглядав горівший кінчик сигарети.

– Чекає нелегка робітка!

– Знаю, – погодився Нед. – Я можу тобі тільки сказати, що за останній тиждень таких анонімок з'явилося досить багато. У мене це третя. Я знаю, що Фарр отримав, принаймні, одну. Хто їх ще одержував, гадки не маю.

– А можу я поглянути на інші?

– Це єдина, що я зберіг. Та вони всі, як близнюки – той же папір, та ж машинка, і в кожній по три питання.

Джек кинув на Неда допитливий погляд:

– Але питання не зовсім однакові.

– Не зовсім. Але всі б'ють в одну точку.

Джек кивнув і затягся сигаретою.

– Ти розумієш, що зробити це треба обережно, без шуму? – попередив Нед.

– Зрозуміло. – Джек витяг з рота сигарету. – До речі, коли ви сказали про одну точку, ви мали на увазі участь Медвіга в убивстві?

– Так, – відповів Нед, не зводячи очей зі смаглявого франта, – тільки він у цьому не замішаний.

Смагляве лице Джека було непроникне.

– Розуміється, – мовив він, встаючи.

5

Сестра внесла велику корзину фруктів і поставила її на стіл.

– Правда, мило? – запитала вона у Неда Бомонта.

Той обережно кивнув головою.

Сестра витягла з корзини маленький повний конверт і подала його Неду.

– Закладаюся, що це від неї.

– На що?

– На що хочете!

Нед покачав головою з таким виглядом, ніби підтвердилися його найпохмуріші підозри.

– Заглянули? – запитав він.

– Ну, знаєте ... – обурилася вона.

Нед розсміявся. Сестра замовкла, але обличчя її ще довго зберігало ображений вираз.

Він витяг з конверта візитну карточку Дженет Генрі, на котрій було написано лише два слова: "Прошу Вас!"

– Ви виграли, – нахмуривши брови, сказав він сестрі і постукав карточкою по нігтю великого пальця. – Пригощайтесь, та беріть побільше, щоб виглядало так, наче я їх їв.

Кілька годин по тому він написав листа.

"Дорога міс Генрі,

Ви просто ошелешили мене своєю добротою, – спочатку Ваш візит, опісля ці фрукти. Навіть, не знаю, як і дякувати Вам.

Сподіваюсь, що коли-небудь мені випаде нагода на ділі виразити Вам свою вдячність.

Вірний Вам Нед Бомонт."

Скінчивши писати, він перечитав листа, розірвав його і переписав знову. На цей раз він переставив слова у третьому реченні. Тепер воно кінчалося так: " ... виразити свою вдячність на ділі."

6

Цього ранку Нед був уже в халаті і домашніх черевиках. Коли зайшла Опаль, він сидів за столом біля вікна палати і, снідаючи, проглядав останній випуск "Обсервера". Склавши газету і кинувши її поряд з підносом, він піднявся.

– Привіт, мала, – привітався він сердечно.

– Чому ви мені не подзвонили, коли повернулися з Нью Йорка? – суворо запитала вона. Опаль була бліда і від того виглядала старшою своїх років. Її широко відкриті блакитні очі потемніли від хвилювання. Трималася вона прямо, але без напруги. Не помічаючи стільця, котрий Нед поставив поруч з нею, вона настійливо повторила: – Чому ви не подзвонили?

Він поблажливо розсміявся.

– А тобі личить ця сукня.

– Нед, я прошу вас , будь ласка ...

– Так от краще, – сказав він. – Я збирався зайти, але ... Так багато подій відбулося, поки мене тут не було, і ще більше, коли я повернувся. А до того часу, як я з ними розправився, ми не поладнали з Шедом О'Рорі, і ось я потрапив сюди, – він махнув рукою, – в лікарню.

Його легковажний тон не допоміг. Опаль лишалася серйозною.

– Цього Діспейна повісять? – запитала вона різко.

ВІн знову засміявся.

– Якщо ми будемо розмовляти у такому тоні, нічого у нас не вийде.

Вона насупилася і повторила, але вже не таким владним тоном:

– Його повісять?

– Не думаю, – відповів він, покачавши головою. – Вочевидь, Тейлора все-таки убив не він.

Вона, видавалося, нітрохи не здивувалася.

– Ви знали про це, коли просили мене ... помогти ... дістати цей доказ проти нього?

– Звісно, що ні, мала, – усміхнувся він докірливо. – За кого ти мене приймаєш?

– Неправда, знали. – Її голос був таким же холодним і презирливим, як і звужені блакитні очі. – Вам треба було отримати свій борг, от ви і змусили мене допомогти вам ... Щоб шантажувати цього Діспейна.

– Думай як хочеш, – відповів він байдуже.

Вона зробила крок убік. Її підборіддя задрижало, та вона оволоділа собою, і на її обличчі знову з'явився рішучий і незалежний вираз.

– А ви знаєте, хто убив? – запитала вона, намагаючись заглянути йому в очі.

Він повільно покачав головою.

– Батько?

Нед моргнув.

– Ти хочеш запитати, чи знає Поль, хто вбив Тейлора?

Вона тупнула ногою і закричала:

– Я хочу знати, чи не батько його вбив!

Нед закрив їй рот рукою.

– Замовч, – пробурмотів він, швидко зиркнувши на закриті двері.

Вона відштовхнула його руку і відступила назад.

– Так це він убив?

– Якщо ти вже так хвацько міркуєш, – глухо сказав він злим голосом, – так хоч не горлай. Тримай свої ідіотські домисли при собі. Нікому немає до них ніякого діла. Нічого сповіщати про це все місто.

Потемнілі очі Опаль широко розкрилися.

– Отже це все-таки він, – упевнено промовила вона тихим, неживим голосом.

Нед різко нахилився і наблизив до неї спотворене злою усмішкою обличчя.

– Ні, моя радість, – заперечив він, насилу стримуючи гнів. – Ні, він не вбивав Тейлора.

Не рухаючись з місця, все така ж сувора, вона твердо запитала:

– Якщо вбив не він, не розумію, яке значення має, що я говорю і як голосно.

Куточки його губів насмішкувато поповзли догори.

– Ти ще дуже багато не розумієш. І ніколи не зрозумієш, якщо будеш так поводитися. – Він відійшов від неї і засунув кулаки в кишені халата. Тепер куточки його губів опустилися, чоло перерізали глибокі зморшки, примружені очі не відривалися від підлоги. – Хто навіяв тобі цю безглузду думку?

– І зовсім не безглузду, ви самі це прекрасно знаєте.

Він нетерпляче стенув плечами.

– Звідки ти це взяла?

– Ні звідки, – вона теж знизала плечами. – Я ... я сама зрозуміла раптом.

– Дурниці, – глядячи з-під чола, різко кинув він, – ти читала сьогоднішній "Обсервер"?

– Ні.

Він не відривав від неї важкого, підозрілого погляду.

Її лице злегка порожевіло від досади.

– Та не читала я. А для чого вам це знати?

– Отже, ні? – запитав він все ще недовірливо і задумався. Зненацька обличчя його проясніло. Він витяг праву руку з кишені і простягнув до неї долонею догори. – Дай поглянути листа.

– Що? – Вона витріщила на нього очі.

– Лист, – повторив він, – надрукований на машинці, без підпису, з трьома питаннями.

Вона збентежено опустила очі і після секундного коливання відкрила сумочку.

– Як ви дізналися?

– Усі в місті бодай одного такого отримали, – відповів він недбало. – Ти що, раніше не отримувала?

– Ні! – Вона простягла йому зім'ятий аркуш паперу.

ВІн розправив його і прочитав:

" Невже ви не знаєте, що вашого коханого убив ваш батько?

А якщо не знаєте, то чому ви допомагали йому і Неду Бомонту в їх спробі приписати цей злочин невинній людині?

Чи усвідомлюєте ви, що допомагаючи батькові уникнути суда, ви самі стаєте співучасницею злочину?"

Нед кивнув і безпечно усміхнувся.

– Усі вони на один зразок. – Він зіжмакав аркуш і жбурнув його в корзинку для паперів біля столу. – Вірогідно, отримаєш і ще, оскільки потрапила до списку адресатів.

Закусивши нижню губу, Опаль Медвіг допитливо поглянула на спокійне лице Неда блискучими, недобрими очима.

– О'Рорі, – продовжував Нед, – готує матеріал для передвиборчої кампанії. У мене, як ти знаєш, були з ним неприємності. А все тому, що він думав, ніби я порвав з твоїм батьком і погоджуся за гроші допомогти йому скомпонувати кримінальний процес проти Поля. Шеду неважливо, чи це правда, йому важливо провалити кандидатів Поля. Я відмовився.

Вираз її очей не змінився.

– Через що ви з батьком побилися?

– Побилися? – перепитав він. – Припустимо, що побилися, але це вже наша з ним справа, малявка!

– Звісно, побилися. В барі у Карсона. – Вона рішуче стиснула губи. – Після того, як ви довідалися, що саме він ... убив Тейлора...

Нед засміявся і запитав насмішкувато:

– А раніше я цього не знав?

Але вона не реагувала на його насмішкуватий тон.

– Чому ви спитали про "Обсервер"? – Що там надруковано?

– Така ж маячня, як і в твоєму листі. Якщо хочеш поглянути, газета на столі. Ти ще начитаєшся цієї дурні, поки йде передвиборча кампанія. Добра ж ти помічниця батькові, якщо, не задумуючись, усе приймаєш на віру...

Проте, Опаль не слухала його, і він, нетерпляче махнувши рукою, замовк.

Дівчина підійшла до столу і взяла газету.

Він гречно усміхнувся їй у спину.

– На першій сторінці "Відкритий лист меру".

По мірі того, як вона читала, її коліна, руки, губи тремтіли все сильніше. Нед занепокоївся, спохмурнів, але, коли, відклавши газету, вона повернулася, її стрункe тіло і красиве обличчя були нерухомі, як у статуї. Майже не рухаючи губами, вона сказала:

– Вони не посміли б писати таке, якби це була брехня.

– Це дрібниці по зрівнянню з тим, що вони ще напишуть, – процідив Нед ліниво, роблячи вигляд, що її хвилювання його забавляє. Однак, в очах його приховалась ледве стримувана лють.

Опаль оглянула його довгим поглядом і, нічого не сказавши, направилася до дверей.

– Зачекай, – гукнув він.

Вона зупинилася і повернула до нього своє закам'яніле обличчя.

– Політика – жорстока гра, малявка, – заговорив він з ласкавою посмішкою. – Особливо на цей раз. "Обсервер" – по другу сторону барикад, їм наплювати, правду вони друкують чи ні, лише б це нашкодило Полю. Вони ...

– Не вірю я вам, – заявила вона. – Я знаю редактора містера Метьюса – його дружина всього на кілька років старша за мене, ми з нею разом вчилися в школі і дружили. Я нізащо не повірю, що він може надрукувати таке про батька, якщо він не має достатніх підстав вважати це правдою.

Нед посміювався.

– Багато ти знаєш! Метьюс по вуха в боргах. Закладні на його фабрику і, навіть, на його дім, якщо хочеш знати, в руках центральної компанії. Компанія ця належить Віллу Роуну, а Роун виставив свою кандидатуру у сенат.

Опаль мовчала. Очевидно, доводи Неда її не переконували.

Але він продовжував щиро і настійливо:

– Те, що тут надруковано, – він стукнув пальцем по газеті, – ще квіточки по зрівнянню з тим, що піде далі. Вони будуть ворушити кості Тейлора доти, допоки не вигадають щось краще. Нам доведеться читати таку маячню до кінця виборів. Треба з цим примиритися. А тим паче, маєш триматися спокійно, адже Поль сам не вельми хвилюється. Він політик ...

– Він убивця, – вимовила вона тихо, але чітко.

– А дочка у нього – дубина! – вигукнув він з люттю. – Перестань дуріти!

– Мій батько – убивця, – повторила вона.

– Ти збожеволіла. Послухай мене, малявка. Твій батько не має жодного відношення до вбивства Тейлора ... він ...

– Я не вірю вам, – сказала вона похмуро. – Я ніколи більше не буду вам вірити.

Нед хмуро поглянув на неї.

Вона повернулася і пішла до дверей.

– Зачекай, – попросив він. – Дай мені ...

Вона вийшла і зачинила за собою двері.

7

Нед Бомонт кинув лютий погляд на двері, що зачинилися. Потім на його лоб набігли зморшки, темні очі звузилися, губи під вусиками стислися. Покусуючи нігті і глибоко дихаючи, він занурився в сумні роздуми.

За дверима почулися кроки. Він струсив з себе задумливість і неквапячись направився до вікна, мурликаючи популярну пісеньку. Кроки проминули його двері і затихли. Кинувши наспівувати, він нагнувся до корзини, витяг зіжмаканий лист і засунув його в кишеню халата.

Розпаливши сигару, він підійшов до столу і, щулячись від диму, став вивчати першу полосу "Обсервера". "Відкритий лист меру:

Сер, "Обсервер" отримав першорядної важливості відомості, котрі, як ми вважаємо, допоможуть припідняти завісу над таємницею, що оточує нещодавнє убивство Тейлора Генрі.

Ці відомості містяться в кількох даних під присягою показаннях, які зберігаються тепер у сейфі редакції. Суть цих показань полягає в наступному:

1. Кілька місяців тому Поль Медвіг з обуренням довідався, що Тейлор Генрі упадає за його дочкою. Він посварився з молодим чоловіком і заборонив Опаль Медвіг з ним зустрічатися.

2. Проте, дочка Поля Медвіга продовжувала бачитися з Тейлором Генрі у квартирі, спеціально знятій для цієї мети.

3. Того дня, коли Генрі був убитий, молоді люди провели кілька годин у цій квартирі.

4. Ввечері того ж таки дня Поль Медвіг відвідав дім сенатора Генрі, як гадають, з метою виразити своє обурення молодому чоловікові чи його батькові.

5. Коли за кілька хвилин до вбивства Поль Медвіг покидав дім сенатора, він мав вельми сердитий вид.

6. Не більше, ніж за п'ятнадцять хвилин до того, коли був знайдений труп Тейлора Генрі, його бачили з Полем Медвігом на Китайській вулиці, поблизу того місця, де було скоєно злочин.

7. І, нарешті, жоден агент розшукової поліції не займається в нинішній час пошуками вбивці.

"Обсервер" вважає за потрібне повідомити Вам, а також усім виборцям і платникам податків нашого округа про ці факти. При цьому "Обсервер" керується лише бажанням допомогти правосуддю і не переслідує жодних інших цілей . Ми залюбки надамо спом'януті вище показання, як і всю іншу інформацію, яка знаходиться у нашому розпорядженні, Вам чи будь-якій правочинній посадовій особі. Ми готові також, в інтересах правосуддя, утриматися від опублікування подальших подробиць.

Однак, "Обсервер" не може припустити, щоб відомості, які містяться в показаннях свідків, ігнорувалися. Якщо офіційні особи, вибрані і призначені охоронцями закону, не

вважатимуть ці показання досить вагомою підставою для прийняття необхідних заходів, "Обсервер" лишає за собою право опублікувати їх повністю і тим самим винести це питання на розгляд вищої інстанції – громадян нашого міста.

Х. К. Метьюс, видавець."

Нед іронічно гмукнув і випустив на цю пишномовну заяву густий струм диму. Однак, очі його лишалися сумними.

8

Незабаром, після полудня, до Неда в лікарню прийшла мати Поля Медвіга.

Він обійняв її і розцілував у обидві щоки. Відштовхнувши його, вона сказала з вдаваною суворістю:

– Та досить тобі! Ти гірше того ердельтер'єра, що у Поля.

– А я наполовину ердельтер'єр. З боку батька, – відповів Нед і допоміг їй роздягнутися.

Розправивши чорну сукню, вона підійшла до ліжка і сіла. Він кинув її хутро на спинку стільця і став перед нею, розставивши ноги і заклавши руки у кишені халата.

– Виглядаєш непогано, – зазначила вона, критично оглянувши його. – Хоча й не блискуче. А як ти себе почуваєш?

– Чудово. Я не виписуюсь виключно через медсестер. Дуже вже добрі!

– Знаю я тебе! Ну, що, втупився на мене, як кіт на вершки? Мені, навіть, ніяково стає. Сідай. – Вона похлопала по ліжку поруч з собою.

Він сів.

– Поль вважає, що ти зробив благородний , геройський вчинок ... Не знаю, що вже ти там таке зробив, але в одному я впевнена: якби ти поводився добре, ти взагалі не потрапив би в цю переділку.

– Але, ма... – почав було Нед.

– Послухай, Нед, – перервала місіс Медвіг, свердлячи його поглядом своїх блакитних, молодих, як у сина, очей. – Поль же не вбивав цього шмаркача?

Нед від здивування навіть рот роззявив.

– Ні, звісно.

– Я так і думала, – заявила стара, – Поль завжди був добрим хлопчиком. Але я чула, що по місту ходять всілякі брудні поголоси. Боже, і що це коїться у вашій політиці? Нічого не розумію.

У вражених очах Неда заскакали смішинки. Він не відводив очей від кістлявого обличчя старої.

– Можеш витріщати на мене свої очищі скільки завгодно, – проказала вона, – але я ніколи не могла збагнути ваші чоловічі хитрощі. Навіть не намагалася. Кинула ще задовго до того, як ти з'явився на світ.

Він поторсав її по плечу.

– Ви хлопець, що треба, ма, – промовив він захоплено.

Вона відсторонилася і осадила його суворим поглядом.

– А ти сказав би мені правду, якби Поль дійсно був убивцею?

Він заперечливо похитав головою.

– Тоді звідки мені знати, що він не вбивав?

Він розсміявся.

– Проста логіка! Якби він убив Генрі, я би все одно став це заперечувати. Але тоді на ваше питання про те, чи сказав би я правду, якби він був убивцею, я б відповів "так". – Веселість у його очах згасла. – Він дійсно нікого не вбивав! – Нед усміхнувся самими губами. – Було б добре, якби хоч одна людина в місті, окрім мене, думала так само. І було б зовсім добре, якби цією людиною була його мати.

9

Через годину після виходу місіс Медвіг, Неду Бомонту принесли пакет з книгами, до якого була прикладена карточка Дженет Генрі. Він писав записку з виразом глибокої вдячності, коли прийшов Джек.

– Мені вдалося дещо розкопати, але я не певен, що мої відомості прийдуться вам до смаку, – сказав він, випускаючи з рота клуби диму.

Нед поглянув на нього замислено і розгладив вусики вказівним пальцем. Його голос звучав сухо:

– Якщо ти дізнався про те, що я просив, тоді все гаразд. Сідай і розповідай.

Акуратно підсмикнувши на колінах штани, Джек сів, заклавши ногу на ногу, кинув капелюх поруч із собою на підлогу і повів очима з сигарети на Неда.

– Схоже, що ці листи писала дочка Медвіга.

На якусь долю секунди в очах Неда промайнув подив, але голос звучав так само сухо:

– Звідки ти це взяв?

З внутрішньої кишені Джек витяг і протягнув Неду два однаково складених, однакових по якості і розміру аркуша паперу. Нед розгорнув їх і побачив, що на кожному були надруковані три однакові питання.

– Один з аркушів – той самий, що ви мені вчора дали. Можете визначити, котрий?

Нед заперечливо мотнув головою.

– Вони абсолютно ідентичні, – підтвердив Джек. – Другий я віддрукував на машинці у квартирі, котру знімав Тейлор Генрі на Чартер-стріт. Папір я взяв там також. Наскільки відомо, існувало тільки два ключі від цієї квартири, один був у Опаль Медвіг, а другий у Тейлора. Я довідався, що після його смерті вона туди пару разів ходила.

Продовжуючи розглядати аркуші, Нед сердито кивнув. Джек прикурив нову сигарету від недопалка старої, затим, підійшовши до столу, загасив недопалок і повернувся на місце. Схоже було, що його абсолютно не цікавить, як реагує на його відомості Нед.

Після хвилинного мовчання Нед припідняв голову і запитав:

– Як тобі вдалося про все це довідатися?

Джек пересунув сигарету в куточок рота.

– Про те, що існує ця квартира, я дізнався із "Обсервера", як і поліція, до речі кажучи. Але вони добралися туди першими. Правда, мені крупно пощастило. Поліцейський, котрого лишили охороняти квартиру, виявився моїм приятелем – Фред Харлі його звуть, – і я за десятку зміг там усе оглянути.

– Поліція в курсі? – запитав Нед, шелестячи папірцями.

Джек знизав плечами.

– Я їм не розповідав, Фреда Харлі я промацав, він нічого не знає. Його просто поставили приглядати за квартирою, поки вони не вирішать, що робити далі. Так що, може знають, а може, ні.

Джек струсив попіл на підлогу.

– Можу навести довідки, якщо хочете.

– Не варто. Більше нічого цікавого там не підвернулося?

– А я більше нічого й не шукав.

Кинувши швидкий погляд на непроникне лице молодого чоловіка, Нед знову утупився на аркуші.

– А що це за квартирка?

– Чартер-стріт, будинок двадцять чотири. Вони там називали себе містером і місіс Френч. Власниця стверджує, що, поки не явилася поліція, вона не знала, хто вони є. Можливо, так воно і є. В цих домах зайвих питань не ставлять. Власниця говорить, що вони там бували доволі часто, переважно у другій половині дня. А за останній час дівчина також приходила разів зо два. Хоча, напевне, хазяйка сказати не зможе, вона могла й не помітити.

– А вона упевнена, що це була Опаль Медвіг?

– Опис співпадає. – Джек помовчав, потім недбало додав: – Відколи його убили, ця жінка нікого, крім нас, там не бачила.

Нед знову підвів голову.

– А хіба раніше до Тейлора приходили й інші?

Джек зробив ухильний жест.

– Хазяйка не захотіла говорити про це. Сказала, не знає. Але я готовий поспорити, що бреше.

– А по речах не видно?

– Ні! – покачав головою Джек. Жіночого ганчір'я там мало: халатик, піжама, деякі туалетні аксесуари.

– А його речей багато?

– Костюм, пара ботинок, піжама, деяка білизна, шкарпетки, – ось і все.

– А капелюхи є?

– Капелюхів нема, – усміхнувся Джек.

Нед встав і підійшов до вікна. Знадвору було майже зовсім темно. По вікну затарабанили крупні краплі дощу. Нед знову повернувся.

– Дуже дякую. – Його погляд розсіяно ковзнув по смаглявому обличчю Джека. – Думаю, що скоро ти мені знову знадобишся. Може, сьогодні ж. Я подзвоню.

– Добре. – Джек піднявся і вийшов з палати.

Нед відкрив стінну шафу, дістав костюм і пішов у ванну перевдягатися. Коли він виходив звідти, в палату зайшла сестра – висока повнотіла жінка з лискучим блідим обличчям.

– Ви одягнуті? – вигукнула вона стривожено. – Але вам не можна виходити, містер Бомонт! Зараз ніч, починається дощ, і доктор Тейт...

– Знаю, знаю, – проговорив він нетерпляче і направився до дверей.

Глава шоста. КІНЕЦЬ "ОБСЕРВЕРА"

1

Місіс Медвіг відчинила двері.

– Нед? Ти збожеволів! Не встиг вийти з лікарні, а вже бігаєш, ніби вчадів! Та ще під дощем!

– Таксі не протікають. – Його усмішка вийшла трохи кислою. – Поль вдома?

– Він пішов півгодини тому. До клубу, мабуть. Та все одно, заходь.

– А де Опаль? – запитав він, закриваючи двері, і слідуючи за нею через передпокій.

– Її теж немає. Носиться десь від самого ранку.

На порозі вітальні Нед зупинився.

– Залюбки б лишився, та не можу. Поїду я, краще, до клубу і пошукаю там Поля. – Його голос звучав не зовсім упевнено.

Стара жваво обернулася до нього.

– І думати не смій! – буркотливо заявила вона. – Поглянь на себе. Того й гляди схопиш нежить. Ні, ти сядеш тут біля вогню, а я приготую тобі гарячий пунш.

– Не можу я, ма, у мене справи.

Блакитні очі місіс Медвіг раптом заблищали, вона допитливо поглянула на Неда.

– А коли ти виписався з лікарні?

– Щойно.

Вона спохмурніла і осудливо покачала головою.

– Дременув! – Ясна блакитність її очей затуманилась. Вона підійшла до Неда зовсім близько, її лице було майже на рівні його лиця. – Полю що-небудь загрожує? – Її голос переривався, як ніби в горлі у неї пересохло; в очах майнув переляк. – Чи Опаль?..

– Мені треба терміново побачити їх, – сказав він майже нечутно.

Вона сором'язливо доторкнулася до його щоки кістлявими пальцями.

– Ти добрий хлопчик, Нед.

– Не хвилюйтесь, ма. – Він обійняв її однією рукою. – Нічого страшного, буває й гірше. Тільки ... коли Опаль повернеться, затримайте її, якщо зможете.

– А мені ти не міг би розказати? – запитала вона.

– Не зараз. Їм краще не знати, що ви підозрюєте неладне.

Під ливнем Нед Бомонт відкрокував п'ять кварталів до аптеки. Спочатку він викликав по телефону таксі, відтак спробував додзвонитися до Метьюса, але марно.

Тоді він назвав другий номер і попросив містера Рамсена.

– Привіт, Джек, – сказав він секунду по тому. – Це Бомонт. Ти не зайнятий?... Добре. Тоді ось що. Я хочу знати, чи ходила сьогодні дівчина, про яку ми з тобою говорили, до Метьюса із "Обсервера" і що вона там робила потім... Вірно. Хол Метьюс. Я намагався йому додзвонитися додому і в редакцію, але все невдало. Так, постарайся не піднімати шуму. Тільки поскоріше... Ні, я не в лікарні. Буду чекати дзвінка вдома. Ти знаєш мій номер... Дякую, Джек, і дзвони мені як можна частіше. Бувай.

На вулиці його вже чекало таксі. Він усівся і дав шоферу свою адресу, але потім постукав пальцем по склу і дав другу.

Невдовзі таксі зупинилось біля сіруватого приземкуватого будинку, що стояло посеред акуратно підстриженої галявини. Виходячи з машини, Нед попросив шофера зачекати його. Він подзвонив. Двері відкрила рудоволоса служниця.

– Містер Фарр дома? – запитав у неї Нед.

– Зараз дізнаюсь. Як передати?

– Містер Бомонт.

Окружний прокурор вибіг у приймальню, простягаючи гостю обі руки. Його зазвичай розлючене обличчя розпливлося в усмішці.

– Дуже, дуже радий вас бачити, Бомонт. Ну, давайте пальто, капелюх.

Нед усміхнувся і покачав головою.

– Ніколи. Я тільки на секунду, по дорозі з лікарні.

– Отже, знову у формі? Прекрасно!

– Відчуваю себе добре, – відповів Нед. – А у вас є що-небудь новеньке?

– Нічого особливого. Ці бандити, що вас обробили, все ще на волі. Ховаються десь. Та ми їх переловимо.

Нед зневажливо скривив рот.

– Я ж не помер. Та вони і не замірялися на моє життя. Більше звичної бійки ви їм не пришиєте. Ну як, ви одержували ще які-небудь зворушливі послання з трьома питаннями?

Окружний прокурор відкашлявся.

– Так, так, одержав одно чи два.

– Скільки? – перепитав Нед з гречною байдужістю. Куточки його губів ледь торкнула лінива усмішка. В очах поблискували веселі іскорки. Він пильно дивився на Фарра.

Прокурор знову відкашлявся.

– Три, – зізнався він неохоче. Але зразу пожвавішав:

– Ви вже чули, як здорово пройшов у нас передвиборний мітинг?

– Листи були все про те ж? – перервав його Нед.

– Хм... більше чи менше. – Прокурор облизнув губи і ніяково пощулився.

– Наскільки більше... чи менше?

Фарр відвів очі і поглянув на краватку Неда, потім кудись убік. Губи його поворушилися, проте він не вимовив ні звука.

Нед зловтішно усміхнувся.

– В усіх цих листах стверджується, що Тейлора Генрі убив Поль? – запитав він вкрадливим голосом.

Фарр підскочив. Втративши над собою контроль, він злякано поглянув Неду в очі.

– О Боже! – видихнув він.

Нед засміявся.

– А у вас, Фарр, нерви слабшають, – продовжив він все так же вкрадливо. – Пильнуйте за собою, бо і зірватися недовго. Поль вам нічого не говорив про ваші нерви?

– Н-ні!

– Може, він ще не помітив! – Нед підняв руку, поглянув на годинника і знову перевів погляд на Фарра. – Ви вже знайшли відправителя? – запитав він різко.

– Послухайте-но, Нед... Я не... ну, розумієте, це... – окружний прокурор затнувся і замовк.

– Ну? – підбадьорив його Нед.

Прокурор зглитнув слину.

– Дещо ми розвідали, Нед, – промовив він безнадійним тоном. – Але говорити визначено ще зарано. Може, за листами нічого й не криється...

Нед кивнув. Його обличчя тепер виражало тільки дружелюбність, голос звучав рівно й не надто холодно:

– Ви дізнались, де ці листи були надруковані і на якій машинці. Ось і все. Але цього недостатньо, щоб здогадатися, хто їх автор. Чи не так?

– Все вірно, Нед! – вигукнув Фарр з почуттям глибокого полегшення.

Нед сердечно потис йому руку.

– Ось тепер я спокійний, – зрадів він. – Ну, я побіг. І повірте мені на слово, не варто діяти нерозважливо. Ви не помилитесь, якщо будете діяти не поспішаючи, обдумуючи кожен свій крок.

– Дякую, Нед, дякую. – Голос окружного прокурора, навіть, затремтів від надміру почуттів.

3

У двадцять хвилин по дев'ятій у вітальні Неда Бомонта пролунав телефонний дзвінок. Нед швидко підійшов і зняв слухавку.

– Слухаю... Привіт, Джек... Так... Зрозумів... Де?.. Еге ж, прекрасно. На сьогодні досить. Дуже дякую.

Він поклав слухавку. По його блідих губах ковзнула усмішка, очі завзято заблищали.

Не встиг Нед відійти від телефона, як знову пролунав дзвінок. Поколивавшись, він взяв слухавку.

– Хелло!.. А, Поль, привіт! Так, мені набридло числитися в інвалідах... Нічого особливого. Просто подумав – дай заскочу... Ні, боюсь, що не зможу. Я не так добре себе почуваю, як гадав. Краще я приляжу... Так, завтра, звісно... Бувай.

Дорогою одягаючи капелюха і плащ, Нед спустився донизу. Коли він відкрив двері на вулицю, вітер хлестнув його струмками дощу. Він швидко закрокував до гаража в кінці квартала.

Зайшовши у засклену коробку гаража, Нед застав там довгов'язого рудоволосого хлопця, вдягненого в засмальцьовану білу спецівку. Відкинувшись на стільці і задравши ногу на полицю над електричним каміном, хлопець читав газету. Коли Нед сказав: – Привіт Томмі, – хлопець опустив газету і усміхнувся, блиснувши білими зубами.

– Ну й погодка сьогодні!

– Чи нема в тебе підхожого драндулета? Такого, щоб не застряг на польовій дорозі?

– Ну й щасливчик ви! Можете кататися, коли вам заманеться. А що, коли б не повезло з погодою? А раптом би дощ пішов?... Добре, що я маю "бьюік", на котрий мені наплювати.

– А він не розвалиться по дорозі?

– Усе можливо, – мовив Томмі, – особливо в таку ніч.

– Чудово, заправ його. Як мені краще в таку ніч проїхати до Лінивого потоку?

– А там по потоку далеко?

Нед уважно поглянув на Томмі.

– Приблизно до того місця, де він впадає у річку.

Томмі кивнув.

– Берлога Метьюса?

Нед промовчав.

– Все залежить від того, яке саме місце вам потрібне.

– Так, мені до Метьюса, – Нед спохмурнів. – Тільки без балачок.

– А коли ви до мене йшли, ви на що розраховували? – резонно заперечив Томмі.

– Я поспішаю, – відповів Нед.

– Тоді їдьте по новій дорозі до Бартона, за мостом звернете на польову дорогу, і якщо не застрягнете, то біля першого перехрестя повертайте на схід. Виїдете на верхівку пагорба саме позаду дому Метьюса. Якщо ж польовою дорогою не вийде, їдьте по новій дорозі до перехрестя, а потім доведеться трохи повернутися назад по старій.

– Дякую.

Коли Нед вже заліз у "бьюік", Томмі недбало кинув:

– У дверній кишеньці запасний пістолет.

– Запасний? – перепитав Нед, байдужим голосом і нерозуміюче поглянув на довгов'язого хлопця.

– Приємної прогулянки, – побажав Томмі.

Нед зачинив дверці і дав газ.

4

Годинник на приборному щитку показував за двадцять вісім одинадцяту. Нед вимкнув фари і з зусиллям вибрався з машини. Дощ невпинним потоком молотив по землі, по кущах, по деревах, по машині. Біля підніжжя пагорба крізь дощ і листя слабко миготіли жовті вогники. Струмки води потекли Неду за комір. Він здригнувся, щільніше закутався у плащ і,

спотикаючись, став продиратися крізь мокрі кущі вниз по схилу.

Дощ і вітер підштовхували його у спину. Поступово слабкість минула. хоча він раз за разом спотикався об корені, ноги загалом слухалися його, і він досить упевнено просувався до цілі.

Нарешті, він відчув під ногами стежку і, ковзаючись, пішов по ній; гілки чагарника шмагали його по обличчю з обох боків, не даючи збитися з дороги. Стежка повела його спочатку ліворуч, але потім, описавши широку дугу, він вийшов до краю невеликої ущелини. Внизу з шумом бігла вода. Ще один поворот і він опинився біля дверей дому, вікна якого тьмяно світилися жовтим світлом.

Йому відчинив сивоволосий чоловік з безвольним, змарнілим обличчям і сірими неспокійними очима за товстими скельцями окулярів у черепаховій оправі. На ньому був акуратний, старомодний костюм з хорошого матеріалу. На одному боці високого накрохмаленого комірця його білої сорочки розпливлося кілька крапель дощу. Відкривши двері, він відступив убік.

– Заходьте, заходьте, сер, не стійте під дощем! – Голос його звучав дружелюбно, навіть, сердечно. – Жахлива ніч!

Нед злегка схилив голову і переступив поріг. Він опинився у величезній кімнаті, яка займала весь перший поверх. Меблів у кімнаті було мало, та й ті були прості, без усяких претензій. Кімната служила одночасно і кухнею, і столовою, і вітальнею.

З ослінчика біля каміна піднялася Опаль Медвіг і, тримаючись неприродно прямо, поглянула на Неда холодним, ворожим поглядом.

Коли він зняв капелюха і став розстібати плащ, його пізнали й інші.

– Невже Бомонт?! – недовірливо вигукнув чоловік, який відчинив двері, і виряченими очима поглянув на Шеда О'Рорі.

Шед о'Рорі сидів на дерев'яному стільці посеред кімнати напроти каміна. Він мрійливо усміхнувся і вимовив своїм музикальним баритоном:

– Так воно і є – Нед! Як поживаєте?

По мавп'ячій морді Джефа Гарднера розповзлася широка усмішка, що оголила вставні зуби і майже цілком сховала маленькі червоні очиці.

– Подумати тільки, Іржавий, – звернувся він до рожевощокого хлопця, який розвалився на лавці поряд, – наш гумовий м'ячик знову до нас повернувся. Я ж говорив, що йому подобається, коли його б'ють.

Іржавий понуро насупився і щось неголосно пробурчав на адресу Бомонта.

Тоненька дівчина в червоному, яка сиділа поруч з Опаль, з цікавістю підвела очі на Неда, і вони заблищали.

Нед зняв плащ і поклав його разом з капелюхом на довгий нефарбований комод біля дверей. Його худе обличчя, на

котрому ще збереглися сліди побиття, було спокійне, і тільки в очах світилася відчайдушна нерозважливість.

– У мене зламалася машина, коли я проїжджав мимо, містер Метьюс. Я дуже вдячний за притулок, – ввічливо усміхнувся він господарю дому.

– Що ви? Будь ласка. Я дуже радий, – розгублено бурмотів Метьюс. Його злякані очі з благанням дивилися на Шеда О'Рорі.

О'Рорі люб'язно усміхнувся Неду, пригладив тонкою блідою рукою своє сиве волосся, але нічого не сказав.

Нед підійшов до вогню.

– Привіт, мала, – кивнув на Опаль.

Вона не відповіла і продовжувала дивитися на нього холодним, ворожим поглядом.

Він усміхнувся тоненькій дівчині у червоному.

– Місіс Метьюс, чи не так?

– Так, – підтвердила вона м'яким, вуркотливим голоском і простягла йому руку.

– Опаль говорила мені, що ви з нею були подругами в школі, – сказав Нед, потискаючи їй руку. Затим він повернувся до Іржавого і Джеффа. – Привіт, хлопчики! Я так і знав, що ми скоро зустрінемося. – Його голос звучав безтурботно.

Іржавий мовчав.

Джефф гидко скривився.

– І я на це розраховував. Кулаки мої вже загоїлися! Як на твою думку, чому мені так подобається тебе лупцювати?

– Надто багато ти базікаєш, – не повертаючи голови, проговорив Шед О'Рорі. – Якби ти порідше розкривав свою пащу, може, мав би і зараз цілі зуби.

Місіс Метьюс щось упівголоса сказала Опаль. Та покачала головою і знову всілася біля вогню.

Метьюс вказав на стілець по другий бік каміна.

– Сідайте, містер Бомонт, посушіть ноги, погрійтеся, – приказував він метушливо.

– Дякую. – Нед підсунув стілець ближче до вогню і сів.

Шед О'Рорі запалив сигарету.

– Як ви себе почуваєте, Нед? – запитав він.

– Непогано.

– Прекрасно! – О'Рорі повернув голову до Джеффа і Іржавого, які сиділи на лавці. – Завтра можете повертатися в місто, хлопчики. – Він знову повернувся до Неда і ввічливо пояснив: – Ми не хотіли ризикувати, поки не знали напевне, що ви вижили. А відповідати за бійку – цим нас не злякаєш.

Нед кивнув.

– Скоріше за все я і подавати на вас не буду. Але не забудьте, що вашого приятеля Джеффа розшукують у зв'язку з убивством Уеста. – Голос Неда звучав весело, але в очах, прикутих до горівшого в каміні поліна, на мить спалахнув злий блиск. Коли ж він переніс погляд на Метьюса, в них засвітилася насмішка. – Звісно, якби я захотів, я міг би доставити масу неприємностей містеру Метьюсу за те, що він укриває вас.

– Що ви, містер Бомонт! Та я, навіть, і не знав, що вони тут, – заметушився Метьюс, – я тільки сьогодні приїхав сюди. Я був здивований не менше ... – Він раптово осікся, охоплений панічним страхом, і, обернувшись до О'Рорі захникав: – Ви знаєте, що я вам радий. Але я хочу сказати... – Раптом його лице осяяла щаслива усмішка. – Адже я допомагав вам ненавмисне і, отже, не скоїв нічого такого, за що маю нести судову відповідальність.

Ясні, сіро-блакитні очі О'Рорі без жодної цікавості звернулися вбік видавця.

– Так, ви помогли нам ненавмисне.

Усмішка Метьюса злиняла і згасла. Він почав шарпати свою краватку і, нарешті, відвів очі від О'Рорі.

– Усі такі нудні сьогодні, – сказала Неду місіс Метьюс. – Поки ви не прийшли, було зовсім жахливо.

Нед з цікавістю поглянув на неї. Її темні очі призивно блищали. Під його поглядом вона нахилила голову і кокетливо надула свої красиві губки. Нед усміхнувся, піднявся і підійшов до неї.

Опаль Медвіг продовжувала нерухомим поглядом розглядати підлогу перед каміном. Метьюс, О'Рорі і два його охоронці слідкували за Недом і дружиною Метьюса.

– А чому вони такі нудні? – запитав Нед і, піджавши під себе ноги, сів на підлогу поруч з нею, спиною до вогню.

– Не знаю, – відповіла вона грайливо. – Коли Ход запропонував мені прокотитися сюди з ним і Опаль, я думала, буде весело. А потім, коли ми приїхали, ми застали тут ... – вона зробила невеличку паузу і додала з погано прихованою недовірою, – його друзів. У них тут якісь секрети, говорять вони наздогад. А я нічого не розумію. Це так безглуздо! І Опаль не краща за них... Вона...

– Припини, Елойс, – встряв Метьюс, намагаючись проявити владу. Але варто дружині поглянути на нього, і він збентежено відвів очі.

– А мені все одно, – заявила вона примхливо. – Це правда. Опаль поводиться не краще вас усіх. Адже ти з нею збирався поговорити про якусь справу. Поїздку затіяли саме заради цієї розмови. А сам мовчиш. Не думай, що я б стирчала тут стільки часу, якби не гроза. І не подумала б!

Опаль Медвіг почервоніла, але очей не підвела.

Елойс знову обернулася до Неда. Її примхливе личко стало кокетливим.

– Сумно. Тому я так вам і зраділа. Саме тому, а не через ваші прекрасні очі.

Нед насупив брови в удаваному обуренні.

Вона теж насупилася і вже цілком серйозно запитала:

– У вас насправді зламалася машина? Чи ви також приїхали обговорювати з ними ці нудні таємниці, через які вони так безглуздо поводяться. Ну, звісно, ж! Я певна, ви приїхали саме за цим.

Нед розсміявся.

– А яка вам різниця, чому я приїхав, якщо, побачивши вас, я перемінив свої плани?

– Перемінили? – перепитала вона недовірливо. – А звідки це видно?

– Я від вас нічого приховувати не буду, – весело пообіцяв він. – Ви дійсно не знаєте, що їх гнітить?

– Не маю жодного поняття. Але я абсолютно певна, що це що-небудь цілком ідіотське і скоріш за все пов'язане з політикою.

– Ви розумниця. – Нед поплескав її по руці. – Ви цілковито маєте рацію по всіх пунктах. – Він обернувся, зиркнув на О'Рорі і Метьюса і знову перевів на неї пустотливий погляд. – Хочете, я вам дещо розкажу?

– Ні.

– По-перше, – мовив Нед, – Опаль вважає, що Тейлора Генрі убив її батько.

Із горла Опаль Медвіг вирвався придушений стогін. Затиснувши рот долонею, вона схопилася на ноги. Її повні жаху очі остекленіли, широко розкрилися.

Побагрянівший від злості Іржавий скочив на ноги, але Джефф штовхнув його назад, на лавку.

– Дай йому спокій! Усе гаразд, – просипів він добродушно.

Іржавий більше не намагався встати.

Елойс Метьюс застигла, втупившись на Опаль безтямним поглядом.

У Метьюса відвисла нижня губа і засмикались повіки.

Шед О'Рорі подався вперед. Його тонке продовгувате обличчя стало блідим і суворим, очі нагадували блакитнувато-сірі льодинки, руки стискали підлокітники крісла.

– По-друге, – спокійно вів далі Нед, не звертаючи уваги на хвилювання, що всіх охопило, – по-друге, вона ...

– Не треба, Нед! – скрикнула Опаль.

Не встаючи з підлоги, Нед повернувся і поглянув на неї. Притиснувши руки до грудей, вона дивилася на нього зляканими очима. Все її змучене, опавше обличчя благало про пощаду.

Деякий час він мовчки вивчав її холодним, допитливим поглядом. Зразу стало чутно, як шаленіє за вікнами вітер,

звалюючи на будинок потоки дощу, як реве ріка. Нед заговорив. Голос його звучав відчуджено, байдуже:

– Хіба ти не за цим сюди приїхала?

– Не треба, будь ласка, – повторила вона охриплим голосом.

Губи Неда ворухнулися у слабкій усмішці, але очі лишалися серйозними.

– А що, хіба крім тебе і ворогів твого батька, нікому не можна про це говорити? – запитав він.

Стиснувши руки в кулаки, вона сердито підвела голову і дзвінко викрикнула:

– Він убив Тейлора!

Нед обернувся до Елойс Метьюс.

– Ну, що я вам говорив? – почав він, розтягуючи слова. – Вважаючи батька убивцею, вона прийшла до вашого чоловіка, тому що прочитала у газеті ту маячню, котру він надрукував сьогодні. Звісно, у нього і в думках не було, що Поль убивця. Та що йому лишається робити? У його такому становищі? Всі закладні у руках центральної компанії, а заправляє там кандидат Шеда. Хочеш не хочеш – роби, що велять. А вона ...

Слабим голосом, в котрому звучала безнадійність, Метьюс спробував зупинити Неда:

– Ви це облиште, Бомонт ...

– Нехай говорить, – пролунав спокійний, мелодійний баритон Шеда О'Рорі. – Хай виговориться.

– Дякую, – недбало подякував йому Нед, навіть, не обернувшись. – Опаль пішла до вашого чоловіка, щоб він підтвердив її підозри, але що міг він їй сказати? Набрехати що-небудь? Адже він нічого не знає, ваш чоловік. Він просто поливає Поля брудом, тому що так наказав Шед. Дещо він, звісно, може зробити і самостійно. Він, скажемо, може надрукувати в завтрішньому номері історію про те, як Опаль прийшла до нього і сказала, що упевнена, ніби батько убив її коханого. Ото буде галасу! "Дочка політичного боса звинувачує свого батька у вбивстві", "Опаль Медвіг стверджує, що сина сенатора убив її батько!" Можете собі уявити? Жирні чорні букви на першій полосі.

Елойс Метьюс з розширеними зрачками і побілівшим лицем, не дихаючи, слухала Неда. Косий дощ стукав у стіни і вікна будинку. Іржавий шумно зітхнув.

Нед провів кінчиком язика по губах і всміхнувся.

– Він тому і привіз її сюди. Хоче сховати, допоки не розірветься бомба. Може бути, він не знав, що Шед і його хлопчики тут. Це не має значення. Йому треба було вивезти її, щоб до виходу газети ніхто не зміг пронюхати, що вона натворила. Я не думаю, що він рішився би привезти Опаль сюди проти її волі, чи силою тримав би її тут. Це було б безглуздо при нинішній ситуації. Та це й не потрібно. Вона сама готова на все, аби погубити батька.

– Я знаю: він убив Тейлора, – чітко прошепотіла Опаль.

Нед випрямився, серйозно поглянув на неї, а затим, покачавши головою, усміхнувся, даючи зрозуміти, що не хоче вступати в суперечку.

Елойс споглядала на чоловіка із здивуванням. Метьюс опустився на стілець і, схиливши голову, закрив лице руками.

Шед О'Рорі дістав сигарету, закинув ногу на ногу і вкрадливо запитав:

– Ну, у вас все?

Навіть, не обернувшись до нього, Нед відповів

– Так, все. Крапка. Кінець. – Голос його звучав спокійно, але лице якось зразу осунулось і постаріло.

О'Рорі запалив.

– То що? Яке все це, до біса, має значення? Настала наша черга задати вам жару, зробити вам подарунок, і ми свого не упустимо. Цю дівицю ніхто сюди на вірьовці не тягнув. Вона сама прийшла і все розказала, прийшла, бо їй так хотілося. Те ж саме і ви. Вона, ви і хто завгодно інший можете йти куди хочете і коли хочете. – Він встав. – Особисто я іду спати. Де ви мене вкладете, Метьюс?

– Це ж неправда, Хол, – У звернених до чоловіка словах Елойс не було запитальної інтонації.

Повагавшись, Метьюс опустив руки.

– Дорога, доказів проти Медвіга в сто разів більше, ніж треба, і ми цілком маємо рацію, вимагаючи, щоб поліція бодай допитала його. А це – єдине, чого ми вимагаємо, – заявив він, знову віднайшовши почуття власної гідності.

– Я зовсім не це мала на увазі.

– Але, дорога, коли міс Медвіг прийшла ... – він затнувся, зіщулився під її поглядом і знову закрив лице руками.

5

Елойс Метьюс і Нед Бомонт були самі у великій кімнаті першого поверху. Вони сиділи перед каміном неподалік одне від одного. Елойс, нахилившись до вогню, сумно слідкувала за догорявшим поліном. Нед, заклавши ногу за ногу і перекинувши руку через спинку стільця, палив сигару, нишком спостерігаючи за нею.

Заскрипіли дерев'яні східці. Появився містер Метьюс. Він ледь почав роздягатися, бракувало лише високого комірця. Розпущена краватка недоладно теліпалася поверх жилета. Опустившись до середини сходів, він сказав:

– Дорога, ти не хочеш прилягти? Вже північ.

Елойс не ворухнулася.

– А ви, містер Бомонт?

Почувши своє ім'я, Нед кинув на Метьюса байдужий, без тіні співчуття погляд і знову зайнявся сигарою і своїми спостереженнями.

Метьюс ще трохи потоптався і пішов нагору.

– Там, у ящику комода, є віскі. Тягніть його сюди, – не відриваючи погляду від вогню, попросила Елойс.

Нед приніс віскі, потім розшукав склянки.

– Розбавити? – запитав він.

Вона заперечливо покачала головою. Її груди тяжко здіймалися під червоним шовком сукні.

Нед наповнив склянки до половини і вклав один з них їй у руку. Тільки тоді вона, нарешті, підвела голову і усміхнулася, скрививши тонкі, яскраво намальовані губи. Її очі, в котрих відбивалося червоне полум'я, збуджено блищали.

Нед усміхнувся їй зверху вниз.

Елойс підняла склянку.

– За мого чоловічка! – пробелькотіла вона вуркотливим голоском.

– Не буду! – Він виплеснув своє віскі у камін. Язички полум'я тривожно затрепетали.

Захоплено засміявшись, Елойс схопилася.

– Налийте собі ще!

Він підняв з підлоги пляшку і знову наповнив свою склянку.

– За вас! – проголосила вона, піднімаючи склянку над головою.

Вони випили, і її всю пересмикнуло.

– Запийте водою, – порадив він.

Вона покачала головою.

– Ні, краще вже так. – Вона стала поруч з ним і, повернувшись спиною до вогню, взяла його за руку. – А що, коли перетягти сюди лавку?

– Ідея, – згодився Нед.

Вони відсунули стільці і принесли широку низьку лавку.

– Тепер вимкніть світло, – наказала вона.

Коли він повернувся до каміну, вона сиділа на лавці і розливала віскі у склянки.

– А тепер за вас! – запропонував Нед; вони випили, і її знову пересмикнуло.

Він сів поруч. У яскравому відблиску вогню їх лиця здавалися рожевими.

Знову заскрипіли сходи. Метьюс зупинився на нижній сходинці.

– Ну, будь ласка, дорога!

– Киньте в нього чим-небудь, – розлючено прошепотіла вона.

Нед фиркнув.

Вона взяла пляшку.

– Де ваша склянка?

Коли вона наповнила склянки, Метьюса вже не було. Елойс цокнулась з Недом. Полум'я каміна відбивалося в її очах нестерпним вогнем. На чоло безладно звісилися пасма темного волосся. Рот був напіввідкритий. Дихала вона важко, неначе їй не вистачало повітря.

– За нас! – прошепотіла вона.

Вони випили. Випустивши склянку з рук, вона припала до Неда і підставила йому губи; але тут її знову пересмикнуло. Склянка з дзвоном розбилася об дерев'яну підлогу. Очі Неда були хитро прищулені. Елойс зажмурилась.

Вони сиділи нерухомо. Знову заскрипіли сходи. Нед і тепер не ворухнувся, а Елойс тільки ще міцніше обійняла його своїми тонкими руками. Він не міг бачити сходів; тепер вони обоє важко дихали.

І знову розлігся скрип східців. Трохи згодом вони відсунулися одне від одного, проте рук не розжали. Нед поглянув на сходи. Там нікого не було.

Елойс провела рукою по його волоссю. Гострі нігті вп'ялися йому в потилицю. Тепер її очі були прикриті – блискучі темні шпаринки.

– Таке життя, – тихо сказала вона з гірким, уїдливим смішком. Вона відкинулася на лавку і притягла Неда до себе.

В цю мить вони почули постріл.

Нед миттєво вирвався з її обіймів і схопився на ноги.

– Де його кімната? – запитав він різко.

Заціпенівши від жаху, Елойс тільки блимала очима.

– Де його кімната? – повторив він.

Вона слабо махнула рукою.

– Над нами.

В кілька стрибків Нед опинився нагорі. Там він стикнувся з горилою Джеффом. Джефф був повністю вдягнений, тільки без ботинок. Він мотав головою, намагаючись прогнати сон. Побачивши Неда, він кинувся правою рукою до стегна, а лівою спробував схопити його.

– Ну, в чому справа? – гаркнув він.

Нед увернувся і підпірнувши під простягнуту до нього руку, всадив лівий кулак в морду горили. Джефф, ричачи, відлетів убік. Нед рвонувся вперед. За ним, вискочивши з своєї кімнати, мчався О'Рорі.

Знизу долинув крик місіс Метьюс.

Нед розчахнув двері і завмер. Метьюс лежав на підлозі спальні під торшером. З його відкритого рота стікав тонкий струмок крові. Одна рука покоїлася на грудях, друга була відкинута вбік, мовби вказуючи на чорний револьвер, що валявся біля стіни. На столі біля вікна стояв відкритий пузирьок з чорнилом. Поряд лежали ручка і аркуш паперу. До столу був присунутий стілець.

Шед О'Рорі відштовхнув Неда і опустився на коліна біля тіла Метьюса. А Нед тим часом, метнувши швидкий погляд на лежавший на столі аркуш паперу, засунув його до кишені.

В кімнату зайшов Джефф, за ним напівоголений Іржавий.

О'Рорі випрямився і безнадійно розвів руками.

– У рот вистрілив, – сказав він. – Кінець.

Нед повернувся і вийшов з кімнати. В коридорі він стикнувся з Опаль Медвіг.

– Що сталося, Нед? – запитала вона злякано.

– Метьюс застрелився. Я зійду донизу і побуду з Елойс, поки ти одягнешся. Сюди не заходь. Цікавого тут мало.

Він пішов донизу. Елойс лежала на підлозі біля лавки.

Нед ступив було до неї, але зупинився і гострим холодним поглядом обвів кімнату. Після цього, він підійшов до молодої жінки, опустився на коліна і помацав пульс. Елойс була непритомна. Нед витяг з кишені папір, котрий взяв зі столу нагорі, і, не встаючи з колін, повернувся до каміну.

В світлі догоряючих вуглів він прочитав:

"Я, Ховард Кійт Метьюс, у стані здорового глузду і твердій пам'яті, об'являю свою останню волю і заповідаю всю свою нерухому власність і особисте майно моїй коханій дружині Елойс Брейден Метьюс, її спадкоємцям і правонаступникам.

Призначаю єдиним судовим виконавцем заповіту і виконавцем моєї останньої волі центральну компанію, що і засвідчую власноручним підписом ..."

Не дочитавши заповіту до кінця, Нед похмуро усміхнувся і порвав його. Потім встав і кинув обривки на тліючі вуглі. Папір яскраво спалахнув і через мить згас.

Кованою кочергою, що лежала біля камінної решітки, він перемішав попіл з вуглем.

Відтак, він налив у свою склянку трохи віскі і підійшов до Елойс. Він підняв відкинуту її голову і, розжавши міцно стиснуті зуби, влив кілька крапель їй у рот. Коли Опаль спустилася донизу, місіс Метьюс відкашлювалася, вона вже майже опритомніла.

6

Шед О'Рорі спускався по сходах. Слідом за ним ішли Джефф і Іржавий. Всі вони були вдягнуті. Нед Бомонт у плащі і капелюсі стояв неподалік від дверей.

– Куди це ви зібралися, Нед? – запитав О'Рорі.

– Треба розшукати телефон.

О'Рорі кивнув.

– Непогана думка. Правда, спочатку мені треба про дещо запитати вас. – Він ступив униз з останньої сходинки. Його охоронці невідступно йшли за ним.

– А саме? – запитав Нед і витяг із кишені руку. В ній був пістолет. О'Рорі і його супутникам рука була видна, але від лавки, де, обійнявши Елойс, сиділа Опаль, пістолет заслоняло тіло Неда. – Це на всякий випадок, щоб не було ніяких дурниць. Я поспішаю.

О'Рорі зупинився, хоча здавалося, що він не помічає пістолета.

– Забавно, – проговорив він замислено. – Чому це на столі, де стоїть відкрите чорнило і валяється ручка, ми не знайшли жодного написаного рядка.

Нед усміхнувся з удаваним здивуванням.

– Ну? Жодного? – Продовжуючи дивитися на О'Рорі і його супутників, зробив ще один крок до дверей. – Справді забавно. Я ладен обговорювати це питання хоч усю ніч, але тільки потім, коли подзвоню по телефону.

– Було б краще обговорити це зараз, – зауважив О'Рорі.

– Вибачайте, не можу! – Нед, не повертаючись, вільною рукою швидко намацав клямку і штовхнув двері. – Я скоро повернусь! – Він вискочив на вулицю, зачинив двері за собою.

Дощ ущух. Звернувши зі стежки, Нед побіг по високій траві. Позаду нього ще раз грюкнули двері. Десь зліва шуміла ріка.

Нед почав продиратися до неї крізь зарості дрібного чагарника. Позаду нього пролунав негучний, але виразний свист. Через силу витягуючи ноги з рідкої грязюки, Нед добрався до невеликої діброви і, повернувши від річки, побіг поміж деревами. Свист розлігся знову, тепер уже справа від нього. За деревами знову починався невисокий чагарник. Пригнувшись, Нед пірнув у кущі. Хоча було зовсім темно, він боявся, що його помітять.

Нед дерся догори по пагорбу. Було слизько, кущі шмагали його по обличчю, по руках, чіплялися за одяг. Він весь час спотикався, падав. Свистків більше не було. Машини він не знайшов, як не знайшов і дороги, по котрій приїхав сюди.

Тепер Нед волочив ноги і спотикався, навіть, на рівному місці. Коли він, нарешті, добрався до вершини і почав спускатися з другого боку, ноги вже зовсім не тримали його. Біля підніжжя пагорба він знайшов дорогу і повернув праворуч. Глина великими тяжкими грудками прилипала до ботинок, і йому раз у раз доводилося зупинятися і зчищати її пістолетом.

Загавкала собака. Похитуючись, Нед обернувся. Позаду, метрах у двадцяти від нього, біля дороги темніли невиразні обриси будинка, котрого він раніше не помітив. Нед повернув назад і пішов до високих воріт. Пес, що здавався в темряві величезним чудовиськом, кинувся на ворота, надриваючись від гавкоту.

Нед намацав засув, відкрив ворота і, спотикаючись, ввалився у двір. Не перестаючи гавкати, собака відбігла і закрутилася на місці, роблячи вигляд, що збирається кинутися на нього.

З різким скрипом розчахнулося вікно.

– Гей, що це ви з псом робите, хай вам грець? – пролунав сонний голос.

Знесилений Нед полегшено розсміявся. Потім, помотавши головою, відповів, намагаючись придати своєму голосу солідність:

– Я Бомонт із окружної прокуратури. Мені треба подзвонити по телефону. Там, внизу, чоловік помер.

– Що ви там несете, ні біса не розберу! – заволав сонний голос. – Та заткнися ти, Дженні! – Пес загавкав було з подвійною енергією, але скоро замовк. – Ну що там таке?

– Мені потрібен телефон. Я з окружної прокуратури. Тут, недалеко, чоловік вкоротив собі віку.

– Отакої! – вікно, скрипнувши, зачинилося.

Пес знову закрутився, загавкав. Нед жбурнув у нього заліпленим грязюкою пістолетом, і він утік.

Двері відкрив червонолиций, круглий, подібний до бочки коротун у довгій нічній сорочці блакитного кольору.

– Свята Марія, ну й видик у вас! – Він ледь не задихнувся від здивування, коли світло з дверей упало на Неда.

– Телефон! – прохрипів Нед.

Він похитнувся, і червонолиций підхопив його.

– Ну ось! – вигукнув він і продовжував грубуватим тоном: – Скажи, куди дзвонити і чого говорити. Тобі не впоратися.

– Телефон! – повторив Нед.

Червонолиций провів його через сіни і відкрив двері.

– Сюди! Тобі дуже пощастило, що старої немає вдома. Вона б тебе й на поріг не пустила. Бач, як вивалявся!

Нед упав на стілець поряд з телефоном, але замість того. щоб узяти трубку, він похмуро поглянув на хазяїна.

– Вийдіть і закрийте двері.

Червонолиций, не встигши навіть зайти у кімнату, гучно грюкнув дверима.

Нед підняв трубку, обіруч сперся на стіл і назвав номер Поля Медвіга. Очі злипалися, і йому стало великих зусиль тримати їх відкритими. Нарешті, його з'єднали. Зібравши всю свою волю, Нед заговорив ясним голосом:

– Привіт, Поль. Нед говорить. Це не має значення. Слухай, Метьюс щойно застрелився на своїй дачі. Заповіту він не лишив ... Ти мене слухай, це дуже важливо. При всіх його боргах і при відсутності заповіту суду доведеться призначити судового виконавця заповіту. Зрозуміло? Так. Прослідкуй, щоб справа потрапила до кого-небудь з наших, скажімо, до судді Феліпса. Тоді "Обсервер" вийде з гри до кінця виборів. Або буде на нашому боці. Зрозуміло? Добре, гаразд. Це ще не все. Слухай далі. Зараз тобі треба зробити ось що. У вранішньому номері "Обсервера"– динаміт, бомба. Не дай їй вибухнути. Я б на твоєму місці витягнув Феліпса з постелі і змусив би його

підписати наказ про арешт номера. Зроби усе, щоб затримати номер, поки ми не вкажемо службовцям газети їх місце. Вони живо збагнуть, що тепер місяць-другий газетою будуть заправляти наші люди... Не можу я зараз пояснити, але це – бомба. Ні в якому разі не можна випускати номер у продажу. Бери Феліпса і поїдь подивися сам. У тебе до ранку лишилося години три... Правильно... Що? Опаль? Все в порядку. Вона

зі мною... Так, я проведу її додому... І подзвони в поліцію про Метьюса. Мені треба назад. Бувай.

Він кинув слухавку на стіл, встав і, хитаючись, побрів до дверей. З другої спроби він їх відкрив, вивалився у коридор і не впав додолу тільки тому, що заважала стіна.

До нього підскочив червонолиций.

– Обіприся на мене, приятелю. Ось так. Я застелив тахту ковдрою, так що на грязь нам тепер наплювати. Тобі буде зручно.

– Я хочу попросити у вас машину. Мені треба назад до Метьюса, – мовив Нед.

– Так це він?

– Так.

Червонолиций підняв брови і тонко присвиснув.

– Позичте мені машину, – наполягав Нед.

– Ти розумієш, браток, чого просиш? Та ти не зможеш її вести.

– Піду пішки, – пробурмотів Нед, відштовхуючи від себе червонолицего.

Той розлютився:

– Ну так, пішки, ще чого! Якщо потерпиш, поки я штани натягну, я тебе відвезу, хоча цілком може статися, що ти по дорозі віддаси кінці.

Коли червонолиций ввів, вірніше, вніс Неда в дім, Опаль Медвіг і Елойс Метьюс були самі у великій кімнаті першого поверху. Вони стояли, тісно прилипши одна до одної – їх злякали Нед і червонолиций, котрі зайшли без стука.

Нед нетерпляче струсив з себе підтримуючі його руки і обвів кімнату мутним поглядом.

– Де Шед? – пробурмотів він

– Пішов, – відповіла Опаль. – Вони всі пішли.

– Гаразд. Мені треба поговорити з тобою наодинці. – Нед насилу вимовляв слова.

Елойс Метьюс з криком кинулася до нього:

– Це ви його вбили!

Нед по-дурному захихикав і спробував її обійняти.

Вона заверещала і дзвінко ляснула його долонькою по обличчю.

Він похитнувся і упав навзнак, навіть не зігнувшись. Червонолиций намагався підхопити його, та не встиг. Рухнувши на підлогу, Нед вже не ворушився.

Глава сьома. СВОРА

1

Відклавши серветку, сенатор Генрі піднявся з-за столу. Стоячи, він видавався молодшим і вищим зростом. У нього була маленька, на рідкість правильна голова, покрита рідіючими пасмами сивого волосся, і обличчя патриція з дряблими, обвислими щоками і глибокими вертикальними зморшками. Однак, старість ще не торкнулася його рота, а глибоко посаджені зеленувато-сірі очі зберегли молодий блиск.

– Сподіваюсь, ти дозволиш мені ненадовго відвести Поля до себе? – з витонченою чемністю звернувся він до дочки.

– Дозволю, – відповіла вона, з умовою, що ти лишиш мені містера Бомонта і пообіцяєш не сидіти у себе нагорі весь вечір.

Люб'язно усміхнувшись, Нед Бомонт схилив голову. Він і Дженет пройшли у вітальню з білими стінами, білим каміном і меблями з червоного дерева, в яких зловісними бліками відбивалися догораючі у каміні вуглі.

Дженет запалила лампу, що стояла на кришці рояля, і сіла на обертальний табурет, спиною до клавіатури. Підсвічене позаду волосся золотистим німбом обвивало довкола її голову. На ній була чорна вечірня сукня без жодної прикраси.

Нахилившись, Нед струсив на червоні вуглі попіл з сигари. Чорна перлина в його краватці заблищала, мовби підморгуюче багряне око.

– Зіграйте мені що-небудь, – попросив він.

– Залюбки, якщо ви дійсно цього хочете, хоча граю я не Бог знає як, але тільки пізніше. Зараз, поки є можливість, я хочу поговорити з вами. – Вона сиділа зовсім прямо, склавши руки на колінах.

Нед чемно усміхнувся, але промовчав. Він покинув своє місце біля каміна і всівся неподалік від неї на диванчик з круглою спинкою. В його уважному погляді зовсім не було цікавості.

Повернувшись так, щоб сидіти до нього лицем, Дженет запитала:

– Як себе почуває Опаль? – голос її звучав тихо і задушевно.

– По-моєму, добре, – безтурботно відповів Нед. – Втім, я не бачив її з минулого тижня. – Він підніс сигару до рота, зненацька зупинився, опустив руку і запитав так, наче це питання несподівано прийшло йому в голову: – А чому вас раптом зацікавило її здоров'я?

Дженет здивовано підняла брови.

– А хіба вона не лежить у постелі з поганим настроєм?

– А, це! – Нед безтурботно усміхнувся. – Невже Поль не пояснив?

– Він сказав, що у неї нервовий зрив.

Усмішка Неда зробилася зовсім лагідна.

– Мабуть, йому неприємно про це говорити, – повільно проговорив він, дивлячись на кінчик сигари, потім підвів очі на Дженет і злегка знизав плечами. – Здоров'я Опаль у повному порядку. Просто вона вбила собі в голову, що Поль убив вашого брата, а потім – що вже зовсім безглуздо – стала базікати про це на всіх перехрестях. Ясно, Поль не міг допустити, щоб його рідна дочка бігала по місту, звинувачуючи його у вбивстві, отож він і зачинив її вдома до того часу, поки вона не викине ці дурниці з голови.

– Ви хочете сказати ... – Дженет затнулася, очі її заблищали, – що вона... що її ... тримають зачиненою, як полонянку?

– Ну, це вже надто романтично, – розсміявся Нед, – Адже Опаль ще дитина. Дітей

для покарання зачиняють вдома.

– Так, звісно, – спішно згодилася Дженет. Вона поглянула на свої складені на колінах руки, потім знову підвела очі на Неда. – Але з чого це прийшло їй до голови?

– А хіба вона єдина так думає? – Голос Неда був стримано ввічливий, як і його посмішка.

Ухопившись руками за краї табурета, Дженет подалася вперед. Її лице стало серйозним.

– Якраз про це я і хотіла запитати вас, містер Бомонт. Хіба люди дійсно так думають?

Нед безтурботно кивнув головою.

Дженет з такою силою стисла руки, що у неї побіліли суглоби пальців, голос її звучав хрипко, мовби у неї задерло в горлі:

– Але чому?

Нед встав з диванчика, підійшов до каміна і кинув у вогонь недопалок сигари. Повернувшись на місце, він зхрестив свої довгі ноги і невимушено відкинувся на спинку.

– Наші противники вважають, що буде зовсім непогано, якщо люди повірять у це. – Ні голос, ні жести, ні вираз обличчя – ніщо не показувало, що тема розмови являє для Неда якийсь інтерес.

– Але, містер Бомонт, з чого б люди стали так думати, якби не існувало доказів або чогось, що можна було б видати за докази.

– Звичайно, дещо є, – відповів Нед. Він поглянув на неї з веселою цікавістю. – Я думав, що ви про це знаєте. – Кінчиком пальця він акуратно пригладив вусики. – Невже ви не отримували жодного з тих анонімних листів, котрими зараз наводнене місто?

Дженет скочила з крісла; хвилювання спотворило її обличчя.

– Авжеж, саме сьогодні! – вигукнула вона – Я хотіла показати його вам, аби ...

Нед тихо розсміявся і зупинив її швидким порухом руки.

– Не трудіться. Всі вони схожі як дві краплі води, а я вже надивився на них.

Повільно і неохоче Дженет повернулася у крісло.

– Так ось, ці листи; той абсурд, котрий друкувався в "Обсервері", поки ми не змусили ту газету змовкнути; чутки, котрі розпускали наші противники ... – Нед знизав худими плечами. – Все це в поєднанні з небагатьма наявними фактами і дозволило роздути цілу справу проти Поля.

– Таким чином, йому дійсно загрожує небезпека? – запитала вона, прикусивши нижню губу.

Нед кивнув головою.

– Якщо Поль програє на виборах, якщо він утратить свій контроль над містом і штатом, його посадять на електричний стілець, – відповів він зі спокійною впевненістю.

Дженет зблідла, голос її затремтів:

– Але якщо він переможе, він буде в безпеці?

– Певна річ.

– А він переможе? – У Дженет від хвилювання перехопило дихання.

– Думаю, що так.

– І тоді незалежно від доказів... – у неї перервався голос, – ... йому вже нічого не буде загрожувати?

– Його і судити не будуть, – відповів Нед. Зненацька він випрямився, примружив очі, знову відкрив їх і пильно поглянув у її бліде, схвильоване обличчя. Радісний вогник блиснув у його очах, задоволена посмішка розповзлася по обличчю. Він розсміявся – неголосно та від душі, і вигукнув: "Юдіф! Юдіф власною персоною."

Дженет сиділа нерухомо, не дихаючи. Вона нічого не розуміла.

Схопившись з місця, він закрокував по кімнаті з кутка в куток, збуджено розмовляючи сам з собою, хоча час од часу він повертав голову і усміхався їй через плече:

– Так ось у чому вся штука!

Вона терпіла Поля, навіть була з ним люб'язна заради тої політичної підтримки, котру він виявляв її батькові, але... всьому є межа. Втім, цього було досить – Поль і так був по вуха в неї закоханий... Коли ж вона прийшла до висновку, що Поль убив її брата і може вислизнути від розплати, якщо тільки вона сама ... Ні, це просто чарівно! Дочка Поля і дівиця, в котру він закоханий, удвох волочуть його на електричний стілець. Позитивно Полю не щастить з жінками! У руках Неда з'явилася тонка, блідо-зелена сигара. Він зупинився перед Дженет, обрізав кінчик сигари і сказав, не звинувачуючи її, а ніби ділячись з нею радістю відкриття:

– Отже, це ви розсилали анонімні листи. Звісно ж ви! Вони були надруковані на друкарській машинці в кімнаті, де ваш братик зустрічався з Опаль. Один ключ був у нього, другий у неї. Вона не могла написати цих листів, надто вже сильне враження вони на неї справили. Це ви їх писали. Ви взяли ключ, котрий поліція повернула вам разом з іншими речами Тейлора, проникли в кімнату і там надрукували їх. Оце мило! – Він знову заходився міряти кімнату. – Ну що ж, доведеться попросити сенатора запросити команду дужих медсестер і зачинити вас під приводом нервового зриву. Серед дочок наших політичних діячів це захворювання починає переростати в епідемію, але ми маємо забезпечити собі перемогу на виборах, і ми забезпечимо її, навіть, якщо у кожному домі виявиться по нервовохворому пацієнту. – Повернувши голову, Нед дружелюбно усміхнувся.

Дженет притисла руки до горла і застигла, не вимовивши ні слова.

– На щастя, сенатор не доставить нам клопотів, – продовжував Нед. – Йому на все наплювати, на вас і на покійного сина, лише б його перевибрали. А він знає, що без Поля він нічого не доб'ється. – Нед розсміявся. – Так ось що змусило вас взяти на себе роль Юдіфи? Ви знаєте, що, поки не пройдуть вибори, вашого батечка з Полем водою не розіллєш, навіть, якби він і вважав Поля винним. Що ж, це втішні відомості для нас.

Коли Нед замовк, щоб розкурити сигару, заговорила Дженет. Вона відняла руки від горла і знову поклала їх на коліна.

– Я не вмію брехати, – промовила вона холодним, спокійним голосом. – Я знаю, що Поль убив Тейлора. Так, я писала ці листи.

Нед витяг з рота розкурену сигару, вернувся до диванчика і всівся лицем до Дженет.

– Ви ненавидите Поля, – мовив він, – і все одно будете його ненавидіти, навіть, якщо я доведу вам, що він не вбивав вашого брата.

– Так, буду, – відповіла вона, дивлячись йому прямо в вічі.

– В тому то й справа, – проговорив Нед, – ви не тому його ненавидите, що вважаєте вбивцею брата. Навпаки, ви вважаєте його вбивцею вашого брата тільки тому, що ненавидите його.

– Неправда, – поволі покачала вона головою.

Нед скептично усміхнувся.

– Ви говорили на цю тему з вашим батьком?

Дженет злегка почервоніла і закусила губу.

– І він заявив вам, що це просто безглуздо, – з усмішкою продовжував Нед.

Її щоки порожевіли ще сильніше, вона хотіла щось сказати, та не змогла.

– Якщо Поль убив вашого брата, ваш батько має знати про це.

Дженет опустила очі і вимовила з нещасним видом:

– Мій батько мав би знати, але він відмовляється вірити в це.

– Він мав би знати, – повторив Нед. Він зіщулив очі, – Поль говорив з ним в той вечір відносно Тейлора і Опаль?

Дженет здивовано підняла голову.

– Хіба ви не знаєте, що сталося в той вечір? – запитала вона.

– Ні.

– Це не мало ніякого відношення до Тейлора чи Опаль. – Дженет говорила поспіхом, захлинаючись від нетерпіння, від бажання якнайшвидше висказати все. – Справа в тому, що... – Вона повернула голову до дверей і осіклась. З-за дверей почувся розкатистий грудний сміх і звук наближаючих кроків. Квапливо повернувшись до Неда, Дженет благальним жестом простягла руку. – Мені необхідно вам все розповісти, – прошепотіла вона з непідробним відчаєм, не могли б ми зустрітися завтра?

– Гаразд.

– Де?

– Хочете у мене вдома?

Дженет поспішно кивнула. Нед ледве встиг пробурмотіти свою адресу і почути сказане пошепки: "Після десятої ранку," як сенатор Генрі і Поль Медвіг зайшли у вітальню.

2

В половині одинадцятої Поль і Нед розпрощалися з сенатором і його дочкою і, усівшись в "седан" Медвіга, направилися вздовж Чарльз-стріт. Коли вони трохи від'їхали, Медвіг вдоволено зітхнув:

– Господи Ісусе, Нед, до чого ж я радий, що ви з Дженет так славно поладнали.

– Я з ким завгодно можу поладнати, – зазначив Нед, покосившись на свого співбесідника.

– Справді, у тебе це здорово виходить, – добродушно розсміявся Медвіг.

Губи Неда скривились в ледь помітній усмішці.

– Мені необхідно буде завтра поговорити з тобою про дещо. Де ти будеш, скажімо, близько полудня?

Медвіг звернув на Китайську вулицю.

– У конторі, – відповів він, – завтра ж перше число. А чому б нам не поговорити зараз? Уся ніч попереду.

– Сьогодні я ще не все знаю. Як поживає Опаль?

– Нормально, – похмуро буркнув Медвіг і зненацька вибухнув: – Боже! Як би мені хотілося розізлитися на неї по-справжньому! Мені б легше стало. – Вони проминули освітлену ділянку. – Вона не вагітна, – знічев'я бовкнув Медвіг.

Нед мовчав. Обличчя його було непроникне.

Під'їжджаючи до клубу, Медвіг зменшив швидкість. Болісно почервонівши, він хрипко запитав:

– Як ти думаєш, Нед, вона була його... – він шумно відкашлявся, – його коханкою? Чи все це було просто дитячою грою?

– Не знаю. Мені це байдуже. Не розпитуй її, Поль.

Зупинивши машину, Медвіг ще кілька секунд сидів за кермом, дивлячись кудись вдалину. Затим він знову відкашлявся і тихо сказав:

– Все-таки непоганий ти хлопець, Нед.

– Еге ж, – погодився Нед, вилізаючи з машини.

Вони увійшли до клубу разом і, недбало кивнувши друг другу, розійшлися на сходинковій площадці під великим портретом губернатора. Нед штовхнув двері у маленьку кімнатку в самому кінці будинку, де п'ятеро чоловіків грали в покер, а троє других стежили за грою. Гравці звільнили для нього місце за столом, і до третьої ранку, коли гра скінчилася, Нед виграв близько чотирьохсот доларів.

3

Дженет Генрі прийшла до Неда Бомонта незадовго до полудня. Всю останню годину Нед тинявся по кімнаті, гриз нігті і смалив сигарету за сигаретою. Та коли пролунав дзвінок, він не поспішаючи підійшов до дверей, спокійно відкрив їх і

усміхнувся Дженет з видом людини, котрій влаштували невеликий, але дуже приємний сюрприз.

– Доброго ранку, – привітався він.

– Мені дуже прикро, що запізнилася, – почала було Дженет, але Нед не дав їй договорити.

– Ну що ви, що ви, ми ж умовились зустрітися в будь-який час після десятої ранку.

Він провів її до вітальні.

– Мені тут подобається! – вигукнула Дженет, уважно розглядаючи старомодну кімнату з високою стелею, широченними вікнами, величезним дзеркалом над каміном і червоними плюшевими меблями. Чудово! Вона поглянула на причинені двері. – А там ваша спальня?

– Так. Хочете поглянути?

– Дуже.

Він показав їй спочатку спальню, потім кухню і ванну.

– Прекрасно, – мовила Дженет, коли вони знову повернулися до вітальні. – Я не підозрювала, що в нашому до відрази сучасному місті ще збереглися такі квартири.

Нед виразив свою вдячність легким кивком.

– Мені самому вона подобається. Окрім того, як ви зараз переконалися, тут немає нікого, хто міг би нас підслухати, – хіба що хто-небудь забрався в комору, але це малоймовірно.

Вона випрямилася і поглянула йому прямо в вічі.

– Мені ця думка в голову не приходила. Ми можемо сваритися, бути ворогами, але якби я не була впевнена, що ви джентльмен, я б не прийшла сюди.

– Ви хочете сказати, – розсміявся Нед, – що я вивчився не одягати коричневих черевиків до синього костюму і все таке інше?

– Я зовсім не це мала на увазі.

– Тоді ви помилились. Я гравець і дрібний приспішник політичного боса.

– Я не помилилась. – Її очі дивилися з німим благанням. – Будь ласка, не будемо сваритися, принаймні через дрібниці.

– Пробачте, – Нед примирливо посміхнувся, – сідайте, будь ласка.

Дженет всілася в червоне плюшеве крісло. Нед підсунув друге крісло, щоб сидіти до неї обличчям.

– Отже, ви зібралися розповісти мені, що сталося у вас вдома в той вечір, коли був убитий ваш брат.

– Так, – ледь чутно прошепотіла Дженет. Лице її почервоніло і вона опустила очі. Потім вона підняла голову і

збентежено поглянула на Неда. – Я хочу розповісти вам усе. – Її голос переривався від хвилювання. – Я знаю, що ви друг Поля і тому маєте бути моїм ворогом, але ... мені здається, що коли ви дізнаєтесь, що відбулося, коли ви довідаєтесь всієї правди – все буде по-другому... принаймні, ви тоді не будете моїм ворогом. Можливо, що ви... Ні, ви повинні все знати. Тоді ви самі вирішите. А він же нічого не розповів вам! Правильно? – Її сором'язливість змінилася рішучістю.

– Я не знаю, що відбулося у вас вдома в той вечір, – підтвердив Нед . – Він нічого мені не розповідав.

Швидко схилившись до нього, вона запитала:

– А хіба з цього не випливає, що він хотів щось приховати, що йому було що укривати?

– Ну і що з того, – знизав плечами Нед. Голос його звучав спокійно і байдуже.

– Як ви не розумієте?.. Гаразд, облишмо це. Я розповім вам усе, що скоїлося, і тоді судіть самі. – Вона ще ближче схилилася до нього і безвідривно дивилася йому у вічі. – В той вечір він вперше обідав у нас...

– Це я знаю, – перервав її Нед, – і вашого брата не було вдома.

– Його не було за столом, – підкреслила Дженет, але він був удома, у своїй кімнаті. За столом були тільки я, тато і Поль. Тейлор у той вечір не обідав удома. Він не хотів зустрічатися з Полем після їх сварки через Опаль.

Нед слухав уважно і безпристрастно.

– Після обіду ми з Полем не надовго лишилися удвох в... тій самій кімнаті, де ми вчора з вами бесідували, і він несподівано обійняв мене і спробував поцілувати.

Нед розсміявся неголосно, але від душі, немовби він ніяк не міг стримати веселощів, що нахлинули на нього.

Дженет дивилася на нього здивовано.

Переставши сміятися, Нед усміхнувся їй і попросив:

– Продовжуйте, будь ласка. Не звертайте на мене уваги. Я потім розповім, чому мені раптом стало смішно.

Однак, щойно Дженет відкрила рот, як він знову перервав її:

– Заждіть. А цілуючи вас, він нічого не говорив?

– Ні. Тобто, може й говорив, але нічого виразного. – Її обличчя виражало повне нерозуміння. – А в чому справа?

Нед знову розсміявся.

– Він повинен був би спом'янути про належний йому фунт м'яса. Це, вірогідно, моя провина. Я приклав усі зусилля, щоб переконати Поля не підтримувати вашого батька на виборах. Я говорив, що вас використовують в якості приманки, щоб заручитися його підтримкою, і порадив – якщо вже йому так кортить піймати на цю вудочку – зажадати належний йому фунт м'яса вперед, бо після виборів йому не бачити нагороди.

Дженет широко розкрила очі, але нерозуміння в них вже не було.

– Ми розмовляли з ним у той самий день, але я ніяк не думав, що мої доводи на нього вплинуть. Послухайте, – продовжуючи, Нед наморщив лоб, – що ви з ним зробили? Адже він збирався освідчитися вам. Його просто розпирало від шани до вас і всякого такого. Ви, мабуть, самі дали йому привід, раз він втратив голову.

– Я не давала йому приводу, – повільно проговорила вона, – хоча мені було нелегко в той вечір. Усім нам тоді було ніяково. Я намагалася й виду не показати, як мені гидко займати його... – не закінчивши фрази, вона розвела руками.

– Що ж сталося потім?

– Я, звісно, зразу ж пішла. Я була розлючена.

– І ви нічого йому не сказали? – очі його виражали погано приховану веселість.

– Ні, і він мені нічого не сказав. Я пішла нагору і на сходах зустріла тата. Коли я розповіла йому про те, що сталося, – а я була на нього зла не менше, ніж на Поля, адже все це через нього скоїлося, він запросив Поля на обід, – ми почули, як грюкнули вхідні двері і зрозуміли, що Поль пішов. У цю мить зі своєї кімнати вийшов Тейлор. – Від хвилювання Дженет зблідла, лице її напружилось, голос звучав глухо. – Тейлор почув наші голоси, і тепер хотів дізнатися, що сталося, але я лишила їх удвох і пішла до себе. Я так злилася, що вже не хотіла розмовляти. І я не бачила його більше, а потім тато прийшов до мене і сказав, що Тейлора ... вбили.

Вона змовкла і, зчепивши пальці, вичікуюче дивилася на Неда.

– Ну й що з того? – спокійно запитав Нед.

– Що з того? – здивовано повторила Дженет. – Хіба ви нічого не зрозуміли? Невже вам не зрозуміло, що брат кинувся вслід за Полем, ув'язався в бійку і Поль убив його. Тейлор вийшов із себе від люті... Так, – лице Дженет освітилося тріумфальною усмішкою. – Ще одна деталь: капелюх Тейлора там не знайшли. Він так поспішав... боявся упустити Поля, що навіть капелюх не надів. Він...

Покачавши головою, Нед перервав її.

– Не піде, – сказав він з цілковитою певністю. – Полю не було потреби убивати Тейлора, і він ніколи б цього не зробив. Та він міг однією рукою впоратися з Тейлором, а в бійці він не втрачає голови. От це я вже знаю. Мені доводилося бачити, як Поль б'ється. Я і сам з ним бився. Не піде. – Він примружив очі, і лице його застигло. – Але припустимо, Поль убив його. Припустимо, так сталося, хоч я і не вірю в це. Все одно тут мова йтиме не про вбивство, а про самооборону.

– Тоді навіщо приховувати, що сталося? – презирливо запитала Дженет.

– Та він же хоче одружитися з вами! – вигукнув Нед. – Якщо б він зізнався, що вбив вашого брата, це навряд чи допомогло б йому в досягненні заповітної мети. – Він усміхнувся. – Ще трохи і я стану мислити так, як і ви. Ні, міс Генрі, Поль не вбивав вашого брата.

Очі Дженет зробились холодними. Вона мовчки дивилася на Неда.

– Ви не маєте доказів, – продовжував він замислено. – Ви просто прикинули що до чого і прийшли до неправильного висновку, що ваш брат побіг услід за Полем.

– Так воно і було, – наполягала вона. – Тейлор просто не міг поступити інакше. Як ще можна пояснити те, що він опинився на Китайській вулиці з непокритою головою?

– Ваш батько не бачив, як Тейлор вийшов із дому?

– Ні, він теж нічого не знав, поки нам не повідомили...

– А він задоволений вашим поясненням? – перервав її Нед.

– Моє пояснення – єдине можливе! – скрикнула вона. – Що б він не говорив, він мусить визнати, що моя правда. І ви також. – В її очах стояли сльози. – Не може бути, щоб ви цього не розуміли. Я не вірю вам, містере Бомонт. Не знаю, що вам було відомо раніше. Ви знайшли тіло Тейлора. Може, ви ще що-небудь там виявили, не знаю, але тепер ви знаєте все.

У Неда затремтіли руки. Глибше вмостившись у кріслі, він засунув їх у кишені штанів. Обличчя його було спокійним, тільки глибокі складки біля рота, що видавали нервове напруження, позначилися ще різкіше.

– Так, я знайшов його тіло. Але більше там нікого і нічого не було. Крім цього я нічого не знаю.

– Тепер знаєте, – сказала вона.

Губи Неда здригнулися під темними вусиками. В очах загорівся гнівний вогник. Намірено різким тоном він хрипко кинув:

– Я знаю тільки одне: той, хто прикінчив вашого братика, зробив людству велику послугу.

У першу мить вона відхитнулася від нього, притиснувши руки до горла, але затим вираз жаху зник з її лиця.

– Розумію. – В її голосі звучали співчутливі нотки. – Ви друг Поля. Вам тяжко зараз.

Опустивши голову, Нед пробурмотів:

– Я сказав гидоту, і до того ж дурну. – Він кисло посміхнувся. – От бачите, я ж попереджав вас, що я не джентльмен. – Він перестав посміхатися і підвів голову. Очі його гляділи пильно і спокійно. – Однак, в одному ви маєте рацію: я дійсно друг Поля. Ним я і залишуся, кого б він там не вбивав.

Запала довга пауза, під час якої Дженет не зводила очей з лиця Неда. Коли вона, нарешті, заговорила, голос її звучав глухо, безживно:

– Отже, все було даремно? Мені здавалося, що коли я розповім вам правду... – вона осіклась. Її обличчя, руки, плечі виражали повну безнадію.

Нед повільно покачав головою.

Зітхнувши, вона встала і простягла йому руку.

– Мені дуже гірко і образливо, але ж нам не обов'язково розставатися ворогами, чи не так, містере Бомонт?

Він теж підвівся. Простягнутої руки він, начебто, не помітив.

– Та половина вашої душі, яка обманювала Поля і продовжує його обманювати, – мій ворог.

Дженет не прибирала руки.

– А друга половина, – запитала вона, – та половина, яка не має до цього відношення?

Він взяв її руку і низько схилився над нею.

4

Провівши Дженет, Нед Бомонт підійшов до телефону і назвав номер.

– Доброго дня, – сказав він. – Це говорить Бомонт. Скажіть, містер Медвіг ще не появлявся?.. Коли він прийде, передайте йому, будь ласка, що я дзвонив і зайду побачитися з ним... Дякую вам.

Нед поглянув на годинника. Було кілька хвилин на другу. Він запалив сигарету, всівся біля вікна і став розглядати сіру церковку напроти. Кільця диму, відштовхуючись від віконного скла, плавали над його головою сизими хмаринками. Так він сидів і гриз сигарету хвилин десять, поки не задзеленчав телефон.

– Хелло, – мовив він, знявши трубку. – Так, Гаррі... Розуміється. Де ти знаходишся?... Гаразд, піду. Чекай мене там ... Через півгодинки. Прекрасно.

Жбурнувши недопалок у камін, він вдягнув пальто та капелюх і вийшов. Пройшовши пішки шість кварталів, він зайшов у ресторан, з'їв салат з булочкою, випив чашку кави, а затим пройшов ще чотири квартали до маленького готелю під назвою "Мажестік". Юнак ліфтер привітав Неда, назвавши його за ім'ям, і, піднімаючи його на четвертий поверх, запитав, що він може сказати про третій заїзд на сьогоднішніх скачках.

Подумавши, Нед відповів:

– Думаю, що Лорд Байрон виграє.

– Дуже сподіваюся, що ви помиляєтесь, – зауважив юнак, – я поставив на Шарманку.

– Все може бути. – Нед знизав плечами. – Та вже Шарманка поважчала.

Пройшовши по коридору, Нед постукав у двері 417-ї кімнати. Двері відкрив Гаррі Слосс, міцний, широколиций, починаючий лисіти чоловік років тридцяти п'яти. Він був у самій сорочці, без піджака.

– Сукунда в секунду, – сказав він, відкриваючи двері. – Проходь.

Почекавши, поки Гаррі зачинить двері, Нед звелів:

– Викладай, що стряслося.

Гаррі всівся на ліжко і стурбовано поглянув на Неда.

– Знаєш, мені дуже не подобається ця штука.

– Яка саме?

– А те, що Бен поперся в прокуратуру.

– Гаразд, – роздратовано проговорив Нед. – Я не поспішаю, можу і зачекати поки ти зберешся по-порядку розповісти, в чому справа.

Гаррі підняв свою широку білу ручищу.

– Зачекай, Нед, зараз я тобі все поясню. Вислухай мене. – Він порився у кишені і витяг зібгану пачку сигарет. – Пам'ятаєш той вечір, коли пристукнули цього хлопчака Генрі?

– Еге ж, – знудженим тоном вимовив Нед.

– Пам'ятаєш, ми з Беном прийшли до клубу саме перед тим, як ти об'явився?

– Авжеж.

– Так ось, слухай, ми бачили, як Поль сварився з цим шмаркачем там, під деревами.

Нед розгладив кінчиком пальця свої вусики і здивовано заперечив:

– Але ж я бачив, як ви вилізали з машини перед клубом саме в ту хвилину, коли я знайшов труп. Ви ж під'їхали з

другого боку. І до того ж, – він підняв палець, – Поль з'явився у клубі раніше за вас.

– Все це вірно, – закивав Слосс. – Тільки ми спочатку проїхали по Китайській вулиці до квартири Пінкі Клейна, але його не було вдома, і тоді ми розвернулися і поїхали назад до клубу.

– Так що ж ви бачили?

– Ми бачили, як Поль сварився з ним там, під деревами.

– Ви це бачили, проїжджаючи мимо?

Слосс знову ствердно затряс головою.

– Але ж було темно, – нагадав Нед, – Я просто не розумію, як ви могли, рухаючись, розгледіти їхні обличчя. Ви що, зменшили швидкість чи зупинилися?

– Ми не зупинялися і швидкість не зменшували, але вже Поля я ні з ким не сплутаю, – наполягав Слосс.

– Можливо, але звідки ти знаєш, що він стояв там з Тейлором Генрі?

– З ним. Напевне з ним. Ми досить ясно його бачили.

– І до того ж ще ви бачили, як вони сварилися. Що ти хочеш цим сказати? Вони билися?

– Ні, але вони стояли так, наче вони сварилися. Ти ж сам знаєш, по тому, як люди стоять, можна зрозуміти, що вони сваряться.

– Ясно, – невесело усміхнувся Нед. – Якщо один із них стоїть у другого на голові. – Усмішка щезла. – І Бен потягнувся з цим у прокуратуру?

– Так. Я не знаю, звісно, чи сам він туди пішов, чи ж Фарр що-небудь рознюхав і послав за ним, та тільки він розколовся у Фарра. Це вчора було.

– А як ти дізнався про це, Гаррі?

– Фарр мене повсюди шукає, ось як я дізнався про це, – відповів Слосс. – Бен проговорився, що я був разом з ним, і Фарр велів передати мені, щоб я зайшов, тільки я не хочу вплутуватися у цю історію.

– Ще б пак! Але що ти скажеш Фарру, коли він тебе зацапає!

– Та не дам я себе зацапати! Тому то я і викликав тебе. – Слосс відкашлявся і провів язиком по пересохлих губах. – Я подумав, що, може, мені краще змитися з міста на пару тижнів, поки заворушення не вляжеться, тільки для цього монета потрібна.

Усміхнувшись, Нед покачав головою.

– Цього саме і не слід робити. Якщо ти дійсно хочеш допомогти Полю, піди до Фарра і скажи, що ти не розібрав, хто там стояв під деревами, і взагалі вважаєш, що із вашої машини розгледіти що-небудь толком було неможливо.

– Гаразд, зробимо, – з готовністю погодився Слосс. – Але послухай, Нед, маю ж я що-небудь за це отримати? Врешті-решт я ж ризикую... Ну, словом, ти мене розумієш?

Нед кивнув.

– Після виборів ми підшукаємо тобі тепленьке містечко, таке, де працювати доведеться не більше години в день.

– Ось що, – Слосс встав. Його водянисті зеленкуваті очі дивилися з настійливим благанням, – я скажу тобі всю правду, Нед. Я зовсім на мілині. Не міг би ти роздобути мені замість цього містечка трохи грошенят? Вони мені позаріз потрібні.

– Спробую. Поговорю з Полем.

– Зроби це для мене, Нед, і подзвони, гаразд?

– Гаразд. Бувай.

Із "Мажестіка" Нед Бомонт відправився у міську ратушу, де містилася прокуратура, і заявив, що йому необхідно побачити містера Фарра. Круглолиций молодий чоловік, до якого він звернувся, вийшов з приймальні і через хвилину повернувся з вибачливою міною на обличчі.

– Мені дуже шкода, містере Бомонт, але містер Фарр кудись вийшов.

– Коли він повернеться?

– Не знаю. Його секретарка говорить, що він нічого їй не сказав.

– Що ж, доведеться ризикнути, – промовив Нед. – Почекаю у нього в кабінеті.

Молодий чоловік заступив йому дорогу.

– Але це неможливо...

Нед усміхнувся йому своєю найчарівнішою посмішкою і ласкаво запитав:

– Тобі вже обридло твоє місце, синок?

Молодий чоловік нерішуче пом'явся і відступив убік. Нед пройшов по внутрішньому коридору і відчинив двері у кабінет окружного прокурора.

Фарр підняв голову від паперів і скочив з місця.

– Як, це були ви? – скрикнув він. – Чорт забирай цього хлопчиська! Завжди він що-небудь наплутає. Сказав, що мене запитує якийся містер Бауман.

– Не біда, – лагідно відповів Нед. – Я ж потрапив до вас врешті-решт.

Він дозволив окружному прокурору кілька разів потиснути собі руку і всадити в крісло.

– Які новини? – кинув він недбало, коли вони обоє зручно вмостилися.

– Ніяких, – відповів Фарр, заклавши великі пальці рук у кишені жилета і розкачуючись на стільці. Все та ж рутина, хоча, баче Бог, роботи нам вистачає.

– Як справи з виборами?

– Могли би бути й краще, – по багряному обличчі окружного прокурора ковзнула тінь. – Проте, я думаю, що ми все-таки впораємося.

– Що-небудь стряслося? – безтурботно запитав Нед.

– Так, всяка всячина. Завжди можуть виникнути непередбачувані обставини. На те вона і політика.

– Чи не можемо ми, я... або Поль... чим-небудь допомогти?

Фарр покачав рудою, коротко стриженою головою.

– Може, ваші труднощі викликані поголосами, що Поль має стосунок до вбивства Тейлора Генрі?

В очах Фарра майнув переляк. Він кілька разів блимнув і випрямився.

– Бачите, – нерішуче промовив він, – усі вважають, що ми давно мали б знайти вбивцю. Звісно, на сьогодні це одне з найголовніших наших ускладнень, можливо, навіть, найголовніше.

– Розкопали що-небудь новеньке з часу нашої останньої зустрічі?

Фарр знову мотнув головою. Його очі дивилися насторожено.

– Продовжуєте притримуватися деяких ліній розслідування? – з холодною усмішкою запитав Нед.

Прокурор засовався в кріслі.

– Так, Нед, розуміється.

Нед схвально кивнув. Погляд його став недобрим, в голосі зазвучала зловтіха:

– Як щодо показань Бена Ферріса? Їх теж притримуєте?

Фарр відкрив рот, закрив його, пожував губами. В наступну мить його широко відкриті від здивування очі стали абсолютно безпристрастними.

– Я не знаю, чи варті чого-небудь показання Ферріса: Думаю, що ні. Я придаю їм так мало значення, Нед, що просто забув про них.

Нед іронічно засміявся.

– Ви ж знаєте, – продовжував Фарр, що я не став би приховувати від вас чи від Поля, якби довідався що-небудь важливе. Ви ж досить добре мене знаєте.

– Раніше знали, але тоді у вас нерви міцніші були, – відповів Нед. – Ну, добре. Так ось, якщо вас цікавить той тип, котрий був у машині з Беном, ви можете взяти його зараз в готелі "Мажестік," номер чотириста сімнадцять.

Фарр мовчки розглядав зелене сукно свого стола, танцюючу фігурку з літаком на чорнильному приборі. Лице його осунулось.

Нед встав, усміхаючись одними губами

– Поль завжди готовий виручити своїх хлопців з біди, – промовив він. – Якщо вам потрібна його допомога, він з задоволенням дозволить себе арештувати по звинуваченню у вбивстві Тейлора Генрі.

Фарр не підводив очей.

– Не мені вказувати Полю, що йому робити, – вичавив він.

– Геніальна думка! – вигукнув Нед. Він перегнувся через стіл і довірче прошепотів у самісіньке вухо окружного прокурора. – А ось ще одна, не менш геніальна. Не вам робити те, чого Поль не велить...

Усміхаючись, він направився до дверей, проте усмішка зникла, щойно він вийшов на вулицю.

Глава восьма. ПОЦІЛУНОК ІУДИ

1

Нед Бомонт відкрив двері, на яких було написано "Східна будівельно-підрядна компанія," і, обмінявшись привітаннями з двома молодими дівицями, сидівшими за столиками, пройшов у наступне приміщення, де знаходилися п'ять-шість чоловіків, а звідти – в особистий кабінет Поля Медвіга. Поль сидів за обшарпаним столом, проглядаючи папери, котрі клав перед

ним коротенький чоловічок, який поштиво висовувався з-за його плеча.

– Привіт, Нед, – сказав Медвіг, підводячи голову, і додав, звертаючись до чоловічка: – Принесеш мені цей мотлох опісля.

Коротун зібрав папери і зі словами "Слухаю, сер" та "Здрастуйте, містере Бомонт" вийшов із кабінета.

– Що з тобою, Нед? – запитав Медвіг. – Маєш такий виглядд, ніби ти не спав усю ніч. Присядь.

Нед зняв пальто, поклав його на крісло, кинув зверху капелюх і витяг сигару.

– У мене все гаразд. Як життя? Що новенького? – Він усівся на край обшарпаного стола.

– Я хочу, щоб ти побачився з Маклафліном, – сказав Медвіг. – Якщо хто-небудь і спроможний прикликати його до порядку, так це ти.

– Гаразд, а що він?

Медвіг скорчив гримасу.

– Одному Богу відомо. Я думав, він у мене по струнці ходитиме, а він щось крутить.

У чорних очах Неда з'явився зловісний блиск. Він поглянув на Медвіга.

– Отже, і він теж, хм...

Після секундного коливання Медвіг запитав:

– Що ти хочеш цим сказати, Нед?

Однак Нед відповів на питання питанням:

– Скажи, тобі подобається, як ідуть справи останнім часом?

Медвіг роздратовано стенув плечами, його очі продовжували запитально дивитися на Неда.

– Не так вже все погано, чорт візьми, – відповів він. – Обійдемося і без цієї жменьки голосів Маклафліна.

– Можливо, – відповів Нед, піджавши губи, – але нам не виграти, якщо ми будемо і далі втрачати голоси. – Він засунув у рот сигару і вів далі, не виймаючи її з рота: – Ти прекрасно знаєш, що наші справи далеко не так благополучні, як два тижні тому.

Медвіг поблажливо усміхнувся.

– Господи! До чого ж ти полюбляєш припадати, Нед! Невже ти все бачиш тільки у чорному світлі? – І, не дожидаючись відповіді, повчально додав: – У кожній політичній кампанії, а я їх провів немало, завжди настає момент, коли здається, що все летить до бісової матері. Проте нічого, обходиться.

Нед запалив сигару, випустив хмару диму і зауважив:

– Із цього не слідує, що так буде й надалі. – Він тицьнув сигарою в груди Медвігу. – Якщо вбивство Тейлора Генрі не

буде розкрито негайно, ти можеш не турбуватися відносно результата кампанії. Хто б не взяв гору, тобі кришка.

Блакитні очі Медвіга затуманилися. Однак на його лиці не здригнувся жоден м'яз і голос звучав, як і раніше, спокійно.

– Куди ти гнеш, Нед?

– Все місто вважає, що це ти його убив.

– Отак? – Медвіг замислено погладив себе по підборіддю. – Нехай це тебе не турбує. про мене говорили речі і гірші.

Нед кисло усміхнувся.

– І які ж тільки випробування не випадали у твоєму житті! – мовив він з іронічним захопленням. – Скажи, а електрикою ти ніколи не лікувався?

– Ні, – розсміявся Медвіг, —— і не збираюся.

– Ти дуже близький до цього, Поль, – тихо промовив Нед.

Медвіг знову розсміявся.

– Господи помилуй! – вигукнув він з удаваним переляком.

Нед знизав плечами.

– Ти зараз дуже зайнятий? – запитав він. – Я тобі не занадто набридаю своєю балаканиною?

– Я слухаю тебе, – спокійно відповів Медвіг. – Мені ще ніколи в житті не доводилося жалкувати, що я слухав тебе.

– Дякую вам, сер! Як на твою думку, з чого б це Маклафлін почав крутити?

Медвіг знизав плечами.

– Він вважає, що з тобою покінчено, – провадив Нед. – Всьому місту відомо, що поліція не шукає вбивцю Тейлора, і це пояснюють тим, що його вбив ти. Маклафлін вирішив, що твоя карта бита. Виборці не підтримають тебе на цей раз.

– Справді? Так він гадає, що вони волітимуть, щоб Шед заправляв містом? Він вважає, що через підозру в одному-єдиному вбивстві моя репутація стала гірша, ніж у Шеда?

– Не второпаю, кому ти морочиш голову, мені чи собі? – розсердився Нед. – Який стосунок до цього має репутація Шеда? Він же не підтримує своїх кандидатів відкрито. А ти підтримуєш. Саме твої кандидати винні у тому, що поліція не розслідує вбивство Тейлора Генрі.

Медвіг знову потер рукою підборіддя і сперся ліктями на стіл. Його красиве, дихаюче здоров'ям обличчя не виражало жодної стурбованості.

– Ось ми все говоримо про те, що думають інші. А ти що думаєш, Нед? Давай поговоримо про це. Ти також вважаєш, що мені кришка?

– Цілком можливо, – рішуче відповів Нед, – а якщо будеш сидіти склавши руки, то напевне. – Він хитро усміхнувся. – А ось твої кандидати переможуть в кожному разі.

– Це потребує пояснень, – флегматично відізвався Медвіг.

Нед перегнувся через стіл і акуратно струсив попіл у мідну плювательницю, що стояла біля стола.

– Вони тебе продадуть, – проказав він абсолютно безпристрастно.

– Справді?

– А чому би й ні? Ти дозволив Шеду переманити у тебе всіх покидьків. Ти вирішив опертися на респектабельних громадян, на вершки суспільства. Так ось, респектабельні громадяни починають коситися на тебе. Тоді твої кандидати розіграють грандіозний спектакль: тебе арештовують за підозрою у вбивстві, і поважні виборці приходять у теляче захоплення від благородства отців міста. Подумати тільки, вони не побоялися запроторити у в'язницю свого боса, коли той переступив закон! Штовхаючись і збиваючи один одного з ніг, вони біжать до виборчих урн, щоб вручити своїм героям бразди правління ще на чотири роки. Втім, і твоїх хлопців не можна звинувачувати. Вони знають, що таким шляхом вони напевне виграють, а з тобою напевне програють.

– Так ти не надто покладаєшся на них, Нед? – запитав Медвіг.

– Рівно стільки, скільки й ти, – усміхнувся Нед. Його обличчя знову стало серйозним. – Це вже не просто здогадки, Поль. Сьогодні вдень я був у Фарра. Мені довелося силою увірватися до нього, він хотів уникнути розмови, роблячи вигляд, що не займається розслідуванням убивства. Потім почав виляти. – Нед зневажливо скривив рот. – Уявляєш, той самий Фарр, котрий у мене через палицю скакав.

– Що ж, це ж тільки Фарр... – почав було Медвіг, але Нед не дав йому договорити.

– Так, тільки Фарр, і цим, до речі, все сказано. Рутледж, чи Броді, чи навіть, Рейні могли б продати тебе на свій страх і ризик, та якщо вже Фарр собі таке дозволяє – отже він певен, що його підтримають решта. – Дивлячись в незворушне лице Медвіга, Нед спохмурнів. – Послухай, Поль, ти можеш у будь-яку мить перестати мені вірити...

Медвіг безтурботно помахав рукою.

– Коли це станеться, я дам тобі знати. Втім, чому тебе понесло до Фарра?

– Мені сьогодні подзвонив Гаррі Слосс. Схоже, що вони з Беном Феррісом бачили, як ти сварився з Тейлором на Китайській вулиці в ніч убивства, принаймні, так вони говорять. – Ні голос, ні погляд Неда нічого не виражали. – Бен пішов з цією історією до Фарра. А Гаррі зажадав гроші за те. щоб не піти. Ось тобі твої соратники, вони уміють тримати ніс за вітром. Я давно вже помічав, що у Фарра здають нерви, і відправився до нього, щоб остаточно в цьому переконатися.

– І ти переконався, що він збирається всадити мені ніж у спину?

– Ага.

Вставши з крісла, Медвіг підійшов до вікна. Він стояв там добрих три хвилини, засунувши руки в кишені і дивлячись на вулицю, і весь цей час Нед не зводив очей з його широкої спини. Не повертаючи голови, Медвіг запитав:

– Що ти сказав Слоссу?

– Та так, поморочив йому голову.

Медвіг повернувся до столу, але не сів. Його рум'яне обличчя налилося кров'ю. Інших змін у ньому помітно не було. Голос звучав рівно:

– Як на твою думку, що нам робити?

– Зі Слоссом? Рівним коштом нічого. Другий хлопець уже все виклав Фарру. Що б не зробив Слосс, нічого не зміниться.

– Я не про те. Що нам робити взагалі?

Нед кинув сигару в плювательницю.

– Я вже сказав тобі. Якщо вбивство Тейлора не буде розкрито негайно, тобі кришка. Це єдине, чим варто зайнятися.

Медвіг перевів погляд з Неда на пусту стіну. Його повні губи були щільно стиснуті. На скронях виступили краплі поту. Глухим голосом він промовив:

– Це не допоможе. Придумай що-небудь і ще.

У Неда затремтіли ніздрі, очі потемніли.

– Другого виходу немає, Поль. Усе решта буде на руку або Шеду, або Фарру і його шайці. Кожен з них роздавить тебе.

– Має ж бути якийсь вихід, Нед, – хрипко прошептав Медвіг. – Подумай, прошу тебе.

Нед встав зі столу і впритул підійшов до Медвіга.

– Другого виходу у нас немає. Це єдиний шлях, і тобі доведеться піти по ньому, хочеш ти цього чи ні, або ж мені доведеться це зробити за тебе.

– Ні, – Медвіг енергійно струснув головою. – Не лізь у цю справу!

– Це єдиний раз, коли я тебе не послухаю, Поль, – відповів Нед.

Поль Медвіг поглянув Неду Бомонту прямо в очі і промовив хрипким шепотом:

– Я убив його, Нед.

Нед втягнув у себе повітря, потім видихнув. Медвіг поклав руки йому на плечі і заговорив глухо, ледве чутно:

– Це нещасний випадок, Нед. Коли я йшов від них, він погнався за мною по вулиці. Розумієш, у мене з Дженет вийшла маленька прикрість, ось він і кинувся на мене з ціпком. Сам не знаю, як це сталося, тільки я вдарив його цим самим ціпком по голові, не сильно – не міг я його сильно вдарити, – а він упав і розбив собі голову об тротуар.

Нед кивнув. Його обличчя стало зосередженим. Напруженим голосом він запитав:

– А ціпок куди ти дів?

– Я відніс його під пальто і спалив. Коли я збагнув, що він мертвий, я пішов до клубу і, раптом, виявив, що ціпок у мене в руках. От я і сховав його під пальто, а потім спалив.

– Що це був за ціпок?

– Масивний такий, сучкуватий коричневий ціпок, дуже важкий.

– А що сталося з його капелюхом?

– Не знаю, Нед. Мабуть, він загубив його в бійці, а потім хто-небудь підібрав його.

– Адже на ньому був капелюх?

– Так, звісно.

Кінчиком пальця Нед розгладив свої вусики.

– Ти не пам'ятаєш, повз тебе проїжджала машина з Феррісом і Слоссом?

– Не пам'ятаю, – покачав головою Медвіг, – але це цілком можливо.

– Ти все зіпсував: у тебе був шанс добитися вироку – убивство з ціллю самооборони.

– Знаю, Нед. Але я хочу оженитися на Дженет понад усе на світі, а якщо це викриється, я не матиму жодних шансів, навіть, якщо вдасться довести, що це був нещасний випадок.

Нед гірко розсміявся в обличчя Медвігу.

– Ти мав би більше шансів, ніж тепер.

Медвіг мовчки поглянув на нього.

– Вона від самого початку вирішила, що це ти убив її брата, – вів далі Нед. – Вона ненавидить тебе. Вона зробила все, щоб відправити тебе на електричний стілець. Це вона перша наслала на тебе підозру анонімними листами, котрі розсилала всім заінтересованим особам. Це вона підбурила проти тебе Опаль. Сьогодні вранці вона прийшла до мене і сама розповіла про це. Вона намагалася і мене підбурити проти тебе. Вона ...

– Годі, – сказав Медвіг. Він випрямився. Його блакитні очі дивилися холодно і вороже. – В чому справа, Нед? Ти що, вирішив приударити за нею, ж... – Він не скінчив фрази і зверхньо поглянув на Неда. – Втім, це не міняє справи. – Він недбало вказав на двері. – Забирайся звідси, падлюка. Іуда ти! Це твій прощальний поцілунок, ми розстаємося.

– Я піду, коли закінчу говорити.

– Ти підеш, коли тобі велять. Я не вірю жодному твоєму слову. Я не вірю нічому з того, що ти сказав. І ніколи не повірю.

– Як знаєш, – відповів Нед.

Він підібрав своє пальто та капелюх і вийшов з кімнати.

2

Нед Бомонт повернувся додому блідий і понурий. Він упав у плюшеве крісло, до віскі, котре стояло поряд на столику, він і не приторкнувся. Понуро втупившись на свої чорні ботинки, він гриз нігті. Задзеленчав телефон. Він не рушився з місця. Присмерки поступово витіснили з кімнати денне світло. Було вже зовсім темно, коли він встав, підійшов до телефону і назвав номер.

– Хелло, попросіть, будь ласка, міс Генрі.

Чекаючи відповіді, він тихо щось насвистував.

– Це міс Генрі? Так... Я щойно повернувся після розмови з Полем. Так, про це ... І про вас також... Так, ви мали рацію. Він зробив саме так, як ви розраховували. – Нед розсміявся. – Не сперечайтесь, ви розраховували на це. Ви знали, що він назове мене брехуном, відмовиться зі мною розмовляти і вижене мене... Так він і зробив. Ні, ні, це ж мало коли-небудь статися. Ні, правда... думаю, що назавжди. Того, що було сказано, назад не повернеш. Так, весь вечір... Це буде чудово... Бувайте.

Він наповнив склянку віскі і залпом випив його. Потім він пройшов у спальню, поставив будильник на восьму годину і, не роздягаючись, ліг на ліжко. Якийсь час він лежав, глядячи на стелю, потім заснув і проспав доти, поки його не розбудив дзвінок будильника. Сонний, він пройшов у ванну, вмикаючи по ходу світло, умився, пристебнув свіжий комірець і затопив камін у вітальні. Коли прийшла Дженет Генрі, він сидів у кріслі і читав газету.

Дженет просто розпирало від радості. Хоча вона відразу ж заходилася запевняти Неда, ніби їй і в голову не приходило, що її вранішній візит до нього може мати такі наслідки, і що вона ніяк не розраховувала на це, в її очах скакали радісні вогники,

а губи, вимовляючі слова вибачень, раз за разом розпливалися в усмішці.

– Все це неважливо, – мовив Нед. – Я б зробив так само, навіть знаючи все наперед. Мабуть, в глибині душі я це передчував. Тут вже нічого не поробиш. Якби ви мені сказали, що цим може закінчитися, я би прийняв ваші слова за виклик і вже напевне зробив би це.

Вона простягла йому обидві руки.

– Я дуже рада, – зізналася вона, – і не буду прикидатися, що засмучена вашим розривом.

– А ось мені сумно, – заперечив він, забираючи її руки у свої, – проте, я б і пальцем не ворухнув, щоб уникнути того, що відбулося.

– І тепер ви знаєте, що я мала рацію. Це він убив Тейлора. – Вона допитливо дивилася йому в обличчя.

– Так він сказав, – кивнув Нед.

– І ви допоможете мені? – вона стисла його руки і підійшла зовсім близько.

Нед коливався. Він бачив її нетерпіння, і це сердило його.

– Це був нещасний випадок, самооборона, – повільно промовив він. – Я не можу...

– Ні, це було вбивство! – закричала вона. – Звісно, тепер він буде стверджувати, що захищався. Та хай навіть так, хіба він

не мусить, як порядна людина, явитися в суд і довести свою невинність?

– Він надто довго чекав. Тепер цей місяць буде служити доказом проти нього.

– А хто в цьому винний? Невже ви думаєте, що він тягнув би так довго, якби це була дійсно самооборона?

– Він зволікав заради вас. Він вас любить, – повільно проговорив Нед з особливим наголосом на останньому слові. – Він не хотів, щоб ви вважали його вбивцею вашого брата.

– Але я з самого початку знала, що він убивця! – вигукнула вона. – А тепер все місто довідається про це.

Нед понуро знизав плечами.

– Ви не хочете допомогти мені?

– Ні.

– Але чому? Ви ж порвали з ним.

– Я повірив його розповіді. Я розумію, що суд тепер не повірить йому. Надто пізно. Між нами все скінчено, це правда, але я не зраджу його. – Нед облизнув пересохлі губи. – Дайте йому спокій. Схоже, що до нього доберуться і без вашої допомоги.

– Ніколи, ніколи я не залишу його в спокої, поки він не понесе заслужену кару. – Вона задихнулася, її очі потемніли від гніву. – Якщо ви дійсно вірите йому, ви можете, нічим не

ризикуючи, взятися за розслідування цієї справи. Чи ви боїтеся знайти докази того, що він збрехав вам?

– Що ви маєте на увазі? – обережно запитав Нед.

– Хочете допомогти мені з'ясувати істину? Хочете дізнатись, збрехав він вам чи ні? Адже мають же бути десь докази його вини! Якщо ви дійсно йому повірили, чому ви так боїтеся допомогти мені?

Уважно поглянувши на неї, Нед запитав:

– А якщо я погоджуся вам допомогти і ми дізнаємося істину, ви обіцяєте її прийняти, якою б гіркою вона не була?

– Обіцяю, – з готовністю відповіла вона, – якщо і ви пообіцяєте мені те ж саме.

– І ви будете тримати язика на прив'язі, доки ми не довідаємося всю правду.

– Обіцяю.

– Домовилися, – сказав він.

Дженет щасливо схлипнула, сльози радості навернулися їй на очі.

– Сідайте, – сухо мовив Нед. – Нам необхідно виробити план дій. Ви ще не розмовляли з Полем після нашої сварки?

– Ні.

– Отже, ми не знаємо, як він тепер до вас ставиться. А раптом він подумав і вирішив, що я все ж правий. В моїх з ним стосунках це вже нічого не міняє – між нами все скінчено, – але дізнатися про це необхідно, і чим скоріше, тим краще. – Звичним рухом Нед розгладив нігтем свої вусики. Доведеться почекати, поки він сам прийде до вас. Якщо він вагається, ваш дзвінок може тільки насторожити його. Наскільки ви певні в його почуттях до вас?

– Настільки, наскільки жінка може бути впевнена в чоловікові. – Вона сором'язливо розсміялася. – Я розумію, що звучить надто самовпевнено... але я дійсно певна, містере Бомонт.

– Тоді нам, очевидно, нічого побоюватися з цього боку, – кивнув Нед. – Втім, до завтрішнього дня вам слід з'ясувати це цілком виразно. Ви ніколи не пробували його промацати?

– Ні, я все чекала ...

– Ну, тепер це відпадає. Як би ви не були в ньому певні, вам зараз необхідно поводитися вкрай обережно. Може, ви згадали ще які-небудь обставини?

Дженет покачала головою.

– Я гадки не мала, як приступити до цієї справи. Ось чому мені була так потрібна ваша допомога.

– А вам не приходило в голову найняти приватного детектива?

– Приходило, але я боялась нарватися на такого, котрий продав би мене Полю. Я не знала, кому довіритися.

– Я знаю одного, котрий може нам придатися. – Нед провів рукою по волоссю. – А тепер мені треба, щоб ви розвідали для мене дві речі. По-перше, чи всі капелюхи вашого брата вдома? Поль запевняє, що Тейлор був у капелюсі. Однак, коли я його знайшов, капелюха на ньому не було. Так от дізнайтеся, скільки капелюхів було у вашого брата і чи всі вони на місці. – Нед криво усміхнувся, – не рахуючи того, що я взяв напрокат.

Дженет навіть не звернула на це уваги. Покачавши головою, вона гірко розвела руками.

– Це неможливо, – промовила вона. – Ми віддали всі його речі, та й потім ніхто, крім Тейлора, не знав, що у нього було.

– Ну що ж, – знизав плечами Нед. – Я особливо й не розраховував на це. Тепер друге. Чи не пропадав у вашого брата – або вашого батька – ціпок? Мене особливо цікавить один з них: масивний сучкуватий ціпок коричневого кольору.

– У тата є в точності такий, – жваво відізвалась Дженет. – Гадаю, він удома.

– Перевірте це. Ну й досить з вас до завтра; втім, якщо вдасться, можете ще з'ясувати, як до вас ставиться Поль.

– А до чого тут ціпок? – запитала вона і встала.

– Поль стверджує, що ваш брат накинувся на нього з цим самим ціпком і він, намагаючись відняти його, ненавмисно вдарив Тейлора по голові. А потім, нібито, Поль відніс ціпок і спалив його.

– Я цілком певна, що всі татові ціпки вдома. – Її лице поблідло, очі округлилися.

– А у Тейлора був ціпок?

– Тільки чорний з серебреним набалдашником. – Вона доторкнулася до його руки. – Але коли усі ціпки на місці, означає...

– Що-небудь це та означає, – сказав Нед, стиснувши її руку. – Тільки без фокусів, – багатозначно попередив він.

– Обіцяю! – вигукнула вона. – Якби ви тільки знали, як мені була потрібна ваша допомога і яка я щаслива тепер, отримавши її – ви б зрозуміли, що можете мені довіряти.

– Сподіваюся, що можу, – мовив Нед, відпускаючи її руку.

3

Після того, як Дженет вже пішла, Нед Бомонт не міг знайти собі місця. Він був блідий, але очі його сяяли. Коли він, нарешті, поглянув на годинника, було вже за двадцять хвилин десята. Нед вдягнув пальто і відправився в "Мажестік." Йому сказали, що Гаррі Слосса немає в номері. На вулиці він зупинив таксі.

– Вест Роуд, – велів він водію, сідаючи в машину.

Таверна "Вест Роуд" стояла осторонь від шосе, в трьох милях за міською межею. Укрита деревами біла квадратна будівля вночі здавалася сірою. Вікна першого поверху були яскраво освітлені. Біля під'їзду стояло п'ять чи шість автомобілів. Обриси інших невиразно виднілися під довгим темним навісом.

Недбало кивнувши швейцару, Нед зайшов до великої зали, де під екстравагантну музику маленького оркестрика із трьох

чоловік танцювало кілька пар. Він пройшов поміж столиками, оминув майданчик для танців і зупинився біля стойки у кутку. Окрім товстого бармена з прищуватим носом, там нікого не було.

– Привіт, Нед! – вигукнув бармен. —— Давненько ми вас не бачили.

– Привіт, Джіммі. Намагався виправитися. Зроби-но мені манхеттен.

Бармен заходився змішувати коктейль. Музика змовкла. Запавшу тишу прорізав верескливий жіночий голос.

– Я не бажаю лишатися тут разом з цим покидьком Бомонтом.

Нед повернувся і обіперся ліктем на стойку. Бармен застиг з келихом у руках.

В центрі танцмайданчика стояла Лі Уілшир і понуро дивилася на Неда. Вона тримала під руку здоровенного юнака, вдягненого в синій, надто тісний для нього костюм. Хлопець тупо витріщав очі.

– Я іду звідси, – гучно повторила Лі, – якщо ти не виставиш он того покидька.

Зала насторожено мовчала.

Юнак болісно почервонів. Спроби придати собі загрозливий вид тільки підкреслював його розгубленість.

– Якщо ти боїшся, – кричала Лі, – я сама йому вріжу!

Нед усміхнувся.

– Як поживаєш, Лі? Зустрічала Берні відтоді, як його випустили?

Лі вилаялась і ступила до нього. Юнак простягнув руку і зупинив її.

– Зараз я розправлюся з цим покидьком.

Він поправив комірець, обсмикнув піджак і закрокував через танцмайданчик до стойки.

– Хто дозволив вам, – заревів він на Неда, – так розмовляти з порядною дівчиною?

Не відриваючи посуворівшого погляду від юнака, Нед простягнув праву руку і поклав її на стойку долонею догори.

– Дай мені чим його тріснути, Джіммі, – попросив він, – я сьогодні не схильний битися навкулачки.

Рука бармена зникла під стойкою. Він витяг маленький кистень і вклав його в розкриту долоню Неда. Не прибираючи руки зі стойки, Нед сказав:

– Порядна дівчина! І як її тільки не обзивають! Останній хлопець, з котрим я її бачив, називав її безглуздою дурепою.

Юначок витягся в струнку, очі його забігали з боку на бік.

– Гаразд, – буркнув він, – я тебе запам'ятаю. Ми з тобою ще зустрінемося там, де нам ніхто не завадить. – Він повернувся до Лі. – Ходімо, плюнемо на цю діру.

– Валяй, плюй, – відповіла вона дошкульно. – Тільки розбий мене Господь, якщо я піду з тобою. Мене нудить від тебе.

До них підійшов маленький товстий чоловічок.

– Мотайте звідси обоє, – гаркнув він, відкриваючи повен рот золотих зубів, – та пожвавіше!

– Коркі, – весело крикнув йому Нед, – ця... порядна дівчина – зі мною.

– Гаразд! – Коркі повернувся до юнака. – Провалюй, приятель!

Юнак вийшов.

Лі Уілшир повернулася до свого столика. Вона сиділа, підперши щоки долонями, і не відривала погляду від скатерті. Нед усівся навпроти і підкликав офіціанта.

– У Джіммі лишився мій манхеттен. І крім того, я хочу їсти. Лі, будеш вечеряти?

– Ні, – відповіла вона, не піднімаючи очей. – Я хочу шипучки.

– Відмінно, – сказав Нед, – а я хочу біфштекс з грибами і овочами, якщо тільки у Тоні знайдуться свіжі овочі – не з банок. Потім зелений салат, помідори під соусом рокфор і каву.

– Усі мужчини – негідники, – з гіркотою сказала Лі, коли офіціант відійшов від них, – усі до одного. Така здорова дилда – і боягуз. – Вона беззвучно заплакала.

– А може, ти не вмієш вибирати? – припустив Нед.

– Ви би вже мовчали, – відповіла вона зі злістю. – Особливо після того, як викинули зі мною цей фокус.

– Не викидав я з тобою ніяких фокусів, – запротестував Нед. – Якщо Берні довелося збути твої камінці, щоб розплатитися зі мною, при чому тут я?

Знову заграв оркестр.

– Мужчини ніколи ні в чому не винні. – Лі витерла очі. – Ходімо танцювати.

– Ну що ж, – погодився Нед без особливого бажання.

Коли вони повернулися назад, на столику вже стояли шампанське і коктейль.

– Що поробляє Берні? – запитав Нед, припиваючи з келиха.

– Поняття не маю. Я його ще не бачила після того, як він вийшов, і бачити не хочу. Ще один герой! Ох, і везло ж мені на чоловіків весь цей рік. Він, та Тейлор, та ще цей покидьок.

– Тейлор Генрі? – перепитав Нед.

– Так, але тільки я майже не бувала з ним, – пояснила вона скоромовкою, – адже я тоді жила з Берні.

Нед задумливо допив коктейль.

– Так ти одна з тих дівиць, котрі бігали до нього на Чартер-стріт?

– Так, – вона сторожко поглянула на нього.

– Треба випити з цього приводу, – проказав Нед.

Він підкликав офіціанта, і Лі, заспокоївшись, взялася пудрити ніс.

4

Неда Бомонта розбудив дверний дзвінок. Ще несповна проснувшись, він встав з ліжка, прокашлявся, надів халат і капці, і пішов відкривати. Будильник показував початок десятої.

Розсипаючись у вибаченнях, увійшла Дженет Генрі.

– Я знаю, що ще безбожно рано, але я просто не могла більше чекати жодної хвилини. Я вчора ввечері ніяк не могла вам додзвонитися, а потім всю ніч через це не спала. Всі татові ціпки вдома. Тепер ви бачите, що Поль збрехав.

– А серед них є масивний сучкуватий ціпок коричневого кольору?

– Є. Це той, що майор Собрідж привіз татові в подарунок із Шотландії. Тато ніколи з ним не ходить. Він удома. – Дженет тріумфально всміхнулася.

Нед знову поморгав і провів рукою по скуйовдженому волоссю.

– Виходить, що збрехав, – погодився він.

– А крім того, – весело провадила Дженет, – він чекав мене, коли я вчора ввечері повернулася додому.

– Поль?

– Авжеж. Він мені освідчився.

Сонливість Неда як рукою зняло.

– Він розповів вам про нашу сутичку?

– Жодного слова.

– Що ж ви йому відповіли?

– Я сказала, що минуло ще надто мало часу після смерті Тейлора, і що мені поки негоже навіть думати про заручини, але я не стала йому прямо відмовляти. Здається, він вирішив, що в принципі, я не проти.

Нед допитливо поглянув на неї.

Під його поглядом Дженет зніяковіла. Її обличчя втратило веселу жвавість. Вона боязко доторкнулася до його руки і сказала другим голосом:

– Будь ласка, не думайте, що я така вже безсердечна, але я... Я так хочу довести те, що ми задумали, до кінця, що все решта вже не має для мене значення.

Нед облизнув губи і м'яко зазначив:

– Ото повезло б Полю, якби ви його любили так же міцно, як зараз ненавидите. – В його голосі звучав смуток.

Дженет сердито тупнула ногою.

– Не смійте! Ніколи більше не смійте так говорити!

Нед спохмурнів і роздратовано стиснув губи.

– Будь ласка, – з розкаянням додала вона, – я не можу цього чути.

– Пробачте, – сказав Нед. – Ви вже снідали?

– Ні, я поспішала поділитися з вами моїми звістками.

– Чудово. Тоді – поснідаємо разом. Чого б ви хотіли? – запитав він, направляючись до телефону.

Замовивши сніданок, Нед пройшов до ванної кімнати, почистив зуби, умився і розчесав волосся. Коли він повернувся до вітальні, Дженет вже зняла капелюшок і пальто, і стояла біля каміна, палячи сигарету. Вона хотіла щось сказати йому, але враз пролунав телефонний дзвінок. Нед зняв трубку.

– Хелло... Так, Гаррі, я забігав до тебе вчора ввечері, тебе не було. Я хотів запитати тебе про... ну, ти знаєш, про того

чоловіка, який розмовляв з Полем під деревами. На ньому був капелюх?.. Був? Це точно? А ціпок?.. Гаразд... Ні, Гаррі, я не зміг нічого добитися у Поля. Тобі краще самому попросити його. Атож. Бувай...

Коли він поклав слухавку, Дженет запитливо підняла брови.

– Хлопець, який зараз дзвонив, стверджує, що вони з дружком бачили, як Поль у той самий вечір розмовляв з вашим братом. Він говорить, що ваш брат був у капелюсі, але без ціпка. Втім було зовсім темно, а вони їхали в машині. Не думаю, щоб вони могли толком що-небудь розгледіти.

– Чому вас так цікавить капелюх? З ним пов'язане щось важливе?

– Не знаю, – знизав плечами Нед, – я ж не професійний детектив, але мені здається, що це може так чи інакше виявитися суттєвим.

– Вам вдалося про що-небудь дізнатися з учорашнього дня?

– Ні, я провів більшу частину вечора, напуваючи одну дівицю, котра крутила з Тейлором, та це нічого не дало.

– Я її знаю?

Він покачав головою, потім пильно поглянув на неї і сказав:

– Це не Опаль, не думайте.

– А вам не здається, що ми могли б що-небудь дізнатися від неї?

– Ні. Опаль вважає, що її батько вбив Тейлора через неї. Вона прийшла до такого висновку не тому, що їй були відомі якісь факти. На неї вплинули ваші листи, статейки в "Обсервері" і тому подібна маячня.

Дженет кивнула, проте, Неду було ясно, що його слова не переконали її.

Їм принесли сніданок. Вони сиділи за столом, коли знову задзеленчав телефон. Нед встав і зняв слухавку.

– Хелло... Так, ма... Що?! – кілька секунд він слухав, насупившись, потім сказав: – Нічого не поробиш, доведеться їх впустити. Я думаю, від цього шкоди не буде. Ні, я не знаю, де він... Думаю, що не побачу. Не переймайтеся, ма, все обійдеться. Звісно... До побачення.

Усміхаючись, Нед повернувся до столу.

-— Фарру прийшла до голови та ж думка, що й вам, – сказав він, всідаючись. – Дзвонила мати Поля. До них прийшов слідчий із прокуратури, щоб допитати Опаль. – Очі його заблищали. – Нічого цікавого вони від неї не дізнаються, проте це означає, що кільце навколо Поля змикається.

– Чому вона подзвонила вам? – запитала Дженет.

– Поля немає вдома, і вона не може знайти його.

– А хіба вона не знає про ваш розрив?

– Як видно, ні. – Нед поклав виделку. – Послухайте, ви твердо впевнені, що хочете довести цю справу до кінця?

– Більше всього на світі хочу, – відповіла вона.

– А знаєте, Поль відповів мені тими ж словами, коли я запитав його, чи так вже він хоче одружитися з вами, – з гіркою посмішкою мовив Нед.

Дженет здригнулася, обличчя її стало суворим, чужим.

– Я ж абсолютно не знаю вас, – провадив Нед. – Чому я маю вам вірити? Я бачив сон, який мені не сподобався.

Вона насмішкувато усміхнулася.

– Невже ви вірите у сни?

– Ні в що я не вірю, – без усмішки відповів Нед. – Але я гравець, і такі речі на мене діють.

– Так що ж це був за сон, після якого ви перестали мені довіряти? – з нарочито серйозним видом запитала вона... – Адже я теж бачила сон про вас. Розкажіть мені ваш сон, а я розкажу вам свій.

– Мені снилося, що я ловлю рибу, – сказав Нед, – і раптом на крючок попалася величезна райдужна форель, зовсім неймовірних розмірів, і ви сказали, що хочете подивитися, яка вона, а самі взяли і кинули її назад у воду, раніше, ніж я встиг вас зупинити.

– І що ж ви тоді зробили? – дзвінко розсміялася вона.

– Прокинувся. От і все.

– Неправда, – проговорила вона. – Не стала б я викидати вашу рибу. А тепер я розповім вам свій сон. Мені снилось... – Раптом вона широко відкрила очі. – А коли ви бачили цей сон? Тієї ночі, коли обідали у нас?

– Ні, сьогодні вночі.

– Як шкода! Було б куди багатозначніше, якби наші сни приснились нам тієї ж ночі, і навіть, тієї ж самої години і хвилини. Мій сон приснився мені тієї ночі , коли ви були у нас. Ми з вами – це вже було у сні – заблукали в глухому лісі. Ми бродили по цьому лісі стомлені і голодні поки, нарешті, не набрели на маленьку хижу. Ми постукали в двері, але ніхто не відізвався. Ми спробували їх відчинити. Вони були зачинені. Тоді ми заглянули у віконце. Там стояв великий стіл, а на ньому була маса всяких смачних речей, та ми не могли туди залізти, тому що на вікні була залізна решітка. Ми повернулися до дверей і довго-довго стукали. В хижі далі царювало мовчання. І тут ми подумали, що люди часто ховають ключі під килимок біля дверей. Дивимося, і справді, під килимком лежить ключ. Однак, коли ми відкрили двері, то побачили, що весь будиночок кишить зміями – ми їх у вікно не помітили, – і вони всі зашипіли, піднялися і поповзли на нас. Ми злякалися, зачинили двері і стали слухати, як вони шиплять і б'ються головами об поріг. І тоді ви сказали: – Давайте відкриємо двері і сховаємося, змії виповзуть. а ми зайдемо в дім. – Так ми і зробили. Ви помогли мені забратися на покрівлю – вона чомусь виявилася дуже низькою – а потім залізли самі і, перегнувшись донизу, відчинили двері. Ми лежали на покрівлі, затамувавши подих, і дивилися, як тисячі і тисячі змій, звиваючись, повзуть у ліс. Нарешті, відповзли останні, і ми зіскочили з покрівлі, вбігли досередини, зачинили за собою двері, і їли, їли, їли. І тут я

раптом прокинулась, і виявилося, що я сиджу на постелі, сміюся і плескаю в долоні.

– Мені здається, що ви все це вигадали, – мовив Нед після невеликої паузи.

– Чому ви так вирішили?

– Тому що ваш сон почався як жахіття, а закінчився зовсім навпаки, і взагалі, усі сни, котрі мені снилися про їжу, зазвичай кінчалися раніше, ніж я встигав піднести що-небудь до рота.

Дженет розреготалася.

– Ні, я не все придумала, але ви мені не повірили, і тепер я вам не скажу, де правда, а де вигадка.

– Ну, добре. – Нед знову взяв виделку, але їсти не став. – Цікаво, а ваш батько нічого не знає? Не могли б ми що-небудь витягти з нього, якби ми йому розповіли те, що нам відомо? – Нед поставив це запитання з таким видом, ніби йому це щойно прийшло в голову.

– Звісно, могли б, – з жаром відповіла вона.

Нед замислено приплющив очі.

– Я одного боюсь, як би він не вибухнув і не зіпсував нам усю музику передчасно. Він же у вас гарячий, правда?

– Еге ж, – неохоче зізналася вона, – але ми... – її обличчя враз посвітліло, – я цілком певна, що коли ми пояснимо йому, чому необхідно почекати, то він... Але ж у вас вже все готово?

– Поки що ні, – покачав він головою.

Дженет надула губки.

– Можливо, завтра, – сказав Нед.

– Справді?

– Я нічого не обіцяю, – попередив він, – але думаю. що до завтрішнього дня все буде готово.

Дженет простягла руку через стіл і торкнулася руки Неда.

– Але ви обіцяєте, що, як тільки все буде готово, ви дасте мені знати – будь то день чи ніч?

– Гаразд, обіцяю, – відповів він з непроникним видом. – Але ж вам зовсім не обов'язково особисто бути присутньою при цій сцені.

Вона почервоніла, але очей не опустила.

– Я знаю, ви вважаєте мене чудовиськом. Мабуть, так воно і є.

– Будемо сподіватися, що істина, коли ми докопаємося до неї, – пробурмотів Нед, глядячи собі в тарілку, – припаде вам до смаку.

Глава дев'ята. МЕРЗОТНИКИ

1

Після того, як Дженет пішла, Нед Бомонт підійшов до телефону і назвав номер Джека Рамсена.

– Послухай, Джек, ти не міг би заглянути до мене? – запитав він, коли той взяв трубку. – Добре... чекаю.

До приходу Джека Нед встиг перевдягтися. Вони всілися один навпроти одного в плюшеві крісла, тримаючи в руках по склянці віскі з содовою, і закурили: Нед – сигару, Джек – сигарету.

– Ти чув про мій розрив з Полем? – запитав Нед.

– Так, – недбало зронив Джек.

– Ну і що ти про це думаєш?

– Рівним рахунком нічого. Я пригадую, що зовсім недавно ви теж порвали друг з другом, а потім виявилося, що це ловушка для О'Рорі.

Нед усміхнувся, мовби він з самого початку чекав саме такої відповіді.

– Таким чином, усі вважають це новим трюком?

– Багато хто, – лаконічно відповів його франтуватий співбесідник.

Нед глибоко затягся і повільно з розстановкою запитав:

– А якщо я зізнаюся тобі, що на цей раз ми порвали з ним по-справжньому, без дураків?

Джек промовчав. Обличчя його нічого не виражало.

– На жаль, це так, – сказав Нед. Він відхлебнув зі склянки. – Скільки я тобі винен?

– Сорок монет за останнє дільце з дівчинкою Медвіга. За минуле ми розрахувались.

Нед витяг з кишені штанів товсту пачку грошей, відділив від неї чотири десятидоларові асигнації і протягнув їх Джеку.

– Дякую, – кивнув той.

– Отже, ми розрахувались, – підсумував Нед. Він глибоко затягся і, цідячи дим крізь зуби, вів далі: – Я маю для тебе ще одну роботку. Я хочу, щоб Поля взяли за вбивство Тейлора Генрі. Він мені зізнався у всьому, але потрібні додаткові докази. Хочеш попрацювати над цим зі мною?

– Ні.

– Чому?

Смаглявий молодий чоловік піднявся і поставив порожню склянку на стіл.

– Ви знаєте, що ми з Фредом заснували тут невеличке детективне агентство. Справи йдуть непогано. Ще пару років, і ми почнемо солідно заробляти. Ви мені подобаєтесь, Бомонт, та не настільки, щоб через вас розсваритися з людиною, котра тримає в руках все місто.

– Поль – людина пропаща, – спокійно відповів Нед. – Вся його свора вже зібралась хоронити його . В цю саму мить Фарр і Рейні...

– Так нехай вони самі і займаються цим, – перервав його Джек. – Я не збираюся занурюватися в цю брудну історію, і взагалі я тільки тоді повірю, що їм під силу похоронити Поля, коли побачу його в труні. Трохи потріпати його – це вони можуть, а ось на більше вони не потягнуть. Та ви його самі знаєте краще мене. В одному мізинцю Поля більше мужності, ніж у всієї цієї шайки, разом взятої.

– Так, в хоробрості йому не відмовиш, якраз це і може погубити його. Ну що ж, ні так ні.

– Ні, – повторив Джек і взяв капелюха. – Що-небудь інше – будь ласка, а це – ні. – І він махнув рукою, ніби як підводячи риску під розмовою.

Нед також піднявся з крісла.

– Я так і думав, що ти відмовишся, – проговорив він без тіні образи в голосі. Він пригладив вусики кінчиком пальця і замислено поглянув на Джека. – До речі, ти не підкажеш мені, де б я міг відшукати Шеда О'Рорі?

Джек покачав головою.

– Відколи поліція втретє учинила наліт на його притон, і там у стичці прихлопнули двох фараонів, Шед укривається, хоча і не схоже, щоб поліція мала докази особисто проти нього. – Він витяг з рота сигарету. – Ви знайомі з Віскі Вассосом? Можна дізнатися від нього; якщо ви його добре знаєте,

запитаєте у нього. По вечорах він зазвичай вештається у кабачку Тіма Уокера.

– Спасибі, Джек. Спробую щастя.

– Пусте, – відповів Джек. Він повагався. – Мені дуже шкода, що ви порвали з Полем. Краще вже б ви... – він обірвав себе і направився до дверей. – Втім, ви самі знаєте, що робити, – сказав він, не обертаючись, і вийшов.

2

Нед Бомонт зайшов у окружну прокуратуру. На цей раз його відразу провели до Фарра.

Фарр не зробив навіть спроби припіднятися з крісла і не простягнув Неду руки.

– Здрастуйте, Бомонт. Присядьте, – промовив він з льодяною ввічливістю. Його задерикувата фізіономія, трохи злиняла. Очі дивилися вороже і насторожено.

Нед усівся позручніше, закинув ногу на ногу і почав:

– Я забіг до вас розповісти про те, що відбулося поміж мною і Полем учора, коли я пішов звідси.

– Ну? – холодно процідив Фарр.

– Я повідомив йому, що у вас піджилки трясуться, – сказав Нед зі своєю найчарівнішою усмішкою; вид у нього був такий, наче він розповідає забавний анекдот. – Я розповів йому, як ви силкуєтеся, стараючись пришити йому вбивство Тейлора Генрі.

Я сказав, що єдиний для нього спосіб врятувати шкіру – це відшукати справжнього вбивцю. І знаєте, що він мені відповів? Що він і є той самий убивця, тільки він назвав це нещасним випадком, чи самообороною, чи чимось ще у цьому роді.

Фарр ще більше зблід і стиснув губи, але далі мовчав.

– Вам не дуже нудно мене слухати? – запитав Нед, припіднявши брови.

– Продовжуйте, – ще холодніше відповів Фарр.

Нед відкинувся на спинку стільця і усміхнувся.

– Думаєте, я морочу вам голову? Боїтеся попастися в западню? – Він покачав головою. – Ех, Фарр, заяча душа!

– Я ладний вислухати відомості, які ви побажаєте мені сповістити. – промовив Фарр, але зараз я дуже зайнятий і попрошу вас...

– Гаразд, – розсміявся Нед, – я тільки думав, що ви захочете оформити цю мою розповідь як показання свідка.

– Будь ласка. – Фарр натиснув перламутрову кнопку на столі.

У кімнату зайшла сивоволоса жінка в зеленій сукні.

– Містер Бомонт хоче продиктувати показання, – сказав Фарр.

– Слухаю, сер, – відповіла жінка і присіла збоку за стіл прокурора. Тримаючи над блокнотом серебрений олівчик, вона поглянула на Неда порожніми очима.

– Вчора вдень у своєму кабінеті, – почав Нед, – Поль Медвіг розповів мені, що в той вечір, коли був убитий Тейлор Генрі, він обідав у домі сенатора Генрі; що там у нього вийшла сварка з Тейлором Генрі, і, коли він пішов, Тейлор Генрі побіг за ним і замахнувся на нього важким сучкуватим коричневим ціпком; намагаючись вирвати цей ціпок, Медвіг випадково вдарив ним Тейлора Генрі по голові і збив його з ніг; затим він відніс цей ціпок і спалив його. Він сказав, що єдиною причиною, котра змусила його промовчати про це, було бажання укрити випадок від Дженет Генрі. Ось і все.

– Негайно віддрукуйте це, – наказав Фарр стенографістці. Жінка вийшла

– А я ж думав, що вас моя розповідь схвилює. – Нед зітхнув. – Мені здавалося, що ви на собі волосся почнете рвати від захоплення.

Окружний прокурор пильно дивився на нього, не мовлячи ні слова.

– Я розраховував, що ви, принаймні, затримаєте Поля, – не бентежачись, провадив Нед, і подасте йому... – він змахнув рукою, підшукуючи слова, – мої "викривальні показання " – непогано звучить, га?

– Дозвольте мені самому вирішувати, як вести розслідування, – стримано відповів окружний прокурор.

Нед гучно розсміявся, потім замовк і мовчав допоки стенографістка не повернулася з віддрукованим екземпляром його заяви.

– Принести присягу на Біблії? – запитав Нед.

– Не треба, буде досить, якщо ви просто підпишете.

Нед поставив свій підпис.

– А це зовсім не так забавно, як я думав, – весело поскаржився він.

Квадратна щелепа Фарра висунулась вперед.

– Авжеж, звісно, – промовив він з похмурим вдоволенням.

– Ех ти, Фарр, заяча душа, – повторив Нед. – Бережись автомобілів, не переходь вулицю при червоному світлі. – Він церемонно відкланявся. – До нової зустрічі.

Вийшовши з прокуратури, Нед сердито зморщився.

3

Тим самим вечором Нед Бомонт подзвонив у двері неосвітленого триповерхового будинку на Сміт-стріт. Низенький чоловічок з маленькою головою і надто широкими плечами виглянув у шпарку, сказав: "Заходь" – і розчахнув двері.

Нед кивнув йому, пройшов по тьмяно освітленому коридору повз двоє зачинених дверей, відкрив треті і спустився по

дерев'яних сходах у підвальчик, де була влаштована стойка і тихо грало радіо.

Поряд зі стойкою містилися скляні матові двері з надписом "Туалет". Двері відкрилися. З них вийшов похмурий здоровань. Усім своїм виглядом – покатими плечами, довгими здоровенними ручищами, кривими ногами і пласким приплюснутим обличчям – він нагадував горилу. Це був Джефф Гарднер.

Джефф побачив Неда, і його маленькі червонуваті очиська заблищали.

– Побий мене грім, це ж Бомонт по кличці "Вдарь-мене-знову"?! – загорлав він, виставляючи в посмішці всі свої тридцять два зуба.

– Здоров будь, Джефф, – відгукнувся Нед, відчуваючи на собі погляди всіх присутніх.

Джефф врозвалку підійшов до Неда, обмацав його лівою рукою, ухопив правою рукою за руку і радісно повідомив сидівшим за столиками:

– Це найшикарніший хлопець зі всіх, об кого я обдирав свої кулаки, а вже я знаю в цьому толк. – Він поволік Неда до стойки. – Ми тільки промочимо горло, а потім я покажу вам, як це робиться. Ото буде цирк, побий мене грім! – Він ощирився Неду прямо в обличчя. – Що ти на це скажеш, мій хлопчику?

– Шотландського, – флегматично відповів Нед, глядячи йому в очі.

Джефф радісно заіржав і знову обернувся до сидівших за столиками відвідувачів:

– Ось бачите, я ж говорив, що він полюбляє цю справу. Мені пшеничної, – кивнув він бармену.

Коли перед ними поставили склянки, Джефф відпустив праву руку Неда, але продовжував обіймати його за плечі. Вони випили. Потім Джефф знову вхопив Неда за зап'ясток.

– Тут нагорі є прекрасна кімната, – приговорював він, – така маленька, що тобі ніде буде падати. Ти будеш літати від однієї стінки до другої, і нам не доведеться даремно гаяти час, поки ти будеш вставати з підлоги.

– Вип'ємо, я пригощаю, – сказав Нед.

– Недурна ідея, – згодився Джефф.

Вони знову випили.

Коли Нед розплатився, Джефф потягнув його до сходів.

– Пробачте нам, джентльмени! – крикнув він глядачам. – Ми ненадовго. Ми тільки прорепетируємо наш номер і відразу повернемося. – Він ласкаво пошарпав Неда по плечу. – Ми з моїм приятелем.

Вони піднялися на другий поверх і зайшли в невелику кімнату, в якій ледве вистачало місця для двох столиків, шести стільців і диванчика. На одному зі столиків стояли пусті склянки і тарілки з недоїденими бутербродами.

Джефф короткозоро розглянувся.

– Куди, чорт забирай, вона поділася? – Він відпустив Неда. – Ти тут ніякої шльондри не бачиш?

– Ні.

Джефф покачав головою і багатозначно промовив:

– Пішла. – Похитуючись, він повернувся до дверей і брудним пальцем натис на кнопку дзвінка. – Присядь, – запросив він Неда, недоладно поклонившись і зробивши рукою широкий жест.

Нед сів за той з двох столиків, що був чистіший.

– Бери будь-який стілець, який забажаєш, – продовжував Джефф, знову змахнувши рукою. – Цей не подобається, сідай на другий. Я хочу, щоб ти вважав себе моїм гостем, а не хочеш, так дідько з тобою.

– Це прекрасний стілець, – мовив Нед.

– Це паршивий стілець, – заперечив Джефф, – в усій цій дірі немає жодного вартісного стільця. Ось поглянь. – Він взяв один зі стільців і відламав передню ніжку. – І ти називаєш це прекрасним стільцем? Ех, Бомонт, ні біса ти не тямиш у стільцях! – Він пожбурив від себе стілець і кинув відламану ніжку на диванчик. – Та мене ти не обдуриш. Я знаю, за чим ти сюди приперся. Думаєш, я п'яний, так?

– Ні, ти не п'яний, – усміхнувся Нед.

– Брешиш ти все. Я п'яніший за тебе. Я найп'яніший у всій цій дірі. Я п'яніший, ніж сто чортів, і не смій говорити мені, що я не п'яний... – він помахав перед носом Неда своїм товстим брудним пальцем.

– Що ви будете пити, джентльмени? – запитав офіціант, з'являючись у дверях.

Джефф обернувся до нього.

– Ти де був? Дрихнеш? Я дзвонив тобі годину тому.

Офіціант відкрив було рот, але Джефф не дав йому говорити.

– Я приводжу сюди свого кращого друга, хочу з ним випити, і що ж, хай тобі трясця? Цілу годину ми сидимо і чекаємо якогось паршивого офіціанта. Ось бачиш, він вже дметься на мене.

– Чого ви бажаєте? – байдуже запитав офіціант.

– Я хочу знати, куди поділася дівка, котра була зі мною?

– Ах, ця? Вона пішла.

– Куди пішла?

– Не знаю.

– Так узнай, та пожвавіше, – набурмосився Джефф. – У цій бісовій дірі ніхто нічого не знає... – В його червонуватих очах

засвітився хитрий вогник. – Зажди, я підкажу тобі. Збігай у жіночий туалет і пошукай її там.

– Там її нема, – сказав офіціант, – вона пішла зовсім.

– Ах ти, покидьок! – Джефф повернувся і поглянув на Неда. – Що нам робити з цим паршивим покидьком? Я привів тебе сюди, щоб ти з нею познайомився, тому що знаю, що ти їй сподобаєшся і вона тобі теж. Так ні! Мої друзі, виявляється, не досить хороші для цієї дівки! Пішла!

Нед мовчки запалив сигару.

– Гаразд, тягни нам чого-небудь випити, – велів Джефф, почухавши потилицю, – мені – пшеничної.

– Мені – шотландського, – сказав Нед.

Офіціант пішов.

Джефф уставився на Неда.

– Тільки ти не думай, мовби я не розумію, що ти затіваєш, – пробурчав він.

– Нічого я не затіваю, – примирливо відповів Нед. – Просто мені хотілося побачитися з Шедом, от я і подумав, що, може, зустріну тут Віскі Вассоса і він допоможе мені знайти Шеда.

– А я, на твою думку, не знаю, де знайти Шеда?

– Мав би знати.

– Чого ж ти мене не запитаєш?

– І справді. Де ж він?

– Все ти брешеш! – загорлав Джефф, трахнувши по столу своєю могучою ручищею. – Плювати тобі на Шеда. Ти за мною полюєш.

Нед усміхнувся і заперечливо качнув головою.

– Брешиш! – волав горила. – Ти ж знаєш, чорт тебе візьми...

Двері в кімнату відчинилися, і на порозі показався моложавого виду чоловік з пухлим ротом і великими круглими очима.

– Потихіше, Джефф. Від тебе одного більше шуму, ніш од усіх решта, – зауважив він.

Джефф повернув до нього голову.

– Поглянь на цього покидька, – промовив він, вказуючи пальцем на Неда, – він думає, мовби я не знаю, що він затіває. А я знаю. Він мерзотник, ось хто він. І я його зараз оброблю так, що на ньому живого місця не лишиться...

– Гаразд, але нащо ж піднімати через це такий шум, – розсудливо сказав чоловік, що стояв у дверях. Він підморгнув Неду і вийшов.

– От і Тім також став мерзотником, – понуро поскаржився Джефф і сплюнув на підлогу.

Прийшов офіціант з замовленням.

– Будьмо здорові, – проказав Нед і осушив свою склянку.

– Не бажаю я пити за твоє здоров'я, – заперечив Джефф понуро, – ти мерзотник.

– Не дурій.

– А ти брешеш! Я п'яний, проте я розумію, що у тебе на думці. – Він залпом випив свою водку і витер рот тильною стороною долоні. – Я стверджую, що ти мерзотник.

– Ну що ж, нехай буде твоя правда, – добродушно згодився Нед.

Джефф наблизив до нього свою горилоподібну мармизу.

– Ти гадаєш, що ти хитрий, як диявол, га?

Нед мовчав.

– Думаєш, я не розумію твоїх фокусів. Вирішив накачати мене, думаєш, я тобі все викладу?

– Правильно, – недбало кинув Нед. – Так, до речі, я чув, тебе звинувачують у вбивстві Френсіса Уеста. Це вірно, що ти пришив його?

– До чорта Френсіса Уеста!

– Я з ним не був знайомий, – Нед знизав плечами.

– Ти мерзотник, – сказав Джефф.

– Вип'ємо за мій рахунок.

Горила Джефф понуро кивнув і, відкинувшись назад разом зі стільцем, натис на кнопку дзвінка.

– Все одно ти мерзотник, – підкреслив він, не знімаючи пальця з кнопки. Стілець під ним загрозливо затріщав, і Джефф поспішив прийняти нормальне положення. Він поставив лікті на стіл і підпер кулаком підборіддя. – Хіба мені не все одно, хто мене продасть? Плювати я хотів! Адже не підсмажать же вони мене за це дільце.

– Чому би й ні?

– Чому? Він ще й питає! Все одно до виборів мені нічого не зроблять, а потім Шед буде тут хазяїном.

– Може бути.

– Ніяких "може бути"?!

Зайшов офіціант, і вони знову замовили віскі.

– А раптом Шед не захоче тебе виручати? – задумливо проговорив Нед, коли вони лишилися самі. – Таке вже бувало.

– Дідька лисого! – насмішкувато відповів Джефф. – Я за ним такі штучки знаю...

Нед випустив хмару сигарного диму.

– Що ж ти про нього знаєш?

– Побий мене грім! – загоготала горила. – Він уявляє, що я настільки п'яний, що все йому викладу. – Він важко вдарив по столу кулаком.

– Валяй, Джефф, викладай! – пролунав спокійний мелодійний голос з легким ірландським акцентом. У дверях стояв Шед О'Рорі. Його блакитні очі дивилися на Джеффа з ледь помітним жалем.

Джефф весело примружився в його бік.

– Здорово, Шед. Заходь, випий з нами. Познайомся з містером Бомонтом. Він мерзотник.

– Я тобі велів не вилізати зі своєї діри, – не підвищуючи голосу, мовив О'Рорі.

– Побійся Бога, Шед, я там так прокис, що боявся з нудьги сам себе покусати. А потім, хіба цей кабак не діра? Діра і є.

О'Рорі ще мить дивився на Джеффа, потім перевів погляд на Неда.

– Добрий вечір, Бомонт.

– Привіт, Шед.

О'Рорі ласкаво усміхнувся і, вказавши на Джеффа легким кивком голови, запитав:

– Багато вдалося з нього викачати?

– Нічого такого, чого б я вже не знав, – відповів Нед, – шуму від нього багато, а толку ледь-ледь.

– Я вважаю, що ви – пара мерзотників, – заявив Джефф.

За спиною О'Рорі з'явився офіціант з підносом у руках.

– Не треба, – сказав О'Рорі, досить з них.

Офіціант віддалився. Шед О'Рорі зайшов у кімнату і причинив за собою двері. Притулившись до них спиною, він тихо промовив:

– Ти занадто багато теліпаєш язиком, Джефф. Я вже попереджав тебе.

Нед багатозначно підмигнув Джеффу.

– Що це ти мені підмигуєш ? – розізлився Джефф. Нед розсміявся.

– Я з тобою розмовляю, Джефф, – звернув увагу О'Рорі.

– Чую, не глухий.

– Пильнуй, як би я не перестав з тобою розмовляти.

– Не став із себе мерзотника, Шед, – проказав Джефф, піднімаючись зі стільця. – Якого біса ти на мене в'ївся? – Він обійшов кругом стола. – Послухай, Шед, ми з тобою завжди були дружками. Якби ти тільки знав, як я тебе люблю. – Він простягнув руки, намагаючись обійняти О'Рорі. – Звісно, я нализався, але...

– Сідай, – сказав О'Рорі рівним голосом.

Він вперся своєю пещеною рукою в груди горили і з силою відштовхнув його.

Лівий кулак Джеффа здійнявся. О'Рорі відвернув голову вправо рівно настільки, щоб кулак пройшов мимо. Його вузьке, тонко окреслене обличчя лишалося цілком спокійне. Права рука швидко ковзнула до стегна. Нед скочив зі стільця і, упавши на коліна, обома руками вхопив Шеда за кисть.

Джефф схопив О'Рорі за горло. Його приплюснуте горилоподібне обличчя було перекошене звірячою гримасою. Увесь хміль немов зіскочив з нього.

– Взяв пушку? – пропихтів він.

– Еге ж.

Нед піднявся на ноги і зробив крок назад. Чорний пістолет у його руці був направлений на О'Рорі.

Очі О'Рорі помутніли, лице налилося кров'ю, він не пручався.

Повернувши голову через плече, Джефф поглянув на Неда і ощирив зуби в широкій ідіотській усмішці. Його очиська весело блищали. Хрипким добродушним голосом він промовив:

– Сам розумієш, тепер нам треба його прикінчити.

– Не вплутуй мене в цю історію, – проговорив Нед.

Голос його був спокійний, тільки ніздрі злегка здригалися.

– Злякався? – осміхнувся Джефф. – Думаєш, Шед все простить і забуде. – Він облизнувся. – Правильно. Забуде. Я це влаштую.

Осміхаючись і важко дихаючи, Джефф стояв, повернувшись до Неда обличчям, не дивлячись на чоловіка, якого він тримав за горло. М'язи важкими буграми здулися під його піджаком. краплі пота потекли по перекошеному обличчю. Він розставив поширше ноги. Спина його напружилась. пролунав звук і ніби як щось хрустнуло. Тіло О'Рорі обм'якло і повисло в руках Джеффа.

Нед зблід. Його чоло спітніло.

– Кришка, – хрипко засміявся Джефф. Пошпуривши ногою стілець, що стояв на дорозі, він кинув труп О'Рорі на диванчик, обличчям донизу. Після цього витер руки об штани і повернувся до Неда.

– Ти знаєш, хто я? Я просто добродушний слюнтяй. Мене хоч ногами копай, я і пальцем не поворушу.

– Ти боявся його, – сказав Нед.

Джефф розреготався.

– А хоч би й так? Я не соромлюся цього. Його всякий боявся, хто при собі. Один ти у нас герой. – Він розреготався і розглянувся довкола. – Давай змиватися звідси, поки хто-небудь не приперся. – Він простягнув руку. – Віддай мені пушку. Від неї треба позбутися.

– Не дам, – відрізав Нед. Неквапливими рухами він відвів руку вбік, направив пістолет Джеффу в живіт. – Ми скажемо, що ти оборонявся, що це була самооборона. Не бійся. Я з тобою. Як-небудь викрутимося на суді.

– Вигадав теж! Ото розумник! – вигукнув Джефф. – Адже мене й без того розшукують за вбивство Уеста. – Його маленькі червоні очиці квапливо перебігали з обличчя Неда на пістолет у його руці.

Тонкі губи Неда скривилися в усмішці.

– Саме про це я і подумав, – тихо сказав він.

– Не валяй дурака! – заревів Джефф, роблячи крок до нього.

Нед швидко відскочив за стіл.

– Я не сумуватиму, якщо мені доведеться всадити тобі кулю в живіт, Джефф, – проказав він. – Я у тебе в боргу, пам'ятаєш?

Джефф зупинився і почухав потилицю.

– Що ж ти за мерзотник? – здивовано запитав він.

– Не гірше тебе, – відповів Нед і, повівши пістолетом, наказав: – Сідай.

Джефф пом'явся і сів. Лівою рукою Нед натис на кнопку дзвінка. Джефф скочив.

– Сідай, – наказав Нед.

Джефф сів.

– Руки на стіл! – скомандував Нед.

– Та ти просто напівбожевільний покидьок, – сумно покачав головою Джефф. – Невже ти серйозно думаєш, що тобі дадуть витягти мене звідси?

Нед перемінив позицію так, щоб тримати під контролем одночасно і Джеффа і двері.

– Найкраще для тебе – це повернути мені пістолет і сподіватися, що я забуду про те, що сталося, – порадив Джефф. – Побий мене грім, Нед, та цей кабак же для мене ну просто дім рідний. Навіть не думай, що в тебе тут що-небудь вийде.

– Руки геть від солянки! – скомандував Нед.

Офіціант, який зайшов, витріщив очі на них.

– Поклич сюди Тіма, – велів Нед.

Горила відкрив рот, збираючись щось сказати.

– Заткнися! – порадив йому Нед.

Офіціант поспішно причинив за собою двері.

– Не будь дурнем, Нед, – наполягав Джефф. – Тобі ж гірше буде. Прикінчать тебе тут. Та і яка тобі вигода продавати мене фараонам? Ніякої. – Він облизнув пересохлі губи. – Послухай, Нед, я розумію, що ти бісишся за той раз, коли ми трохи

пом'яли тобі боки, та, чорт візьми, при чому тут я? Я ж тільки виконував наказ Шеда, і хіба я зараз не розквитався з ним за тебе?

– Якщо ти не приберешсвої лапи від солянки, – сказав Нед, – я продірявлю тебе наскрізь.

– Ну й мерзотник же ти, – зітхнув Джефф.

Моложавий чоловік з пухлим ротом прочинив двері, швидко зайшов і прикрив їх за собою.

– Джефф убив О'Рорі, – повідомив Нед. – Подзвони в поліцію. У тебе якраз вистачить часу приховати алкоголь до їх приходу. І не завадило б знайти доктора на випадок, якщо він ще не вмер.

– Якщо він не вмер, – уїдливо розреготався Джефф, – можете називати мене папою римським. – Потім він перестав сміятися і фамільярно звернувся до моложавого чоловіка: – Як тобі подобається цей тип, котрий вважає, що йому зійдуть з рук такі фокуси? Поясни-но йому, Тім, що тут це не пройде.

Тім розважливо поглянув спочатку на труп, потім на Джеффа і, нарешті, перевів свої холодні круглі очі на Неда. Повільно, зважуючи кожне слово, він проговорив:

– Неприємна історія для мого закладу. Може витягти його на вулицю? Ні до чого приводити сюди фараонів.

Нед заперечливо покачав головою.

– Приховай алкоголь до їх приходу, і все буде гаразд. Я беру це на себе.

Бачачи, що Тім коливається, Джефф знову заговорив:

– Послухай, Тім, ти ж мене знаєш...

– Заткнися, ради Бога! – роздратовано обірвав його Тім.

– От бачиш, Джефф, після смерті Шеда тебе ніхто і знати не хоче, – усміхнувся Нед.

– Ах так! – горила Джефф усівся зручніше. – Ну, валяйте, біжіть за фараонами. Тепер, коли я дізнався, що ви за сукини сини, я скоріше здохну, ніж попрошу вас про що-небудь.

– А інакше ніяк не можна? – запитав Тім, не звертаючи уваги на Джеффа.

Нед знову покачав головою.

– Гаразд, як-небудь викручуся, – вирішив Тім, повертаючи до дверей.

– Перевір, чи нема у Джеффа пістолета? – попросив Нед.

– Не хочу, – сказав Тім. – Все це скоїлося тут, але я до цього ніякого відношення не мав і не збираюся мати.

Він вийшов.

До прихода поліції Джефф сидів, поклавши руки на стіл, і говорив безупину. Він обзивав Неда всілякими, більшою частиною непристойними прізвиськами і багатослівно, з великим знанням справи, перелічував його вади. Нед слухав його з ввічливою цікавістю.

Першим у кімнату зайшов худорлявий сивий чоловік у формі лейтенанта поліції. Його супроводжували шестеро поліцейських детективів.

– Здорово, Брет, – привітав лейтенанта Нед Бомонт. – Обережніше, мені здається, у нього в кишені пістолет.

– Що тут, власне, діється? – запитав Брет, дивлячись на труп, що лежав на диванчику.

Тим часом двоє детективів, зайшовши за спину Джеффа схопили його.

Нед пояснив Брету, що сталося. Розповідь його загалом була правдивою, але складалося враження, нібито О'Рорі був убитий під час бійки, а не після того, як його обеззброїли.

Поки Нед розповідав, у кімнату зайшов лікар, схилився над трупом і побіжно оглянув його. – Мертвий. – відповів він на запитливий погляд лейтенанта, і вийшов з кімнати.

Джефф добродушно перерікався з тримавшими його детективами. У відповідь на кожну лайку хто-небудь з них відпускав йому зуботичину. Джефф сміявся і продовжував лаятися. Його фальшиві щелепи були вибиті, з куточка рота стікала цівка крові.

Нед передав лейтенанту пістолет О'Рорі і встав.

– Мені зараз поїхати з тобою в дільницю? Чи це почекає до ранку?

– Краще зараз, – відповів Брет.

4

Було вже далеко за північ, коли Нед Бомонт вийшов із поліцейської дільниці. Він розпрощався з двома репортерами, які вийшли разом з ним, сів у таксі і назвав водію адресу Поля Медвіга.

Нижній поверх дому Медвіга був освітлений, і, коли Нед піднявся на ганок, йому відкрила двері місіс Медвіг. Вона була в чорній сукні, її плечі огортала шаль.

– Привіт, ма, – привітався Нед, чому ви так пізно не спите?

– Я думала, це Поль, – сказала вона розчаровано.

– А хіба його нема вдома? Мені необхідно поговорити з ним. – Він пильно поглянув їй у вічі. – Що-небудь стряслось?

– Зайди, Нед, – попросила вона, розчахнувши перед ним двері.

Нед зайшов.

– Опаль намагалася покінчити з собою, – мовила місіс Медвіг, причинивши за ним двері.

– Що?

– Вона перерізала собі вену на руці, раніше ніж доглядальниця встигла зупинити її. На щастя, вона втратила зовсім мало крові, і їй нічого не загрожує, якщо тільки вона не здумає повторити це.

– А де Поль? – запитав Нед упавшим голосом.

– Не знаю. Я ніяк не можу відшукати його. Він давно вже мав би повернутися додому. Ума не прикладу, де він. – Вона поклала свою худу руку йому на плече і знизила голос: – Це правда, що ви з Полем... – вона осіклась.

– Так, між нами все скінчено, – сказав Нед.

– Нед, хлопчику мій, невже це ніяк не можна владнати? Адже ви з ним... – у неї знову перервався голос.

Нед підняв голову. В його очах стояли сльози.

– Ні, ма, – ніжно сказав він, – цього вже не поправиш. Він вам усе розповів?

– Ні, але коли я пояснила йому, що дзвонила тобі приводу слідчого з прокуратури, він попросив мене ніколи більше не звертатися до тебе і сказав, що вже не вважає тебе своїм другом.

Нед відкашлявся.

– Передайте йому, ма, що я приходив поговорити з ним. Передайте йому, що я їду додому і усю ніч буду чекати його дзвінка. – Він знову відкашлявся і додав, погано володіючи собою: – Скажіть йому це.

Місіс Медвіг обійняла Неда своїми худими руками.

– Ти славний хлопчик, Нед. Я не хочу, щоб ви з Полем сварилися. Кращого друга у нього не було ніколи. Що скоїлося між вами? Невже ця Дженет?..

– Запитайте Поля, – з гіркотою прошепотів він. – Я побіжу, ма, якщо тільки я не можу вам чи Опаль чим-небудь допомогти.

– Може, ти піднімешся до неї. Вона ще не спить. Їй буде корисно поговорити з тобою. Опаль завжди слухалась тебе.

Він зглитнув слину і покачав головою.

– Ні, ма, вона ... також не захоче бачити мене.

Глава десята. ЗЛАМАНИЙ КЛЮЧ

1

Нед Бомонт повернувся додому. Він випив кави, попалив, прочитав газету, проглянув журнал, взявся за книгу. Час од часу він кидав читання і починав безцільно тинятися по кімнаті. Телефон мовчав. Дверний дзвінок також.

О восьмій годині ранку він прийняв ванну, поголився і надів свіжу сорочку. Затим він замовив сніданок.

О дев'ятій годині ранку він зателефонував Дженет.

– Доброго ранку... Дякую, добре... Що ж, для феєрверка усе готово... Так. Якщо ваш батько вдома, може, ми спочатку розкажемо йому. Добре, тільки до мого приходу ні слова. Як тільки управлюсь... Буквально через пару хвилин. До зустрічі.

Він поклав слухавку, дивлячись кудись вдалечінь, шумно плеснув у долоні і потер руки. Губи його були понуро піджаті, очі горіли. Він надів пальто і капелюх, і ледве чутно насвистуючи крізь зуби якийсь модний мотивчик, направився до дому Генрі широким, квапливим кроком.

– Міс Генрі чекає мене, – сказав він служниці, яка відкрила йому двері.

– Так, сер, – відповіла вона і провела його у велику залиту сонцем кімнату, де снідали сенатор з дочкою.

Побачивши Неда, Дженет скочила зі стільця і підбігла до нього, простягуючи руки.

– Вітаю.

Сенатор здивовано поглянув на дочку. Він величаво піднявся зі свого місця і потис Неду руку.

– Доброго ранку, містере Бомонт. Дуже радий вас бачити. Чи не бажаєте приєднатися?

– Дякую вам, я вже поснідав.

Дженет Генрі вся тремтіла від збудження; щоки її поблідли, зрачки розширилися. Вона мала такий вигляд, мовби наковталася наркотиків.

– Тато, ми маємо дещо тобі розповісти, – почала вона переривчастим голосом. – Це стосується... – Вона різко повернулася до Неда. – Скажіть йому! Скажіть йому все!

Нед покосився на неї, насупив брови і поглянув прямо в очі її батькові. Сенатор далі стояв біля столу.

Нед Бомонт сказав:

– У нас є дуже вагомі докази, включно з власним зізнання Поля Медвіга про те, що він убив вашого сина.

У сенатора звузилися очі, і він важко сперся рукою об стіл.

– Що ж це за вагомі докази?

– Бачите, сер, головне з них – це, звісно, його зізнання. Він говорить, що в ту ніч ваш син кинувся за ним навздогін і хотів ударити його масивним сучкуватим ціпком. Намагаючись вирвати у нього цей ціпок, Медвіг випадково вдарив ним вашого сина по голові. Він говорить, що забрав цей ціпок зі собою і спалив, але ваша дочка, – він злегка нахилив голову вбік Дженет, – стверджує, нібито цей ціпок все ще знаходиться у вашому домі.

– Ціпок вдома! – вигукнула Дженет. – Це той самий, що тобі подарував майор Собрідж.

Обличчя сенатора зробилося блідим, немов мармур і таким же неживим.

– Продовжуйте, – промовив він.

– Так ось, раз у вашого сина не було з собою ціпка, – вів далі Нед, злегка розводячи руками, – відпадає байка про самооборону. Вчора я сповістив про це Фарра. Фарр не буде даремно ризикувати. Ви знаєте, що за людина Фарр, але йому не лишається нічого іншого, як арештувати Поля сьогодні ж.

Дженет здивовано поглянула на Неда, спохмурніла, хотіла щось сказати, але, стиснувши губи, промовчала.

Сенатор промокнув рот серветкою, котру він все ще тримав у лівій руці, кинув її на стіл і запитав:

– А у вас є ... гм... інші докази?

– Хіба цього мало? – наївно здивувався Нед.

– Але ж є ще докази! – втрутилася Дженет.

– Так, всілякий дріб'язок у підтвердження, – зневажливо відповів Нед. – Я можу сповістити вам подробиці, але мені здається, що і цього досить.

– Сповна, – відповів сенатор. Він провів рукою по чолу. – Ніяк не міг в це повірити, та видно, так воно і є. Якщо містер Бомонт, і ти, дорога, пробачите мене... – повернувся він до дочки, – ...мені б хотілося недовго побути самому, щоб звикнути до цієї думки. Ні, ні, лишайтеся тут, я піднімусь до себе. – Він віддав їм вишуканий поклін. – Будь ласка, не йдіть, містере Бомонт. Я скоро повернуся. Мені треба хоч трохи часу, щоб звикнутися з думкою... що чоловік з котрим я працював плечем до плеча, виявився убивцею мого сина.

Він знову поклонився і вийшов з кімнати, розправивши плечі і високо піднявши голову.

Нед взяв Дженет за руку і запитав, понизивши голос:

– Послухайте, а він нічого не накоїть?

Вона здивовано поглянула на нього.

– Ну, приміром, він не може з люті кинутися шукати Поля, щоб йому помститися? – пояснив Нед. – Це нам зовсім ні до чого. Хто знає, чим це закінчиться.

– Не знаю, – розгубилася Дженет.

– Цього не можна допустити, – нетерпляче поморщився Нед. – Тут можна сховатися де-небудь біля виходу, щоб перехопити його, якщо він наважиться на крайнощі?

– Можна. – Її голос звучав злякано.

Вона провела його через передпокій у маленьку напівтемну від опущених шторів кімнатку. Злегка привідкривши двері, вони стали за ними, тісно притулившись один до одного. Всього два кроки відділяло їх від парадного входу. Вони тремтіли. Дженет намагалася щось шепнути Неду, але він змусив її замовкнути

Невдовзі вони почули тихі, приглушені товстим килимом кроки і побачили сенатора Генрі в пальто і капелюсі, який поспішно направлявся до виходу.

– Хвилинку, сенатор, – гукнув його Нед, з'явившись зі своєї схованки.

Сенатор обернувся. На його обличчі був вираз владної жорстокості.

– Прошу вас вибачити мене, – мовив він, пихато поглянувши на Неда, – я поспішаю.

– Не піде, – відповів Нед, заступаючи йому вихід, – нам ні до чого зайві неприємності.

Дженет підбігла до батька.

– Тато, не ходи! – вигукнула вона. – Послухайся містера Бомонта.

– Я вже вислухав містера Бомонта, – відповів сенатор, – готовий і далі слухати його, якщо він може сповістити мені додаткові відомості. Якщо таких немає, прошу пробачити мене. – Він усміхнувся Неду. – Я вас вислухав і тепер збираюся діяти сам.

– Я думаю, що вам не слід зараз зустрічатися з ним, – відповів Нед, спокійно витримавши зверхній погляд сенатора.

– Таточку, не ходи, – почала було Дженет, але сенатор поглядом змусив її замовкнути.

Нед відкашлявся. Лице його покрилося червоними плямами. Швидко сягнувши лівою рукою, він торкнувся нею правої кишені сенатора.

Той з ображеним видом відступив.

– Кепська справа, – кивнув Нед, ніби розмовляючи сам з собою. Він перевів очі на Дженет. – У нього в кишені пальто пістолет.

– Тато! – скрикнула вона і закрила долонею рота.

Нед вперто підджав губи.

– Так ось, – звернувся він до сенатора, – як хочете, але ми не дозволимо вам вийти звідси з пістолетом у кишені.

– Не пускайте його, Нед, – змолилася Дженет.

Сенатор обурено оглянув їх.

– Мені здається, ви забуваєтесь. Дженет, будь добра, пройди у свою кімнату.

Дівчина неохоче повернулася, зробила два кроки і зупинилася.

– Ні! Я не пущу тебе! Нед, не випускайте його!

– Не пущу! – Пообіцяв Нед, облизуючи сухі губи.

Холодно поглянувши на нього, сенатор взявся за дверну ручку.

Повернувшись, Нед накрив його руку своєю.

– Послухайте мене, сер, – поштиво проговорив він. – Я не можу цього допустити. І не думайте, що я суну свій ніс у ваші справи. – Він відпустив руку сенатора, поліз у внутрішню кишеню і витяг брудний, пошарпаний, складений в кілька разів папірець. – Ось наказ, підписаний у минулому місяці про моє призначення спеціальним слідчим прокуратури. – Він протягнув папірець сенатору. – Наскільки мені відомо, цей наказ не був відмінений, так що... – він пересмикнув плечами, – я не можу допустити, щоб ви скоїли вбивство.

– Ви намагаєтесь врятувати життя цього убивці, тому що він ваш друг, – проговорив сенатор, навіть не поглянувши вбік Неда.

– Ви прекрасно знаєте, що це не так.

– Досить з мене, – промовив сенатор, повертаючи ручку дверей.

– Якщо ви вийдете на вулицю з пістолетом у кишені, я арештую вас.

– Таточку, не треба, – простогнала Дженет.

Сенатор і Нед, тяжко дихаючи, свердлили один одного очима.

Сенатор заговорив першим.

– Чи не лишиш ти нас на кілька хвилин, моя дорога? – звернувся він до дочки. – Мені необхідно поговорити з містером Бомонтом.

Дженет запитливо поглянула на Неда. Той кивнув.

– Гаразд, – сказала вона, – якщо тільки ти пообіцяєш, що не підеш до мого повернення.

– Не піду, – усміхнувся сенатор.

Чоловіки провели її поглядом. Біля дверей у кімнату Дженет на мить озирнулася на них і вийшла.

– Боюсь, що ви погано впливаєте на мою дочку, – з гіркотою сказав сенатор. – Зазвичай вона не буває такою... впертою.

Нед винувато посміхнувся, але промовчав.

– І як давно це ведеться? – запитав сенатор.

– Наше розслідування? Я займаюсь ним тільки другий день. А ваша дочка – з самого початку. Вона весь час вважала Поля вбивцею свого брата.

– Що?! – сенатор так і лишився стояти з відкритим ротом.

– Вона з самого початку вважала Поля убивцею Тейлора. Вона ненавидить Поля і завжди ненавиділа його. Хіба ви не знали про це?

– Ненавидить його? – Сенатор задихнувся від подиву. – Невже? О Боже!

– Ви і справді цього не знали? – з цікавістю запитав Нед.

Сенатор з шумом видихнув повітря.

– Пройдемо сюди, – сказав він і першим зайшов у напівтемну кімнату, де перед цим ховалися Дженет з Недом. Він запалив світло, а Нед тим часом причинив за собою двері. Відтак вони повернулися обличчям один до одного.

– Я хочу поговорити з вами як чоловік з чоловіком, містер Бомонт. Думаю, що на деякий час ми можемо забути про ваше офіційне положення. – Промовляючи останні слова, він злегка усміхнувся.

– Гаразд, – кивнув Нед, – а надто, що Фарр, мабуть, теж забув про нього.

– Саме так. А тепер послухайте мене, містер Бомонт, я не кровожадібна людина, але мені нестерпна думка про те, що убивця мого сина безкарно бродить на свободі, в той час як...

– Я певен, що його арештують. Вони не мають іншого виходу. Докази свідчать проти нього, і це всім відомо.

– Поговоримо, як політик з політиком, – холодно усміхнувся сенатор. – Невже ви думаєте, що я повірю, ніби Полю що-небудь загрожує у нашому місті, що б він там не зробив?

– Так, Полю Медвігу кришка. Його всі зрадили. Вся його свора. Єдине, що їх поки утримує, – це звичка витягуватися в струнку, варто йому тільки клацнути бичем. Але почекайте, вони живо наберуться сміливості.

Усміхнувшись, сенатор Генрі покачав головою.

– Дозвольте мені не погодитися з вами. Не забувайте, що вас ще не було на світі, коли я почав займатися політикою.

– Не спорю.

– Так повірте мені, вони ніколи не наберуться сміливості, і чекати цього даремно. Поль їхній хазяїн, і, скільки б вони не огризались на нього, він все одно лишиться їх хазяїном.

– Я тримаюся іншої думки. Поль – пропаща людина. А тепер повернемося до вашого пістолета. Ні до чого це. Краще віддайте його, – він простягнув руку.

Сенатор засунув праву руку в кишеню. Нед стрімко ступив до нього і лівою рукою стиснув йому зап'ясток.

– Краще віддайте, – повторив він.

Сенатор розлючено поглянув на нього.

– Ну що ж, іншого виходу я не маю, – сказав Нед, і після нетривалої боротьби, під час якої був перекинутий стілець, відняв у сенатора старовинний нікельований револьвер. Коли він засовував його до кишені штанів, відкрилися двері і на порозі постала Дженет з пополотнілим лицем і широко відкритими очима.

– Що сталося? – скрикнула вона.

– Ваш батько не хоче слухати доводів здорового глузду, – пробурчав Нед. – Довелося силою відібрати у нього револьвер.

– Геть із мого дому! – заревів сенатор; лице його смикалося, він важко дихав.

– І не подумаю, – відчеканив Нед. Його вусики почали злегка здригатися, очі загорілися гнівом. Він простягнув руку і грубо втягнув Дженет у кімнату. – Сідайте і слухайте мене. Ви цього хотіли, так одержуйте ж. – Він повернувся до сенатора. – Я буду говорити довго, так що вам теж краще присісти.

Однак Дженет і її батько лишилися стояти. Обличчя їх були однаково блідими, тільки у Дженет на лиці був вираз панічного жаху, а у її батька – холодної настороженості.

– Це ви убили вашого сина, – промовив Нед, звертаючись до сенатора.

Той не ворухнувся. Жоден м'яз не здригнувся на його обличчі.

Кілька секунд Дженет теж стояла нерухомо, потім лице її спотворилося, і вона повільно опустилася на підлогу. Вона не впала, ні, просто у неї підігнулися коліна, і вона лишилася сидіти на підлозі, спершись на неї рукою і злякано переводячи погляд з Неда на батька.

Чоловіки навіть не поглянули в її бік.

– Ви зараз збиралися застрелити Поля, – провадив Нед, – тільки для того, щоб він не зміг розповісти, як ви убили свого сина. Ви чудово розумієте, що це не зійде вам з рук. Як же! Праведний гнів джентльмена старої закалки і все таке інше. Ви перед усім світом збиралися зіграти цю роль, яку щойно прорепетували перед нами.

Сенатор мовчав.

– Ви прекрасно знаєте, що, як тільки Поля арештують, він перестане вас покривати. Він ніколи не дозволить, щоб Дженет вважала його вбивцею свого брата. – Нед гірко розсміявся. – Подумати тільки, яка іронія долі. – Він замовк і пригладив волосся. – Насправді відбулося наступне, – знову заговорив він, – коли Тейлор почув, що Поль поцілував Дженет, він кинувся за ним, схопивши ціпок і нап'явши капелюха. Втім, ці деталі не суттєві. Коли ви подумали, що їх сварка може закреслити ваші надії на переобрання...

– Це абсурд, – хрипким голосом перервав його сенатор. – Я не дозволю, щоб у присутності моєї дочки...

– Звісно ж це абсурд, – криво усміхнувся Нед. – Це так же абсурдно, як і те, що ви принесли назад ціпок, котрим убили вашого сина, і повернулись у його капелюсі, тому що поспіхом забули надіти свій, але цей абсурд видає вас з головою.

– А як же бути з зізнанням Поля? – уїдливо запитав сенатор.

– Та дуже просто, – відповів Нед. – Ми зробимо ось що. Дженет, будьте ласкаві, подзвоніть йому і попросіть його негайно прийти сюди. Коли він прийде, ми розповімо йому, як ваш батько збирався його застрелити і послухаємо, що він на це скаже.

Дженет здригнулася, але не зрушила з місця. Її очі дивилися порожнім, невидючим поглядом.

– Це просто безглуздо, – обурився сенатор, – розуміється, ми не зробимо нічого подібного.

– Подзвоніть йому Дженет, – владно повторив Нед.

Дівчина піднялася і все з тим же невидючим поглядом направилася до дверей, не звернувши уваги на різкий оклик батька.

Тоді сенатор перемінив тон.

– Зачекай, моя дорога, – попросив він і звернувся до Неда: – Я хочу поговорити з вами віч на віч.

– Гаразд, – згодився Нед і поглянув на Дженет, котра нерішуче зупинилася на порозі.

Але Дженет випередила його.

– Я нікуди не піду. Я маю все знати! – затято вигукнула вона.

Нед кивнув і знову повернувся до її батька

– Вона права.

– Дженет, рідна моя, – заговорив сенатор, – я ж хочу пощадити тебе...

– А я не хочу, щоб мене щадили. Я хочу знати правду.

– Тоді я нічого не скажу! – вигукнув сенатор, картинно сплеснувши руками.

– Подзвоніть Полю, Дженет.

– Не треба, – зупинив її сенатор, раніше, ніж вона встигла зрушитися з місця. – Я не заслужив, щоб зі мною поводилися так жорстоко, але... – він витяг з кишені хустку і витер нею спітнілі долоні. Згода. Я розповім вам усе, як було, і за це попрошу вас про послугу, в котрій ви не зможете мені відмовити. Він кинув погляд вбік дочки. Раз ти так наполягаєш, заходь і закрий двері.

Дженет закрила двері і присіла на стілець, напружено випрямившись.

Сенатор заклав руки за спину. В погляді, котрий він кинув на Неда, не було неприязні.

– В той вечір я кинувся услід за Тейлором, тому що я не хотів ризикувати дружбою Поля через дурнувату гарячковість мого сина. Я догнав їх на Китайській вулиці. Поль вже вирвав у Тейлора ціпок. Між ними відбувалося бурхливе з'ясування. Я попросив Поля лишити нас самих і дати мені самому управитися з сином. Поль послухав мене і, передавши мені ціпок, пішов геть. Але тут Тейлор заговорив зі мною в такому образливому тоні, в якому жоден син не має права розмовляти з батьком. Він навіть відштовхнув мене, намагаючись кинутися навздогін за Полем. Я досі не знаю толком, як це вийшло, але я вдарив його ціпком, – він упав і розбив голову об тротуар. Поль зразу ж повернувся – він ще не встиг далеко відійти, – і ми побачили, що Тейлор мертвий. Тоді Поль наполіг, щоб ми лишили його там, на вулиці, і приховали подію. Він заявив, що скандал зіпсує нам всю виборчу кампанію, і я... словом, я дав себе вмовити. Це він підібрав капелюх Тейлора і надів його на мене: я вискочив із дому з непокритою головою. Він запевнив мене, що завжди зможе припинити поліцейське розслідування, якщо на кого-небудь з нас упаде підозра. Невдовзі, точніше кажучи, на минулому тижні, коли по місту стали ходити чутки, начебто Поль убив Тейлора, я стривожився і відправився до нього. Я сказав, що в усьому зізнаюсь, але він висміяв мене і заявив, що цілком у стані потурбуватися про себе сам.

Сенатор витяг з-за спини руку з носовою хусткою і витер обличчя.

– Ось, власне, і все.

– І ти покинув його валятися там, посеред вулиці?! – вигукнула Дженет, через силу вимовляючи слова.

Сенатор здригнувся, але нічого не відповів.

– Ціла передвиборча промова, – проговорив Нед після нетривалих роздумів, —— крапелька правди і вагон красномовства. – Він поморщився. – Ви хотіли просити про послугу.

Сенатор опустив голову, потім підняв її і поглянув Неду в очі.

– Я б хотів попросити вас про це наодинці.

– Ні.

– Прости мене, моя дорога, – звернувся сенатор до дочки і знову повернувся до Неда: – Я сказав вам правду, але я добре розумію, в якому двозначному становищі я опинився. Я прошу вас, як про милість, повернути мені мій револьвер і лишити мене на п'ять хвилин... ні, всього на хвилину... самого у цій кімнаті.

– Ні.

Сенатор благально притис руку до грудей.

– Хочете вислизнути від розплати? – сказав Нед. – Не вийде.

2

Нед Бомонт провів до дверей Фарра, сивоволосу стенографістку і двох поліцейських детективів, які супроводжували сенатора.

– Не хочете піти з нами? – запитав Фарр.

– Ні, але я ще загляну до вас.

Фарр з ентузіазмом потряс йому руку.

– Заглядайте до мене почастіше, Нед. – попросив він. – Ви відколюєте жахливі фокуси... та раз все завершилося благополучно, я не серджусь.

Нед усміхнувся йому, обмінявся прощальним кивком з детективами, розкланявся із стенографісткою і закрив двері. Він пройшов у білу вітальню, де на диванчику з круглою спинкою лежала Дженет. Вона піднялася йому назустріч.

– Вони пішли, – буденно мовив Нед.

– А він?..

– Він продиктував повне зізнання, значно детальніше, ніж те, що чули ми.

– Ви скажете мені правду?

– Гаразд.

– Що вони з ним... – Вона затнулася, – що йому загрожує?

– Нічого особливого. Вік і становище врятують його. Скоріше за все його звинуватять у ненавмисному убивстві і виправдають або ж засудять умовно.

– А ви теж вважаєте, що це був нещасний випадок?

Нед заперечливо покачав головою. Очі його дивилися холодно.

– Я думаю, що, коли його перевибрання опинилося під загрозою, він втратив голову і убив власного сина.

Дженет не сперечалась. Вона нервово зжимала і розжимала пальці.

– А це правда… що він збирався застрелити Поля?

– Розуміється. Він став би в позу джентльмена старої школи, який помстився за сина там, де закон виявився безсилим, і йому б усе зійшло з рук. Він знав, що Поль перестане грати в мовчанку, як тільки його арештують. Поль мовчав з тих же міркувань, з котрих він підтримував вашого батька на виборах, – йому потрібні були ви. Взявши на себе вину убивства вашого брата, він би втратив вас назавжди. Йому плювати, що про нього думають інші, але якби він дізнався, що ви підозрюєте його, він би виправдався в ту ж мить.

– Я ненавиділа його, – скорботно покачала вона головою. – Я навела на нього біду, але я і зараз ненавиджу його. – Вона схлипнула. – Чому так створене життя, Нед?

– Не задавайте мені загадок, – роздратовано відмахнувся він.

– А ви обманули мене, обвели круг пальця, принесли мені стільки горя, але я все одно не в силах вас ненавидіти.

– Ще одна загадка.

– Нед, а ви давно знали... про батька?

– Важко сказати. Десь підсвідомо ця думка крутилася у мене мало не з самого початку. Нічим іншим я не міг пояснити дурнуватої поведінки Поля. Якби він убив Тейлора, він відразу б зізнався мені в цьому. Він не мав ніяких причин укривати від мене свій злочин. А ось злочин сенатора – це інша справа. Він знав, що я недолюблюю сенатора. Я заявив йому про це без зайвих слів. Він боявся, що я видам вашого батька. В тому, що я ніколи не видам його, він був певен. І коли я заявив, що збираюся докопатися до істини, він заткнув мені рот фальшивим зізнанням.

– А чому ви недолюблювали батька?

– Терпіти на можу зводників.

Вона зарум'яніла і відвела очі.

– А чому ви мене недолюблюєте? – запитала вона здавленим голосом.

Нед мовчав.

– Відповідайте! – вигукнула Дженет, закусивши губу.

– Ви – хороша дівчина, але не пара Полю, і ви безсердечно грали з ним. Ви і ваш батько морочили йому голову. Я пробував відкрити йому очі. Я пояснював йому, що ви обоє дивитеся на нього, як на нижче створіння, як на тварину, з якою всі способи хороші. Я намагався втовкмачити йому, що сенатор завжди все одержував без боротьби і у важку мить втратить або голову, або людську подобу. Але Поль був так закоханий у вас... – Нед зжав зуби і повернувся до рояля.

– Ви зневажаєте мене, – хрипко проговорила вона. – Вважаєте мене продажною жінкою.

– Я не зневажаю вас, – заперечив Нед, не піднімаючи на неї очей. – За все, що ви зробили, ви отримали сповна. Та і всі ми також.

– Тепер ви з Полем знову станете друзями, – сказала вона після довгого мовчання.

Він різко повернувся і, поглянувши на годинника, сказав:

– Я маю попрощатися.

Дженет сполохано підвела на нього очі.

– Хіба ви збираєтеся поїхати?

– Я ще встигну на чотиригодинний потяг.

– Назавжди?

– Якщо тільки мене не змусять виступити свідком на суді. Але я думаю, мені вдасться відвертітися.

Вона поривчасто простягла йому обидві руки.

– Візьміть мене з собою.

Нед часто заморгав.

– Ви дійсно хочете виїхати, чи це просто істерика? – Він ледь почервонів. – Втім, чи не все одно. Якщо хочете, я візьму

вас зі собою, – сказав він перш, ніж вона встигла відповісти. – А що буде з усім цим? – Він похмуро обвів рукою кімнату.

– Яке мені до цього діло? – з гіркотою відповіла вона. – Про це кредитори подбають.

– Тоді подумайте ось ще про що, – з розстановкою проговорив Нед. – Всі будуть вважати, що ви покинули свого батька у біді.

– Ну й нехай. Я дійсно покидаю його. Мені все одно, що про мене будуть говорити, якщо тільки ви візьмете мене з собою... – Вона схлипнула. – Я б ніколи не поїхала від нього, якби він не покинув Тейлора валятися там, на мостовій...

– Не треба про це, – перервав її Нед. – Якщо хочете їхати, ідіть збирайтеся. Беріть тільки те, що вміститься у дві валізи. За рештою речей, якщо знадобиться, можна буде прислати потім.

Дженет неприродно розсміялася і вибігла з кімнати. Нед запалив сигару, сів до рояля і став тихо награвати якусь мелодію.

Дженет повернулася у вітальню в чорному пальто і чорному капелюшку. В руках вона тримала дві валізи.

3

Вони поїхали до Неда на таксі. Більшу частину дороги вони мовчали. Але раптом Дженет порушила мовчання:

– Я вам не сказала – у тому сні ключ був скляний, і він зламався, ледве ми відкрили двері, тому що замок був дуже тугий.

– А далі? – він скоса поглянув на неї.

Вона зіщулилась.

– Ми не змогли зачинити зміїв у хижі, і вони поповзли на нас, і тут я закричала і прокинулась.

– Це був усього-навсього сон. Забудьте його. А в моєму сні ви все-таки викинули рибу. – Він невесело усміхнувся.

Таксі зупинилося. Вони піднялися нагору. Дженет запропонувала допомогти йому вкласти речі, але Нед відмовився.

– Сам управлюсь. Сидіть і відпочивайте. У нас є ще ціла година до відходу потяга.

Дженет всілася в червоне плюшеве крісло.

– А куди ви... куди ми їдемо? – несміливо запитала вона.

– Для початку в Нью Йорк.

Нед встиг укласти тільки одну валізу, коли подзвонили в двері.

– Вам краще пройти до спальні, – мовив він і відніс туди її валізи. Вийшовши у вітальню, він щільно причинив за собою двері.

Після цього він відкрив вхідні двері.

– Я прийшов сказати тобі, що ти мав рацію, і я тепер зрозумів це, – сказав Поль Медвіг.

– Але ти не прийшов уночі.

– Ні, тоді я ще не знав цього. Я вернувся додому, як тільки ти пішов.

– Заходь, – кивнув йому Нед, ступивши вбік.

Ледве зайшовши до вітальні, Медвіг відразу ж помітив валізу Неда, але все ж роззирнувся навколо, перш ніж запитати:

– Їдеш?

– Так.

Медвіг всівся у крісло, в котрому перед цим сиділа Дженет. Він виглядав стомленим і постарівшим.

– Як почувається Опаль?

– Бідолажка, але тепер все гаразд, слава Богу.

– Це ти в усьому винний.

– Господи, Нед, невже я і сам не розумію? – Медвіг випростав ноги і прийнявся розглядати носки своїх ботинок. – Сподіваюся, ти не думаєш, що я пишаюся собою. – Він помовчав. – Мені здається, що Опаль була б рада побачити

тебе перед твоїм від'їздом, – сказав Медвіг після короткої паузи.

– Доведеться тобі передати їй і ма мій прощальний привіт. Я поїду чотиригодинним потягом.

– Медвіг підняв на нього тужливий погляд.

– Ти правий, бачить Бог, ти правий, Нед. – Він знову втупився на свої ботинки.

– А що ти збираєшся робити зі своєю продажною сворою? Загониш їх на місце? Чи вони вже самі приповзли, піджавши хвости?

– Хто? Фарр і інші щурі?

– Еге ж.

– Я їх провчу. – Медвіг говорив рішуче, однак ентузіазму в його голосі не відчувалося. Він не відривав очей від своїх ботинок. – Хай це буде мені коштувати чотирьох років, але за цей час я наведу лад у своєму власному домі і зберу організацію, на котру можна буде покластися.

Нед підняв брови.

– Збираєшся провалити їх на виборах?

– Провалити? Та від них мокрого місця не залишиться. Тепер, коли Шеда немає, хай його шайка бере владу. Серед них немає жодного небезпечного супротивника. За чотири роки я поверну собі місто, а поки наведу лад у своєму домі.

– Ти міг би перемогти і тепер.

– Не бажаю я перемагати з цими покидьками.

– Ну що ж, – кивнув Нед, – це. мабуть, найкращий шлях. Правда, для цього потрібні мужність і терпіння.

– Це все, що у мене є, – жалісно промовив Медвіг. – Мізків у мене ніколи не було. – Він перевів очі з ботинок на камін. – Хіба тобі обов'язково виїхати, Нед? – запитав він ледь чутно.

– Обов'язково.

– Хай я останній дурень, – Медвіг шумно відкашлявся, – але мені не хотілося б думати, що ти їдеш, затаївши на мене злість.

– Я не таю на тебе зла, Поль.

Медвіг швидко підвів голову.

– Потиснеш мені руку?

– Певна річ.

Скочивши з місця, Медвіг схопив Неда за обидві руки і міцно, до болю, стиснув їх.

– Не їдь, Нед. Залишся зі мною... Бачить Бог, як ти мені потрібен зараз. Але, навіть, якби й не це, я зроблю все, щоб загладити минуле.

– Загладжувати нічого, Поль.

– Так ти лишаєшся?

– Не можу. Я маю їхати.

Медвіг відпустив його руки і сумно всівся у крісло.

– Що ж, по заслузі мені.

Нед нетерпляче смикнувся.

– Це не через минуле. – Він прикусив губу. Потім він рішуче проказав: – У мене Дженет.

Медвіг дивився на нього здивовано.

Двері до спальні відчинилися, і в кімнату зайшла Дженет. Її обличчя було блідим і опавшим, але вона високо тримала голову.

– Поль, – сказала вона, впритул підійшовши до нього, – я причинила вам багато горя. Я...

В першу мить він зробився таким же блідим, як вона, але враз кров знову прилила до його щік.

– Не треба, Дженет, – хрипко прошепотів він, – що б ви не зробили... – розібрати кінець фрази було неможливо.

Зжавшись, вона відступила назад.

– Дженет їде зі мною, – сказав Нед.

У Медвіга відвисла щелепа. Він тупо поглянув на Неда, і кров знову відхлинула від його щік. Блідий, як полотно, він почав бурмотіти якісь слова, з котрих можна було розібрати тільки одне – "щастя", а затим незграбно повернувся і вийшов, не зачинивши за собою двері.

Дженет поглянула на Неда Бомонта. Він стояв, не зводячи очей з розчинених дверей.